

ΚΑΛΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ J. GIRARDIN, ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΝ ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
[Συνέχεια ἴδε σελίδα 17]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ

Η ΚΥΡΙΑ ΕΥΛΑΜΠΙΔΟΥ ΕΚΠΑΝΗΣΕΙ ΚΑΙ ΧΑΡΟΠΙΣΙ
ΤΟΝ ΜΠΑΡΜΠΑ ΓΙΑΝΝΗΝ

Ἡ κυρία Εὐλαμπίδου ἦτο ποτὲ δεσποινὴς Σολομωνίδου. Ἡ δυναστεία τῶν Σολομωνιδῶν, ἐν τῇ μικρᾷ πόλει ἐν ἡ εὐρισκόμεθα, ἦτο σχεδὸν τὸσον ἐνδοξος ὅση καὶ ἡ τῶν Εὐλαμπιδῶν, ἂν καὶ ὑπὸ ὄλωι διάφορον ἐποψιν. Οἱ Εὐλαμπίδαι ἐξπροσώπων τὴν μεγάλην βιομηχανίαν. Οἱ δύο ἀδελφοὶ τοῦ κ. Εὐλαμπίδου ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν Ἄδελφοὶ Εὐλαμπίδου καὶ Σία εἶχον ἰδρύσῃ ἐν ἄλλῃ πόλει μεγάλη ἐργοστάσια. Οἱ Σολομωνίδαι ἀκεναντίας ἐξπροσώπων τὴν μικράν, τὴν καρὰ πολὺ μικράν μάλιστα ἰδιοκτησίαν. Ἡ μετρία περιουσία τῆς οἰκογενείας διαίρουμένη βαθμηδὸν ἐγένετο τὸσον ὀλίγη, ὥστε ἕκαστος τῶν Σολομωνιδῶν ἐδέησε μετ' ὀλίγον νὰ προστρέξῃ εἰς τὴν ἐργασίαν, διὰ νὰ διαθρέψῃ τὴν οἰκογένειάν του.

Ὁ πατὴρ τῆς κυρίας Εὐλαμπίδου ἐχημάτισε δημοτικὸς εἰσπράκτωρ. Ὁ θεὸς τῆς Ἰωάννης Σολομωνίδης, νεώτατος ἔτι, εἶχε καταταχθῆ εἰς τὸ ἱππικὸν καὶ κατόπιν εἰς τὸ σῶμα τῶν εὐζώνων. Ἐλαβε δὲ τὴν ἀφασίν του μετ' ὅσον βαθμὸν τοῦ λοχαγοῦ καὶ διέμενεν ἔκτοτε εἰς τὴν πατρίδα του. Ἡ Κυρία Εὐλαμπίδου εἶχε καὶ δύο ἀδελφὰς ἀκόμη, δύο γεροντοκόριτσα, τὰ ὅποια κατόικουν εἰς μίαν πολίτην τῶν περιγύρων καὶ δὲν ἐφάνοντο εἰς τὸν κόσμον ποτὲ. Ἐξῶν μαζί καὶ αἱ δύο ἐν αὐστηροτάτῃ οἰκονομίᾳ μ' ἐν ἐλάχιστον εἰσόδημα, καὶ ἐν τούτοις εὕρισκον τὸν τρόπον νὰ κάμουν καὶ εὐεργεσίας.

Ἐὰν οἱ Εὐλαμπίδαι ἦσαν ὑπερήφανοι διὰ τὰ πλοῦτη των, ἦσαν καὶ οἱ Σολομωνίδαι ὑπερήφανοι διὰ τὴν πτωχείαν των ἄξιότιμοι ἄνθρωποι καὶ οἱ μὲν καὶ οἱ δέ, πλὴν ἀνήκοντες, βλέπετε, εἰς δύο κόσμους διαφορετικούς.

ἜΤΟΣ 14⁰⁰ — ΤΥΧΟΣ 3⁰⁰

Ἡ φυλὴ τῶν Εὐλαμπιδῶν— ἄς εἰπωμεν οὕτω— ἐνόμισεν ὅτι ἔκαμε μεγάλην τιμὴν εἰς τὴν φυλὴν τῶν Σολομωνιδῶν προσδεχομένη εἰς τὰς τάξεις τῆς τῆν θυγατέρα τοῦ δημοτικοῦ εἰσπράκτορος. Ἀλλὰ καὶ ἡ φυλὴ τῶν Σολομωνιδῶν ἐξ ἄλλου δὲν εἶχε νομίση ὀλιγώτερον ὅτι ἔκαμε τιμὴν μεγάλην εἰς τὴν φυλὴν τῶν Εὐλαμπιδῶν παραχωροῦσα εἰς αὐτὴν τὸ ὠραιότερον κόσμημα τοῦ στέμματός της. Ὡς ἐκ τούτου παρετήρηθη ποιά τις ψυχρότης κατ' ἀρχὰς εἰς τὰς μεταξὺ τῶν δύο οἰκογενειῶν σχέσεις. Ἀλλ' ὅταν οἱ Εὐλαμπίδαι ἀνεγνώρισαν ὅτι ἡ νύμφη περιποιεῖ τιμὴν εἰς τὸνομά των, καὶ ὅταν οἱ Σολομωνίδαι παρετήρησαν μετ' ὀλίγων τιμῶν καὶ διακρίσεων τοῖς ἐφερόντο οἱ συγγενεῖς των, ἐπῆλθον σχέσεις στενωτέραι καὶ αἱ δύο φυλαὶ ἠνώθησαν, χωρὶς ὁμως νὰ συνταυτισθῶσιν.

Ὅταν ἐγενήθη ἡ Μαργάρита ἐβαπτίσθη ὑπὸ τοῦ θεοῦ τῆς Παύλου Εὐλαμπίδου ἡ

« ΠΑΡΕΥΟΙΝ ΚΑΙ ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΑΖΙ. » (Σελ. 34)

Μάρθα κατόπιν ἐγίνε βαπτιστικὴ τοῦ θεοῦ τῆς Πέτρου Εὐλαμπίδου. Ἦλθε λοιπὸν καὶ ἡ σειρά τοῦ μπάρμπα Γιάννη, καὶ αὐτὸν ἐσκέπετο ἡ κυρία Εὐλαμπίδου, τῶρα μετὰ τὴν γέννησιν τοῦ υἱοῦ της. Τὴν πρώτην φοράν που του ὠμίλησε περὶ αὐτοῦ ἡ κυρία Εὐλαμπίδου ὁ μπάρμπα Γιάννης διέστειλε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐκοκκίνισεν ἀπὸ τὴν εὐχαρίστησιν.

« Ἀλήθεια, Ἐρηνούλα μου, θέλεις νὰ γίνω νουγὸς; Πόσω εἶσαι καλὴ που συλλογίστηκες κ' ἐμένα τοῦ γέρο! Ἄν ἦτο δυνατόν, θὰ σ' ἀγαποῦσα περισσότερο ἀφ' ἔτι σ' ἀγαπῶ, γὰ τὴν ἰδέα σου αὐτή. Ἀλλὰ εἶσαι βεβαία » ἐπρόσθεσε μετ' ὕψος ἀνήσυχον. « ἔτι ὁ ἄνδρας σου δὲν ἔχει καμμίαν ἀντίρρησιν;

— Ἀντίρρησιν; Τί θέλετε νὰ πῆτε μ' αὐτό, μπάρμπα Γιάννη; Μὴ θέλετε τῶρα νὰ μας κάμετε τὸν δύσκολο! Τέλος πάντων, ἂν ἐπιμείνετε, μπορεῖ

ΤΟΜΟΣ 21⁰⁰ — 3

ὁ ἄνδρας μου νὰ βάλῃ τὸ φράκο του καὶ νὰ ἔλθῃ νὰ σὰς τὸ ζητήσῃ ἐπίσημως.

— Ἀ, ὄχι, μὴ φράκα σὲ πισταίω, κόρη μου, θέλεις τώρα» εἶπε μὲ τόνον ἐμπιστευτικὸν « νὰ σου κάμω μίαν ἐξομολόγησιν; Μάθε λοιπὸν ὅτι καὶ μένα μ' ἔτρωγε ἡ ἐπιθυμία νὰ γίνω νουνὸς αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμουσα νὰ το 'πῶ...

— Δὲν εἶχατε ἀνάγκη νὰ το 'πῆτε; αὐτὸ θὰ ἤρ-
χετο μόνον του... ἦτο ἡ σειρά σας πλέον...

— Μὴν τὰ λές αὐτὸ. Σ' τοὺς Εὐλαμπίδας σου μέσα εἶνε τόσοι ἀκόμη πλούσιοι καὶ σημαντικοί...

— Ἀλλὰ ὄχι καλλίτεροι καὶ γενναίτεροι ἀπὸ σὰς. Κανένα δὲν ἀγαπᾷ καὶ δὲν σέβεται περισσό-
τερο. Συλλογισθῆτε τὸ αὐτὸ καὶ ἐλάτε νὰ με φι-
λήσετε, γιὰτὶ φεύγω... εἶμαι πολὺ βιαστική...

Ἀφ' οὗ ὁ λοχαγὸς ἀνεπαύθη ἀρετὴν ὄραν εἰς τὴν πολυθρόναν του, βγήκε νὰ πάρῃ τὸν ἀέρα του καὶ νὰ εὐχαριστῆθῇ καὶ μίαν φορὰν τοῦ βγήκε, φυ-
σικώτατον ἦτο νὰ ὑπάγῃ νὰ ἴδῃ τὸν παλαιὸν του φίλον καὶ ὑπῆγε πραγματικῶς. Ὁ φίλος του αὐτὸς ἦτο εἰς ἀρχαίος διδάσκαλος τῆς ὀπλομαχητικῆς εἰς τὸ σύνταγμα τοῦ Μπαρμπά Γιάννη, στρατιωτικὸς ὀλίγον τι τραγὸς καὶ ἀξέστος, ἀλλὰ πολὺ καλὸς ἄνθρωπος, τὸν ὅποιον ὁ Μπαρμπά Γιάννης ὁ ὅποιος ὀλίγην προσοχὴν εἶδεν εἰς τοὺς τράπους, τὸν συ-
νανεστρέφετο πολὺ εὐχαρίστως. Πολὺ εὐχαρίστως ἐπίσης ἐσταματοῦσε νὰ συνομιλήσῃ ὀλίγον καὶ μὲ τὸν κύρ Θωμᾶν, τὸν γνωστὸν μας, καὶ ὄχι σκα-
νίως τοὺς ἐδέλεπαν νὰ φαρεῦον καὶ οἱ τρεῖς μαζί εἰς τὸν ποταμὸν.

Ὁ μπαρμπά Γιάννης εἶχε ὀλίγον τι ἀγροίκον τὸ ἐξωτερικόν καὶ τὸ πνεῦμά του ἦτο ἐπίσης ἀκαλλ-
λιέργητον. Ἦτο τὸ ἀτομικὸν γνώρισμα, τὸ ὅποιον διέκρινε τὸν Σολομωνίδην αὐτὸν ἐξ ἑλῶν τῶν ἄλ-
λων Σολομωνιδῶν. Ἀλλ' ὅ, τι εἶχε κοινὸν μὲ ὄλους αὐτοὺς καὶ μάλιστα εἰς μεγαλειότερον βαθμὸν, ἦτο ἡ καθαροτάτη καὶ ταχυτάτη ἀντίληψις τοῦ καθήκον-
τος καὶ τοῦ δικαίου καὶ ἡ θαυμαστὴ εὐκολία, μεθ' ἧς ἐλησθῆναι τὸν ἑαυτὸν του διὰ νὰ ἐνθυμηθῆται τοὺς ἄλλους. Ἡ αὐταπαρνησία ἦτο παρὰ τοῖς Σολομων-
νιδαις οἰκογενειακὴ ἀρετὴ, ἡ ὁποία συνδυασθεῖσα μὲ προτερήματα ἢ ἐλαττώματα διαφόρων φύσεων, κερήγαιε μίαν σειράν τύπων διαφόρων, διακε-
κριμένων καὶ πολὺ ἐνδιαφερόντων.

Λέγουσιν εἰς τὴν Ἀγγλίαν ὅτι χρειάζονται τρεῖς γενεαὶ διὰ νὰ παραγάγουν ἕνα τέλειον τ ζ ε ν τ λε-
μ α ν. Δὲν ἤξερω πόσαι γενεαὶ Σολομωνιδῶν ἐδέ-
ητος νὰ καλλιερῆσθουν νὰ τελειοποιήσουν, καὶ οὕτως εἶπεῖν νὰ διύλισουν τὴν ἰδέαν τῆς αὐταπαρνησίας, διὰ νὰ παραγάγουν ἐπὶ τέλους μίαν κυρίαν Εὐλαμπ-
ίδου ἠξέφυρον ὁμῶς εἰς τὴν συνήθου ὄλα τὰ κρο-
τήρια τῆς γενεᾶς τῆς; ἦτο τὸ ἄνθος τοῦ δέν-
δρου τῶν Σολομωνιδῶν, τοῦ ὁποίου κλάδος μόνον

ὁ ζωὴς ἦτο ὁ καλὸς μπαρμπά-Γιάννης. Διὰ τοῦτο ὁ λαμπρὸς αὐτὸς ἄνθρωπος δὲν ἤρκατο ἀγαπᾶν ἀπλῶς ὡς ἀνεψιῶν του τὴν Ἐρηνούλαν του, ἀλλ' ἔτρεφε πρὸς αὐτὴν ἕν εἶδος λατρίας, διότι πρὸ τῶν ὁμμάτων του παρίστατο ὡς ἡ τιμὴ τῆς οἰκο-
γενείας προσωποποιημένη.

Αὐτὸς λοιπὸν αὐτότατος, μὲ τὰ προτερήματά του καὶ μὲ τὰ ἐλαττώματα, μὲ τὴν καρδίαν πλήρη χαρᾶς καὶ ὑπερφρασεῖας, διότι εἶχε ἐκλε-
χθῆ ὡς ἀνάδοχος, ἐκρούσε τὴν θύραν τοῦ φίλου του. Ὁ κ. Πολυκαλᾶς—ἐλησθῆναι νὰ σας εἶπω ὅτι οὕτως ὀνομάζετο ὁ ὀπλοδιδάσκαλος—εἶδεν μάθημα εἰς ἕνα νέον ἰσχυρὸν καὶ μύωπα, ὁ ὅποιος ἐφαίνετο ὡσεὶ καμπτόμενος ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ θώρακος τῆς ξιφασκίας.

«Δὲν κτυπᾷ κανὰ» εἶλεγε ὁ κ. Πολυκαλᾶς «μό-
νον ποῦ δὲν ἐπιστρέφει γρήγορα εἰς τὴν θέσιν του».

Ἦτο νεανίσκος δειλὸς καὶ συνεσταλμένος, ὁ ὅποιος ἐπροσπάθει νὰ ποκτήσῃ κάποιον ἀέρα καὶ ἐ-
λευθερίαν καὶ διὰ τοῦτο ἐπέβαλεν εἰς τὸν ἑαυτὸν του ἀνάτροφὴν πολεμικὴν.

Ὁ ὀπλοδιδάσκαλος, ὡς εἶδος χαιρετισμοῦ ἀπευ-
θυνομένου πρὸς τὸν εἰσερχόμενον λοχαγόν, κατέ-
φερε ξιφισμὸν κατὰ τοῦ θώρακος τοῦ νεανίσκου.

«Σ' ἄγγιζα» εἶπεν ὁ διδάσκαλος. «Καλημέρα, λοχαγέ ἕν, δὴ... εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σου... ἕν δυό... τί κάνεις; Ἐλα, ἀρκετὰ εἶνε αὐτὰ γιὰ σήμερα!»

Ὁ νεανίσκος ἐφ' ὅσον ἦτο περιβεβλημένος τὸν ὀπλισμὸν του ἔμενεν ἐκεῖ δειλὸς ἐνώπιον τῶν δύο στρατιωτικῶν. Ἀλλ' ἅμα ἀνέλαβε τὴν κομπήν του ἐνδυμασίαν, ἀνέλαβε μετ' αὐτῆς καὶ κάποιον θάρρος. Οἱ στρατιωτικοὶ ἐκεῖνοι δὲν ἦσαν πλέον δι' αὐτὸν τὸν κομψότατον παρὰ δύο ἄνθρωποι κακοένθυμέ-
νοι. Εἰς τὸν λοχαγόν, ὁ ὅποιος συνήθως ὀλίγον ἐ-
φρόντιζε διὰ τὰς λεπτομερείας τῆς περιβολῆς, ἔκαμιν ἐντύπωσιν τὸ σχέδιον τοῦ περιλαιμίου τοῦ νέου καὶ συνέλαβεν ἀμέσως μίαν ἰδέαν τὴν ὁποίαν ἐκαλλιέρ-
γησεν εἰς τὴν κεφαλὴν του, ἕως οὗ ἀργότερα ἀπέ-
φερε τοὺς καρπούς τῆς.

«Ἐγίνες ποτὲ ἔς τὴ ζωὴ σου νουνὸς; ἠρώτησεν ὁ λοχαγὸς ἀνευ ἄλλου προομιῶν.

Ὁ ὀπλοδιδάσκαλος εἶχε γίνῃ τῶ ὄντι μίαν φο-
ρὰν ἀνάδοχος, ἀποδαιξίς ὅτι εἶχε εἰς κάποιον μέρος μακρινὸν ἕνα βαπτιστικόν, πρὸς τὸν ὅποιον ἔγραφε κάθε πρωτοχρονίαν καὶ τῶ ἔστελλε καλὰς συμβου-
λὰς συνωδευόμενος ἀπὸ ἕν εἰκοσάφραγκον, ὅσην τὸ δυνατόν καινουργέστερον—διότι καὶ αὐτὸ συντείνει πολὺ.

« Συμβουλὰς χαμένες, παράδες χαμένοι» ἔλε-
γεν, ἀλλ' ἐπὶ τέλους εἶνε βαπτιστικὸς μου, ἄν καὶ βλάκας περιήρημος, ὀνομαστός.

— Ἀφ' οὗ λοιπὸν ἔγινες νουνὸς, ἔλα νὰ μου

ἦες τῶρ ἀμέσως τί ὀφείλει νὰ κάμῃ τὴν ἡμέραν τοῦ βαπτίσματος ἕνας νουνὸς φιλότιμος καὶ καθὼς πρέπει. Πρόκειται γιὰ ἕν ἀγοράκι ἔμπρός, ἔπες μου ὄλας τὰς λεπτομερείας, χωρὶς νά φησῃς τίποτε. Σὲ ἴλιγο θὰ γίνω κ' ἐγὼ νουνὸς καὶ καταλαβαίνεις πολὺ καλὰ, φίλε μου, ὅτι τὸ ζήτημα εἶνε νὰ μὴ κάμω ἀνοησίας.

— Ἀλλὰ, λοχαγέ,» ὑπέλαβεν ὁ ὀπλοδιδάσκαλος κμοῦ φαίνεται ὅτι ὑπάρχει κάποιος ἄλλος ποῦ μπο-
ρεῖ νὰ σοῦ τα 'πῆ ὄλ' αὐτὰ καλλίτερ', ἀπὸ μένα... ἢ κυρία Εὐλαμπίδου.

— Μὰ νὰ ἴσα—ἴσα ἡ δυσκολία, ἀπήντησεν ὁ λο-
χαγὸς «δὲν μπορῶ, δυστυχῶς, νὰ τὴν συμβουλευθῶ αὐτὴν!»

Ὁ κυριώτερος λόγος διὰ τὸν ὅποιον δὲν ἤμπο-
ροῦσε νὰ τὴν συμβουλευθῇ—αὐτὸ δὲν το εἶπεν—
ἦτο ὅτι τὴν ἡμέραν τοῦ βα-
πτίσματος ἐσχεδίαζε νὰ
κάμῃ μεγάλα πράγματα—
ὄχι ἀπὸ ἀτομικὴν ματαιο-
δοξίαν, ἀλλὰ διὰ νὰ τιμῆσῃ
τὴν φυλὴν τῶν Σολομωνι-
δῶν—ἐννοεῖται λοιπὸν ὅτι
ἂν ἤρῳτα τὴν κυρίαν Εὐ-
λαμπίδου, αὐτὴ θὰ προ-
επάθει νὰ τὸν ἀποτρέψῃ
ἀπὸ ἀνοησίας, ἐκεῖνος δὲ
δὲν θὰ ἐτόλμουσε νὰ τὴν
παρακούσῃ.

Ὁ ὀπλοδιδάσκαλος ἔξε-
σε τὸ οὖς πολὺ στενωχω-
ρημένος.

«Ἐέρεις, λοχαγέ μου» ὁ ΝΤΙΝΤΗΣ ΕΠΟΒΑΛΕ ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΟΝ (Σ. 21) Τιοιουτοτρόπως ἀπὸ ἕν σα-
εἶπεν « εἶνε τώρα περισ-
ότερα ἀπὸ εἰκοσι χρόνια, περασμένα καὶ... κατα-
λαβαίνεις πολὺ καλὰ, ἐγὼ τώρα δὲν μπορῶ νὰ
θυμηθῶ ὅλας τὰς λεπτομερείας... Ἀλλὰ γιὰ κό-
πιασε ἀπὸ 'δῶ, σὲ παρακαλῶ. Ἡ γυναῖκά μου, ποῦ
εἶνε μάνη σὲ τέτοια καὶ ποῦ ξέρει τὸν κόσμον, θὰ
σοῦ τα 'πῆ ὄλα, ἕνα πρὸς ἕνα.»

Ἀφ' οὗ ὁ λοχαγὸς ἐδήλωσεν ὅτι τίποτε δὲν θὰ
τῶ ἦτο εὐχαριστότερον ἢ νὰ συνδιαλεχθῇ ἐπὶ τοῦ
προκειμένου μετὰ τῆς κυρίας Πολυκαλᾶς, εἰσῆχθη
ἀμέσως εἰς μίαν μικρὰν αἰθουσάν τριγωνικὴν, σκο-
τεινὴν καὶ στενωχωρὸν παρὰ πολὺ. Ἐδῶ ἔλαβε
χώραν ἢ συνδιάλεξις, ἢ τόσῳ σοβαρά. Ἡ κυρία
Πολυκαλᾶ εὐρέθη τῶ ὄντι λίαν ἐνήμερος τῶν ἐπι-
μῶν τοῦ βαπτίσματος γενικῶς καὶ τῶν καθήκοντων
τοῦ ἀναδόχου ἰδιαιτέρως. Ὁ λοχαγὸς τὴν ἤκουσε
μὲ μεγάλην προσοχὴν, λείγων συγχρόνως τὸ μῆ-
λον τῆς ράβδου του, καὶ παρατηρῶν ἀσκαρδα-
μικτῆ τὴν κυρίαν Πολυκαλᾶ ἐφ' ὅσον αὐτὴ ὠμί-
λει ὁ δὲ ὀπλοδιδάσκαλος, ὁ ὅποιος δὲν εἶχε τὸ

δῶρον τῆς εὐγλωττίας, ἐθαύμαζε μὲ γουρλω-
μένους ὀφθαλμούς καὶ τὰς χεῖρας ἔχων ἐστηριχ-
μένας ἐπὶ τῶν γονάτων, τὴν γυνῶσιν καὶ τὴν
γλυῶσάν τῆς συζύγου του, ἐπιδοκιμάζων ἀπὸ και-
ροῦ εἰς καιρὸν διὰ κινήσεων τῆς κεφαλῆς καὶ ὅ, τι
ἔλεγε καὶ τὸν τρόπον μὲ τὸν ὅποιον το ἔλεγε.

Ἀφ' οὗ ἤκουσεν ὁ λοχαγὸς καλὰ, χωρὶς νὰ τολ-
μήσῃ οὔτε τὸ βλέφαρόν του νὰ κλείσῃ ἀφ' οὗ πολ-
λάκις ἐσύγχισε καὶ περιέπλεξε τὸ ζήτημα, θέλων
νὰ τὸ διευκρινήσῃ ἀφ' οὗ διήλθε στιγμὰς ἀγωνιώδους
προσοχῆς κατὰ τὰς ὁποίας ὁ ἰδρὸς ἔβρεχε τὸ μέ-
τωπόν του ἀφ' οὗ, χάρις εἰς τὴν ἐπιμονὴν τῆς κυ-
ρίας Πολυκαλᾶ, ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ λαυρινίου εἰς τὸν
ὅποιον περιεπλανᾶτο ἀφ' οὗ τέλος πάντων ἐσυμ-
φώνησεν ὅτι ὁ ἀνάδοχος ἐκαλεῖτο Ἰωάννης, λοχαγὸς
ἀπόστρατος ἢ ἀνάδοχος Μαργαρίτα Εὐλαμπίδου,

ἀναπληροῦσα τὴν γραιὴν
τῆς θεῖαν, ἡ ὁποία δὲν
ἤμποροῦσε νὰ μετατοπι-
σθῇ ὅτι ὁ βαπτιστικὸς θὰ
ἐλάμβανε τὸ ὄνομα τοῦ
νουνοῦ του, ὅτι τὸ βάπτι-
σμα θὰ ἐγίνετο εἰς τὴν ἐκ-
κλησίαν τοῦ Ἁγίου Παύ-
λου μίαν Κυριακὴν, — ὕ-
στερ' ἀπὸ ὄλα αὐτὰ, ὁ λο-
χαγὸς ἀνέκραξε:

«Ἐέρω τώρα τὴ θεωρία
μου εἰς τὰ δάκτυλα. Τὰ ἄλλα
εἶνε δική μου δουλειά.»

Καὶ ἔφυγε σκεπτικὸς
ἀλλὰ μὲ μεγάλην χαρὰν...

μὰ γάτα δὲν θὰ ἤμποροῦσε νὰ παῖξῃ ἀνέτως καὶ
τὸ ὅποιον πρὸς ἐπίμετρον ἐφωτίζετο ἀπὸ μίαν αὐλὴν
ὕγραν καὶ σκοτεινὴν, ἐξῆλθεν ἡ πρώτη ἰδέα τῆς
τελετῆς, ἡ ὁποία ἐμελλε νὰ δοῦσῃ τὸν μπαρμπά
Γιάννην, νὰ ἐκπλήξῃ τοὺς Εὐλαμπίδας καὶ νά φησῃ
εἰς τὴν μνήμην τῶν παιδιῶν τῆς γειτονίας ἴχνη
ἀνεξάλεπτα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

ΤΑ ΒΑΡΓΕΛΙΑ. — Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΓΙΑΝΝΗΣ ΔΕ ΝΟΥΝΟΣ
ΔΙΑΚΡΙΝΕΤΑΙ ΕΠΙ ΜΕΓΑΛΟΠΡΕΠΕΙΑΙ

Τί νὰ σας πῶ! Ἐγὼ δὲν ἀγαπᾷ τοὺς ψυχρούς
καὶ τυπικούς ἐκείνους νουνούς, ποῦ γίνονται νουνοὶ
μόνον διότι ἔχουν κάποιαν ὑποχρέωσιν, ποῦ ἀγο-
ράζουν τὰ φωτῖκια καὶ τὰ γλυκίσματα τοῦ βαπτί-
σματος μὲ ὄσην ἀδιαφορίαν θὰ ἠγγόραζον ἕνα γυαλί
τῆς λάμπας ἢ ἕνα λαιμοδέτην ποῦ λέγουσιν ἀπὸ
μέσα των τὸ πρῶτ' τῆς ἐπισήμου ἡμέρας: «Θεέ μου,
τί βάσανο!» καὶ δὲν παρηγοροῦνται παρὰ μὲ τὴν

σκέψιν ότι την τάδε ώρα όλα πειά θά είνε τελειωμένα! α, όχι! Είς έμέ απαντίας άρέσει ό μάρμπα Γιάννης, ό όποιός δέν είχαν άλλο πράγμα εις τον νουν του, τούλάχιστον δύο μήνας πρό της επίσημου ημέρας.

Εσκέπτετο περί του συνόλου της έορτής, όπως έφρόντιζε συγχρόνως και περί των ελάχιστων λεπτομερειών. Μόλις του είπαν η κυρία Πολυκαλά ότι τό από σατέν γιλέκιόν του ήτο πάρα πολύ βαθύ και στενόν, παρήγγειλαν εύθως έν άλλο πλατύ, από πικνέ άσπρον, με την ρητήν σύστασιν να μή λυπηθούν ύφασμα, διότι δέν ήτο τώρα καιρός δι' οικονομίας. Συγχρόνως με τό γιλέκιον παρήγγειλε και έν περιλαίμιον, — κατά τό ύπόδειγμα τό όποιον, άν ένθυμείσθε, εθαύμασε εις τό σχολείον της ξηφασκίας, — τό όποιον, χάρις εις τας ρητάς του πάλιν συστάσεις, έλαβα την τερατώδη ανάπτυξιν φυτού των τροπικών με μεγάλα φύλλα.

Επί τέλους η έπίσημος ημέρα έφθασε — μία Κυριακή, κατά την έπίμονον απαίτησιν του νουνού. Ο μάρμπα Γιάννης μεταβαίνει πεζός εις τό σπίτι του Εύλαμπίδου. Είς τον δρόμον τό κάτασπρον γιλέκι θαμδόνει τους μικρούς μάγκας, έν φ' τό υπερμέγεθες περιλαίμιον κινεί την εύθυμίαν των.

Οι μεγαλύτεροι μαντεύουν ότι κάτι έκτακτον έχει να γινή. Μετ' όλίγον διαδίδεται η είδησις, ότι πηγαίνει να βαπτίση κάποιον και ότι κάτι θά ήμπορούσε κανείς να κερδίση εις την τελετήν. Με την έλπίδα αυτήν τα μαγαζόπαιδα όλα συναθροίζονται έξω εις την θύραν της εκκλησίας, όπου περιμένουν έπίσης επαίται πληθος και γραιδια.

Όταν η Μαργαρίτα, νουνά έ αντιπροσωπεύουσα την θέσιν της, λαμβάνη θέσιν επί μιας άμαξής πλησίον εις τον μάρμπα-Γιάννην, εκπλήσσεται με τον τόπον τον όποιον καταλαμβάνει επί του καθίσματος ό νουνός. Τό επανωφόριόν του, προς τό μέρος των θυλακίων, φαίνεται παραγεμισμένον από κάτι σκληρόν και όμοιάζον ώσάν με χαλίτζια. Ο άμαξηλάτης μαστίζει τους ήπικους και φαύγουν καλπάζοντες. Η άμαξα σταματά έν μέσω κύκλου περιέρρων, οι όποιοι ύποδέχονται τό περιλαίμιον με ψύθρον εύρωικου θαυμασμού. Όπως απροχόλημένος από τά καθήκοντά του, ό νουνός δέν έδωκεν ούτε ήκουε τίποτε, τό όποιον γα ήτο έκτός του προ-

γράμματός του. Κατόπιν του καταβαίνει η Μαργαρίτα, έρυθρά αλλά μειδιώσα. Οι περιέρροι λέγουν αρκετά ύψηλοφώνως ώστε να τό άκούση, ότι είνε εύμορφη και ότι φαίνεται καλό κορίτσι.

Ο μάρμπα Γιάννης, έξ' όνόματος του μικρού του άνειψιού, ό όποιός διαμιείς γίνεται και βαπτιστικός του, άποτάσσεται τώ Σατανά. Δίδει τας άπαντήσεις εις τον ιερέα άπροσκόπτως, τρονίζων τας λέξεις μίαν μίαν. Κηρύσσει με ύφος ύπερηφάνου ίκανοποίησεως ότι εις τον νεοφώτιστον χριστιανόν δίδει τό όνομα Ιωάννης. Ο νεοφώτιστος δέχεται τό όνομα άγογγύστως, αλλά κάμνει ένα μορρασίμον όταν τώ κόπτουν όλίγα μαλλιά. Κατόπιν ό νουνός μοιράζει τά δωρά του, εις τον ιερέα, εις τον διάκον, εις τον κανδυλανάπτην, εις τον ψάλτην και εις τους κανονάρχας.

« ΞΕΡΩ ΤΟΡΑ ΤΗ ΘΕΩΡΙΑ ΜΟΥ Ε ΤΑ ΔΑΚΤΥΛΑ » (Σελ. 35)

Μόλις έξέρχονται από την εκκλησίαν, η Μαργαρίτα έπεξηγει την παράδοξον εκείνην σκληρότητα των θυλακίων του μάρμπα-Γιάννη. Αντι νανάθη άμέσως εις την άμαξάν του, βυθίζει την δεξιάν χείρα εις τό θυλακίον του επανωφορίου του και έξάγει μίαν δράκα χαλκίων νομισμάτων, την όποιαν ύφώνει υπεράνω της κεφαλής του.

«Μπράβο!» φωνάζει τό πλήθος.

« Προσοχή!» άποκρίνεται ό λοχαγός και, πετά ή δράξ των νομισμάτων και εδισκορπίζεται. Και οι μάγκες τότε τρέχουν και ώθούνται, και διαγκωνίζονται και ανατρέπονται, έν φ' ό νουνός γελά με την καρδιάν του. Βυθίζει την χείρα εις άλλο θυλακίον και έξάγει μίαν δράκα ζαχαρωτών. Νέα έρπος από όλα τά μέρη φωνάζουν « Από δω, από δω!» Ο νουνός λάμπει από χαράν. Η κυρία Πολυκαλά τον είχε πείση ότι είνε καλός οίανός δια τό παιδί όταν εις τό βαπτιστί του γίνονται τούμπες πολλές. Και ό διασκορπισμός των νομισμάτων και των ζαχαρωτών έξακόλουθει άδιάκοπος μέχρι της όλοτελους αυτών έξαντλήσεως. Διά να ποικίλη τώρα την διασκέδασιν των ό νουνός καταφεύγει εις προσποιήσεις. Έξάρνα βλέπει δεξιά και τό πλήθος συνάθροίζεται δεξιά άλλ' άποτόμως στρέφει την χείρα άριστερά και ρίπτει την δράκα επάνω εις έν παιδίον, τό όποιον δέν τό περιμένει: ό μικρός κλαίει διότι έν ζαχαρωτόν τον έκτύπησεν εις τό μάτι, αλλά

και γελά διότι όλα έπεσαν προς τό μέρος του και ήμπορεσε να μαζεύση κάμποσα. Ητο εκεί και ό φίλος μας Σωτήρης Τακούμης, ό όποτος με ψηλότυπον όμμα έδωκεν αυτά τά παίγνιά και ήτο πολύ λυπημένος που δέν ήμπορούσε να λάβη μέρος και αυτός. Επί τέλους ό μάρμπα-Γιάννης ανέβη εις την άμαξάν του και πλησίον της Μαργαρίτας όπως πρώτα, έπέστρεψε με ήθος ανθρώπου εύχαριστημένου και εύτυχούς διότι έξεπλήρωσε τό καθήκον του.

Όλα λοιπόν έγιναν έν τάξει. Μόνον τό μωρό δέν εκράτησε πολύ την θέσιν του. Έκτός του ότι έμόρρασε, καθώς είδαμεν, εις τό κόψιμό των μαλλιών, έτσιρίξε όταν τό έβούτησεν εις την κολυμβήθραν, έκατακκοκίνησεν άποθύμον όταν η άμαξα έξεκίνησε και έφώναξε δυνατά όταν έσταμάτησεν. Από τό σύνολον των γεγονότων αυτών μία γραία, παρασσα ειςτήν τελετήν, έξήγαγε την πρόρρησιν ότι ό Ιωάννης Εύλαμπίδης θά ήτο επίμονος και ισχυρογνώμων.

Τό οικογενειακόν γεύμα τό όποιον ήκολούθησε κατόπιν, συνήκωσεν επί μιας τραπέζης την φυλήν των Εύλαμπιδών και την φυλήν των Σολομωνιδών. Διά τούτο ήμπορούσε κανείς να είνε βέβαιος ότι κάτι θά έγίνετο ως τό τέλος. Όπως συμβαίνει πάντοτε η άρχη του γεύματος ήτο σιωπηλή. Είς τό φητόν ένας Σολομωνίδης διατυπώνει την γνώμην ότι η μήτη του μωρού ήτο χαριτωμένη μιτίτσα. Ο γείτων του, εις Εύλαμπίδης με όμματογυάλια κυανά, τον βλέπει ύπόδρα, θεωρήσας τον έκαιτόν αυτόν ως πλάγιον σφετερισμόν των δικαιωμάτων των Εύλαμπιδών και τάσιν τολμηράν να παραστήσωσιν ως ίδιόν των τό παιδίον δι' Σολομωνίдай. Ο Εύλαμπίδης αυτός με τά κυανά όμματογυάλια κηρύττει ότι τό παιδίον είνε άληθής Εύλαμπίδης και ότι έχει ήδη την οικογενειακήν μήτην διακρονωμένην μάλλον δια την ανάπτυξιν της ή δια την κομψότητα και μάλλον δια την μεγαλοπρέπειάν της ή δια την κανονικότητα. Ο Σολομωνίδης όμως πειραχθείς άπήνησεν ότι έν μικρόν παιδίον έχει τόση λίγη μήτη, ώστε δε άξίζει τον κόπον να όμιλή κανείς περί

αυτής. Τότε κέρια τις ισχυή με μεγάλην μήτην — τό γένος Εύλαμπίδου κατά συνέπειαν — λαμβάνει τον λόγον δια να ισχυρισθί ότι τό μωρόν ήτο ό πατήρ του άπαράλλακτος και ότι πρέπει να είνε κανείς τυφλός δια να μή το ήλέπη. Ούτω λοιπόν από Σολομωνίδη εις Εύλαμπίδην και τανάπαυιν ή έρις κάμνει τον γύρον της τραπέζης και καταλήγει εις τό σύνθημα τέλος των συζητήσεων, δηλαδή εις τό να μείνη έκαστος με την γνώμην του και να σκέπτεται ένδομύχως, ότι κακής πίστωσης πρέπει να είνε ό άλλος ό όποιός δέν την παραδέχεται. Επί τέλους ό μάρμπα-Γιάννης προσκαθεί να κάμη την συμπιλωσιν, έν φ' η άγαθή κυρία Εύλαμπίδου γελά. Κηρύσσει ότι και από τά δύο μέρη τό παιδίον πρέπει, όφείλει να είνε ύπερηφάνον και ότι αυτός, υπό την ιδιότητά του ως νουνού, είνε υπε-

« Ο ΜΑΡΜΠΑ ΓΙΑΝΝΗΣ ΜΕΤΑΒΑΙΝΕΙ ΠΕΖΟΣ » (Σελ. 36)

ρήφανος σήμεραν βλέπων τον βαπτιστικόν του περιστοιχίζόμενον υπό συγγενών τόσων αξιωτήμων.

Μετά τό γεύμα περνούν εις την αίθουσαν. Εκεί άναγνωρίζονται και συδουάζονται άμέσως οι παίκται του ούιστ και του μπιζικ και άποχωρούσιν εις τας γων-

νίας δια να έπιδωθούν εις την σιωπηλήν των διασκέδασιν. Οι νέοι απαντίας περιφέρονται εις τό μέσον, περιμένοντες να χορεύσουν. Η όρχήστρα έπιτέλους δίδει τό σύνθημα. Ο μάρμπα Γιάννης, ό όποιός ούτε παίζει, ούτε χορεύει, αναγκάζεται να μεταβάλλη διαρκώς θέσιν, ώδούμενος έδω κ' εκεί υπό των χορευτών τό άσπρον του γιλέκι φαίνεται ως τις δυστυχής προγεγραμμένος εις τον όποιον, είνε άκηγορευμένη και η ξηρά και η θάλασσα, ή μάλλον ως ό Όρέστης καταδιωκόμενος υπό των Έρινώνων. Εύρίσκαται ήδη εις την δεκάτην πέμπτην μετάθεσιν και δέν ήξέυρει πλέον ποτον άγιον να έπικαλεσθί, όταν όλίγον κατολίγον σπρώχγεται και στρομόνεται όπισω από τό πιάνο, όπου εύρίσκαται έκτός πάσης ανθρωπίνης βοηθείας, αλλά χωρίς να όργισθί διόλου, ούτε να έξαλείψη τό αγαθόν του μειδιάμα. Επί τέλους βλέπει, τον άποκλεισμόν του η κυρία Εύλαμπίδου και τρέχει εις βοήθειάν του. Έπειδή έπροθυμοποιείτο καθείς να τη κάμη θέ-

σιν, έφθασαν άνευ δυσκολίας εις τὸ μέρος όπου εἶχε ναυαγήσει ὁ μπάρμπα Γιάννης. Τῷ ἐζήτησε τὸν βραχίονα καὶ τὸν ἀδήγησεν οὕτω εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον, όπου τὸν ἐγκαθίδρυσεν ἀσφαλῆ ἐπὶ μιάς πολυθρόνας.

« Ἴδτε καλά αὐτὸν τὸν κόσμο! » τῷ εἶπε τότε, θέτουμε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου του.

Διὰ τῆς ἀναικτήτης θύρας ὁ λοχαγὸς παρατηρεῖ καλὰ τὸν κόσμον.

« Τί ὠραῖος σουαρές » λέγει « ὅ,τι καλλίτερον ὑπάρχει εἰς τὴν πόλιν ἐδῶ εἶνε μαζευμένον. »

Πράγματι εὐρίσκειτο ἐκεῖ ὁ νομάρχης μὲ τὸ παράσημόν του καὶ ἡ κυρία του μὲ μίαν λαμπρὰν ἐνδυμασίαν. Ἐκεῖ ἦσαν οἱ Εὐλαμπίδαι καὶ οἱ Σολομωνίδαι ἀτελείωτοι· ἐκεῖ εὐρίσκειτο ἡ ὠραία γενεὰ τοῦ δημοτικοῦ εἰσπράκτορος καὶ αἱ φαβορίαι τοῦ προέδρου τοῦ δικαστηρίου καὶ τοῦ ἀντισαγγελέως. Ἐκεῖ εὐρίσκειτο εἰς βουλευτὴς μὲ πολλὴν ἐπιρροήν, ἐκεῖ ὠραῖαι κυρίαὶ καὶ ὠραῖαι δεσποινίδες, ἐκεῖ κομποὶ κύριοι οἱ ὅποιοι ὠμίλουν εἰς τὰς κυρίας μὲ πολὺ καθὼς πρέπει τρόπον καὶ γενεῖσιν συνεσταλμένοι, οἱ ὅποιοι ἐκοκκινίζαν ὅταν προσεκάλουν εἰς χορὸν τὰς δεσποινίδας.

« Ὠραῖος σουαρές! » ἐπανέλαβεν ὁ λοχαγὸς μετὰ νέαν ἐπιοκότησιν.

« Εἶδατε καλά ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ποῦ εἶν' ἐδῶ; » τὸν ἠρώτησεν ἡ κυρία Εὐλαμπίδου γελῶσα.

« Ναι, καλὴ μου κόρη. »

— Αἶ, ξεύρετε μὲ ποῖον θέλω νὰ μοιάσῃ μὴ μέρα τὸ παιδί μου; »

Ὁ μπάρμπα Γιάννης ἔξεσε τὸ οὖς, (κίνημά του σύνηθες καὶ ἀκοιμῶν, ἀλλὰ πολὺ περισσότερον γελῶν σήμερον μὲ τ' ἄσπρα γάντια).

« Δόξα τῷ Θεῷ μπορεῖ κανεὶς ἐδῶ νὰ διαλέξῃ » εἶπε παρατηρῶν καὶ ἐκτείνων τὴν κεφαλὴν διὰ νὰ εἶνε βέβαιος ὅτι κανένα δὲν ἐλησμόνησε. Ἀλλὰ μόλις ἔκαμνε νὰ ὀνομάσῃ κανένα, ἡ ἀνεψία του ἐκίνει τὴν κεφαλὴν γελῶσα καὶ τὸν προέτρεπε νὰ παρατηρήσῃ καλλίτερα.

« Εἶσαι βεβαίᾳ ὅτι ὁ ἄνθρωπος περὶ τοῦ ὁποίου πρόκειται, εἶνε ἐδῶ παρῶν; »

— Βεβαιότατη.

— Ἐλα, δόσε μου τίποτε χαρακτηριστικά.

— Ὁ ἄνθρωπος περὶ τοῦ ὁποίου πρόκειται εἶνε καλός. . .

— Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶνε καλοί. Ἄν εἶνε τέτοια ὅλα τὰ χαρακτηριστικά ποῦ θὰ μου δώσης ἐπρόκειθα!

— Ξεύρετε ὅμως πολὺ καλά, θεῆ μου, ὅτι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι δὲν εἶνε καλοί. Ἐκεῖνος δὲ περὶ τοῦ ὁποίου ὀμιλῶ εἶνε τῶσφ πολὺ καλός, ὥστε λησμονεῖ πάντοτε τὸν ἑαυτὸν του διὰ νὰ συλλογίζεται τοὺς ἄλλους. Δὲν εἶνε κλόσσιος, ἀλλὰ κάμνει πολὺ

περισσότερας ἀγαθοεργίας ἀπὸ τοὺς πλουσίους.

— Ἄν ἦταν ἐδῶ ὁ Θωμάς, ἢ ὁ Πολυκαλᾶς, θὰ ἔλεγα ὅτι γιὰ κάποιον ἀπ' αὐτοὺς ὀμιλεῖς.

— Ἄρ' οὐ οἱ κύριοι αὐτοὶ δὲν εἶνε ἐδῶ, πρέπει νὰ ζητήσετε κάποιον ἄλλον. . . Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, σὰς προσθέτω, εἶνε τῶσφ γενναῖος καὶ ἱποτικὸς ὥστε θὰ ἐρριφοκινῶνε τὴν ζωὴν του, διὰ νὰ ὑπερασπισθῇ ἐν ἀδύνατον κλάσμα. Ἐκατάλαβατε τώρα;

— Ὅχι, τῶσφ. . .

— Ὁ ἄνθρωπος αὐτός πιστεῖ μὲ εὐλικρίνειαν εἰς ὅλα τὰ ὠραῖα καὶ ἱερὰ ἐκεῖνα πράγματα, τὰ ὅποια εἶνε τοῦ συμφυῶς σήμερον νάρνουνται καὶ νὰ περιπαίζου. Τέλος πάντων, διὰ νὰ μὴ πολυλογημὲ ὀνομάζεται Ἰωάννης Σολομωνίδης. Ἄ, μὴν νονᾶτε τὸ κεφάλι! Ἡ μόνη μου εὐχὴ εἶνε νὰ σας μοιάσῃ μὴ μέρα τὸ παιδί μου. »

Ὁ μπάρμπα Γιάννης ἠθέλησε νὰ διαμαρτυρηθῇ· ἀλλ' ἦτο τῶσφ συγκακινημένος ὥστε μόνον λέξεις ἀσυναρτήτους ἐπρόφερε.

« Θεῆ μου, » ἐπανέλαβεν ἡ κυρία Εὐλαμπίδου, « ἂν ἦμιον ἄνδρας, θὰ ἠθελα νὰ εἶμαι σὰν καὶ σὰς. Μὴ λέγετε ὅχι, γιατί αὐτὴ εἶνε ἡ ἀλήθεια. Εἶθε ὁ κουνδὸς τοῦ παιδιοῦ μου καὶ εἶθε νὰ γίνετε τὸ πρότυπὸν του! »

Λαβοῦσα δὲ τὴν χεῖρα του ἡ κυρία Εὐλαμπίδου τὴν ἔφερεν εἰς τὰ χεῖλη της.

« Σιωπὴ τώρα! » εἶπεν αὐτὸ νὰ εἶνε μεταξύ μας.

— Θέλεις λοιπὸν νὰ με κάμης νὰ ὑπερηφανευθῶ; Ἐγὼ ὅμως τί νὰ σου πῶ! Μοῦ φαίνεται ὅτι τῆς μητέρας του πρέπει νὰ μοιάσῃ τὸ παιδί γιὰ νὰ γίνῃ ὅπως ἐπιθυμοῖς. Ἐγὼ, ὑγεία νᾶχοιμε, δὲν θὰ του μάθω ἄλλο τίποτε, παρὰ νάναβαίνῃ εἰς τὸ ἄλλο καὶ νὰ μεταχειρίζεται τὰ ὅπλα. Ἡθελα ἀκόμη ἐπρόσθεσεν ὥσει ὀνειροπωλῶν, νὰ του μάθω καὶ λογχομαχίαν ἢ ὁποία εἶνε λαμπρὸν μάθημα. . . Ἀλλὰ νὰ ἕνας κύριος ποῦ σε ζητεῖ. Ἐγὼ τώρα πηγαίνω. Ἐχοῦ ἀνάγκη νᾶ πάρω τὸν ἀέρα μου, ὕστερ' ἀπὸ τόσα ποῦ μου εἶπες. Τὸ αἷμα ἀνεβαίνει ἔς τὸ κεφάλι μου καὶ μου φαίνεται πῶς ἂν μείνω θαρξίσω νὰ χοροπηθῶ σὰν ἐκείνους ἐκεῖ-πέρα. Χαῖρε, καλὴ μου Ἐρηνούλα. »

Ἐπὶ πολλὰς ὥρας ὁ μπάρμπα-Γιάννης ἐπεριπάτησεν εἰς τὴν ἐξοχὴν παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ, διὰ νὰ δροσισθῇ. Ὅτε συνῆλθε καλὰ ἐπέστρεφεν εἰς τὴν οἰκίαν του, ἔπεσεν εἰς τὸ κρεβάτι καὶ ἀπεκοιμήθη, λογαριάζων μὲ τὰ δάκτυλα ποῖαν ἡλικίαν θὰ εἶχεν ὅταν ὁ βαπτιστικὸς του θὰ ἤμπορούσε νὰ κρατήσῃ ὅπωςδὴποτε τὸ σπαθί. Καὶ ὀνειρεύθη ὅτι τὸν ἐμίει εἰς τὰ μυστήρια καὶ εἰς τὰς καλλονὰς τῆς λογχομαχίας.

[Ἐπειτὰ συνέχεια] ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ
κατὰ παράκλησιν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ
τοῦ J. GIRARDIN

ΠΑΡΑΔΟΣΟΙ ΤΑΞΕΙΔΙΩΤΑΙ

— Θεῖε, κῦρτα τί ἦσυχια ποῦ κάθονται τὰ περιστέρια εἰς τὴν ράχιν τῆς Παρδαλῆς, σὰν νὰ ἦταν αὐτὴ ἡ πλειὸ ἀγαπημένη θέσις των, εἶπεν ἡ μικρὰ Εἰρήνη.

Ἡ μικρὰ Εἰρήνη εἶχεν ὑπάγη κατὰ τὰς διακοπὰς εἰς τὸ κτήμα τοῦ θεοῦ της, ὅλην δὲ τὴν ἡμέραν περιέτρεχε τοὺς κήπους, τοὺς ἀγρούς, τὰ λιβάδια· ἕως τότε οὐδέποτε εἶχεν ἀπομακρυνθῆ τῆς πόλεως, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγεννήθη· ὅλα ἐκεῖνα τὰ πράγματα ἦσαν νέα δι' αὐτήν, διὰ τοῦτο τα παρατηρεῖ μετὰ τόσοῦ ἐνδιαφέροντος.

Μετὰ μικρὰν σιωπὴν ἡ Εἰρήνη ἐξηκολούθησε:

— Πηγαίνουν ἔτσι πάντα εἰς τὴν ράχιν της, θεῖε;

— Φαίνεται ὅτι ταις ἀρέσει, εἶπεν ὁ θεός, καὶ ἔπειτα ἡ Παρδαλῆ, ἡ εὐμορφὴ μας ἀγελάδα εἶνε καλὴ καὶ δὲν πειράζει κανένα· αὐτὸ το ἤξεύρουν τὰ περιστέρια.

— Τὸ πιστεῖω, εἶπεν ἡ Εἰρήνη, εἰ δὲ μὴ ἐκεῖνο ἐκεῖ τὸ στακτερὸ δὲν θὰ ἐπήγαγε τόσον κοντὰ ἔς τὰ κέρατά της νὰ καθῆσθ. Μὰ δὲν μοῦ λές, θεῖε, κάθονται ἔτσι ἐπάνω καὶ ὅταν ἡ Παρδαλῆ βόσκη ἔς τὸ λιβάδι;

— Ὅχι, παιδί μου, ἀπήντησεν ὁ θεός· ὅταν ἀρχίσῃ νὰ κινήται ἡ Παρδαλῆ, αἱ περισσότεραὶ φεύγου ἀπ' ἐπάνω της· δὲν ὀμοιάζουν μὲ μερικὰ μικρὰ πτηνὰ, τὰ ὅποια ταξειδεύουν εἰς τὴν ράχιν ἄλλων πτηνῶν.

— Καὶ πῶς ταξειδεύουν; . . ὦ, σὲ παρακαλῶ, καλέ μου θεῖε, πέ μου δι' αὐτὰ τὰ πουλιά, δὲν ξεύρεις πῶς μ' ἀρέσουν τέτοιες ἱστορίες, εἶπε μὲ παρακαλεστικὸν τόνον τὸ κοράσιον.

— Αὐτὰ τὰ πτηνὰ δὲν ἔχουν ἀρκετὴν δύναμιν νὰ πετοῦν μόνον τὸν ἀέρα, εὐρίσκουν ὅμως ἕνα ἄλλογον, κάθονται ἐπάνω καὶ κάμνουν τὸ ταξεῖδι των.

— Ἄ, θεῖε, τί λές; ἕνα ἄλλογον, ποῦ πετᾷ εἰς τὸν ἀέρα; εἶπε γελῶσα ἡ Εἰρήνη, δὲν εἶμαι πλειὰ τόσον μικρὰ νὰ πιστεύω τέτοια παραμύθια· ἀστεία το λέγεις, αἰ, θεῖε;

— Δηλαδή δὲν ἐννοῶ πραγματικόν, τετράποδον ἄλλογον ἐννοῶ ἐν δίπουν, μὲ μακρὸν λαίμόν, μὲ ἄλλους λόγους τὸν γέρανον. Ξεύρεις τί πτηνὸν εἶνε ὁ γέρανος;

— Καλὰ, καλὰ ὅχι! εἰς τὸ σχολεῖον δὲν μας

ὠμίλησε ἀκόμη δι' αὐτὸν ἡ διδασκάλισσα.

— Ὁ γέρανος, εἶπεν ὁ θεός, εἶνε ἐξάδελφος τοῦ πελαργοῦ· ἔχει τόσον μακρὰς κνήμας, τόσον μακρὸν ράμφος, ὅσον καὶ ὁ φίλος σου πελαργός, ποῦ κάθεται ἐπάνω εἰς τὴν καπνοδόχον μας· κατὰ τὰλλα εἶνε ὅμοιος, μόνον τὰ πτερά του εἶνε στακτερά. Ἐπιβάσει εἰς τὰ βόρεια μέρη, ἔρχεται δὲ τὸ φθινόπωρον πρὸς μεσημβρίαν.

Ὅταν ἔλθῃ ὁ καιρὸς τοῦ ταξειδιοῦ του, κῦρτα μὲ προσοχὴν ὠμῆλα, καὶ θὰ ἴδῃς τὰ σμήνη τῶν γεράνων νὰ πετοῦν εἰς σχῆμα ἀγκίστρου.

— Καὶ ποῖον παίρνει μαζί του; ἤμπορῶ κι' αὐτὸ νὰ το ἴδῶ; ἠρώτησε τὸ κοράσιον.

— Πῶς ὅχι; εἶπεν ὁ θεός· αὐτὰ ποῦ θὰ σου διηγηθῶ, εἶνε καὶ διὰ τοὺς γεράνους τῆς Ἑλλάδος· αὐτοὶ συνηθίζου νὰ πετοῦν ἐπάνω ἀπὸ τὸν ὠκεανόν, ὅταν δὲ φθάσουν εἰς τὴν ἀκτὴν, τότε ἔρχονται καὶ οἱ μικροὶ ἐπιβάται, οἱ ὅποιοι θέλου νὰ κάμουν τὸ ταξειδίον, καὶ δὲν ἔμπορῶν μόνον των.

Ἀπαράλλακτα ὅπως ἡ μητέρα σου καὶ σὺ περιμένετε εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου τὴν ἀμαξοστοιχίαν, ἡ ὁποία θὰ σας ὑπάγη ἐκεῖ ὅπου θέλετε, τὸ ἴδιον περιμένουν καὶ τὰ μικρὰ ἐκεῖνα πτηνὰ εἰς τὴν ἀκρογιαλιάν, τὴν ἀμαξοστοιχίαν· τοὺς γεράνους. Εἶδες πῶς ὅλοι τρέχουν ν' ἀναβοῦν ὅταν κτυπᾷ ὁ κώδιον, καὶ ἀναγγέλλει ὅτι μετ' ὀλίγον θ' ἀναχωρήσῃ ἡ ἀμαξοστοιχία. Καὶ τὰ μικρὰ πτηνὰ περιμένουν ἐν τοιοῦτο σὺνημα· εἶνε δὲ αὐτὸ μίαν ἰδιαιτέρα κραυγὴ, μὲ τὴν ὁποίαν συνάξονται οἱ γέρανοι. Τὰ μικρὰ πτηνὰ δὲν περιμένουν καμμίαν ἄλλην πρόσκλησιν· γρήγορα τρέχουν εἰς τὴν ράχιν τῶν γεράνων καὶ ἀναχωροῦν διὰ τὸ μακρὸν ταξειδίον. Ὅσοι δὲν προσθάσουν τὴν πρώτην ἀμαξοστοιχίαν περιμένουν τὴν δευτέραν ἢ τὴν τρίτην διὰ νὰ ἐπιβιβασθῶν.

— Πολὺ καλὰ τὴν ἔχουν τὰ μικρὰ πουλιά καὶ μ' ἀρέσει, εἶπεν ἡ Εἰρήνη· ἀλλὰ εἰς ἕνα πρᾶγμα δὲν ὀμοιάζουν ἐκείνους ποῦ ταξειδεύουν μὲ τὸν σιδηροδρόμον.

— Εἰς τί πρᾶγμα; ἠρώτησεν ὁ θεός.

— Ἡμεῖς παίρνομεν εἰσιτήριον, καὶ αὐτὸ θέλει χρήματα· αὐτοὶ ὅμως οἱ ἐπιβάται δὲν πληροῦνουν τίποτε.

—'Ο ύπολογισμός σου δὲν εἶνε σωστός, μικρέ μου γραμματικέ: καὶ αὐτοὶ πληρόνουν κάτι.

— Πάλιν ἀστεία θέλεις νὰ κάμῃς, θεῖε, εἶπεν ἡ Εἰρήνη, ποῦ ναῦρουν τὰ πουλάκια τὰ χρήματα, καὶ τί νὰ τα κάμουν οἱ γέρανοι; ...

— Χρήματα βέβαια δὲν πληρόνουν τὰ πτηνά, καὶ εἰς αὐτὸ ἔχεις δίκαιον, ἀλλὰ μὲ τὰ μικρὰ σώματά των κρατοῦν ζέστην εἰς τὴν ράχιν τῶν γεράνων, ἐπειδὴ δὲ ἐκεῖ ὑψηλὰ ἔπου πετοῦν εἶνε ψυχρός, εὐχαριστοῦνται οἱ γέρανοι ἀπὸ τὸ ζεστόν ἐκεῖνο σκέπασμα.

— Μ' ἀρέσει που καὶ τὰ μικρὰ πουλιά καὶ τι κάμουν διὰ τοὺς γεράνους ποῦ τα σηκώνουν. Ἄκουσε, θεῖε, τώρα ποῦ μου εἶπες αὐτά, θὰ

προσέχω νὰ ἰδῶ κ' ἐγὼ γεράνους νὰ κουβαλοῦν ἐπιβάτας.

— Καλὰ, κόρη μου, ἔχε τὸν νοῦν σου καὶ κῦττα μὲ προσοχὴν ὅταν περνοῦν ἀλλὰ πετοῦν πολὺ γρήγορα, καὶ πολὺ ὑψηλὰ, κ' εἴπειτα τὰ πουλάκια εἶνε ἀπὸ τὸ ἰσάνω μέρος καὶ ὄχι ἀπὸ τὸ κάτω ὥστε δὲν μοῦ φαίνεται νὰ εἶνε τὸσον εὐκολόν αὐτὸ ποῦ θέλεις, εἶπεν ὁ θεῖος.

— Ἀλλὰ ἀκούεις; εἶπεν οὗτος μετ' ὀλίγον, ἐσημανάν δώδεκα, ἡ θεῖα ἔχει ἔτοιμό τὸ τραπέζι, καὶ πεινοῦμεν καὶ οἱ δύο, διότι ὁ καθαρός αὐτὸς ἀέρας ἀνοίγει τὴν ὄρεξιν. Ἄς πάμε καὶ ἡμεῖς εἰς τὸ σπιτί μὲ ταχύτητα σιδηροδρόμου.

ΦΙΛΟΖΩΙΟΣ

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΕΓΥΡΙΣΕ ΑΝΑΠΟΔΑ

Πρό τινων ἡμερῶν ἐν ᾧ ἐπέστρεφα ἀπὸ τὸ χωρίον Μ... εἶδα ἐν πράγμα τὸσον εὐμορφον, τὸσον εὐμορφον ὥστε συγκινήθη, ἀλλὰ καὶ τὸσον ἀστειόν, τὸσον ἀστειόν ὥστε δὲν ἠμπόρεσα νὰ μὴ γελάσω.

Διηρχόμεν ἀπὸ ἐν μονοπάτι, πλησίον οἰκίσκου κάπως χαμηλοῦ ἀλλὰ καθαροῦ, περιτριγυρισμένου μὲ ἀγιόκλημα καὶ ἐστολισμένου μὲ γάστρας γεμάτας ἀνθη. Ὅπισθεν ἀπὸ τὸν φράκτην, ἐντὸς τοῦ κηπαρίου, ἐπὶ τινος λιθίνου καθίσματος εἶδα ἕνα γέροντα μὲ κάτασπρα μαλλιά: εἰς τὰ γόνατά του ἐκράτει κάτι λευκόν, τὸ ὅποιον διέκρινε διὰ μέσου τῶν κλαδῶν. Πλησιάζω, διακρίνω καλλίτερον: τὸ λευκόν ἐκεῖνο πρᾶγμα εἶναι βιβλίον ἀνοικτόν. Παρατηρῶ πλησιέστερα: εἶνε Ἄλφαβητάριον μὲ μεγάλα γράμματα.

Διὰ νὰ λάβετε ἰδέαν ὅλης τῆς σκηνῆς φαντασθῆτε, εἰς τοὺς πόδας του ἐπὶ μικροῦ σκαμνίου καθημένη, κόρην χαριτωμένην ἕως ἐννεα ἐτῶν τὸ πολὺ, ἔξυπνην καὶ ζωηράν ἐσθίριζε τοὺς ἀγκῶνάς της ἐπὶ τῶν γονάτων τοῦ πάππου καὶ ἐκράτει εἰς τὴν χεῖρά της ὡς δείκτην ἐν κάρφος ἄχυρον.

— Ἄ! εἶπα μὲ τὸν νοῦν μου! εἶνε μάθημα ἀναγνώσεως: ἄς ἰδοῦμε ἂν ἠξέυρη νὰ κάμῃ τὸν διδάσκαλον ὁ γέρο παπούς.

Ἠκροάσθη μὲ προσοχὴν... ἀλλὰ νὰ ἠξέυρατε τί ἤκουσα!

— Ὅχι, παππούλη, χ και ω κάνει χω και ὄχι ὄχι λοιπὸν χω, ρ και α ρα, φ και

ι φι, χωράφι γιὰ πῆς το καὶ σύ τώρα!

Καὶ ὁ γέρον ἱπανάλαβε χωράφι.

— Αἱ φθάνει σήμερα, εἶπεν ἕξαφνα μετὰ σοβαρότητος τὸ κοράσιον, γιὰτὶ ἡ μητέρα μὲ προσμένει νὰ πάγω χορτάρι τῆς κατσίκας. Μὰ σοῦ λέγω πῶς εἶμαι εὐχαριστημένη. Μαθαίνεις καλὰ. Ἄν πᾶς ἔτσι, σὲ δύο μῆνες θὰ διαβάζης μὴ χαρὰ.

Τὸ κοράσιον ἐσηκώθη καὶ δεηθῆνθη τρέχον εἰς τὴν οἰκίαν.

— Πόσο πληρώνετε τὴν διδασκαλίσα σας; ἠρώτησα.

Ὁ γέρον ἀνετινάχθη, ἐστράφη καὶ με εἶδε.

— Τὸ πουλάκι τρόμαξε, εἶπε: χωρὶς ἄλλο θὰ σας εἶδε ἡ μικρούλα καὶ γι' αὐτὸ ἔφυγε... Γιὰ πῆς τε μου, ἀφ' οὗ ἀκούσατε τὸ μάθημα, δὲν σας φαίνεται πῶς μαθαίνω;

— Ἀρχίζετε, ἀρχίζετε, ἀπήντησα μειδιών.

— Ναί, θέλω νὰ μάθω νὰ διαβάζω. Καὶ θὰ μάθω! Μὰ ὡς τόσο νὰ ποῦ ὁ κόσμος ἔγυρισε ἀνάποδα. Τὰ παιδιὰ μας ἔγιναν οἱ δασκαλοὶ μας. Καλὰ μὰς τὸ εἶχαν πῆ: θὰ πηγαίνετε εἰς τὸ σχολεῖο γέροι μὲ τᾶσπρα γένια. Νὰ ποῦ ἔγινε κι' αὐτό. Καὶ πάλι νὰ μασθε εὐχαριστημένοι ἂν δὲν μας βάζουν τιμωρία πίσω ἀπὸ τὴν θύραν!...

Καὶ ὁ ἀγαθὸς γέρον ἐγέλα, ἐγέλα ἀπὸ εὐχαρίστησιν, ὑπερήφανος διὰ τὴν ἐγγονήν του. ἀλλὰ παρετήρησα καὶ ἐν μικρὸν δάκρυ, δάκρυ συγκινήσεως εἰς τὴν ἄκραν τοῦ ὀφθαλμοῦ του!...

Α. Ω.

ΤΑ ΔΥΟ ΑΔΕΛΦΙΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ὁ Μουρμούρης καὶ ἡ Εὐμορφούλα εἶνε ἀδελφια.

Ὁ Μουρμούρης ἔχει καλόν, πολὺ καλὸν χαρακτήρα, ἡ Εὐμορφούλα δὲν του μοιάζει: εἶνε ἀδιάκριτος ὅπως μερικὰ κοράσια ποῦ γνωρίζω.

Ὅταν ὁ Μουρμούρης ἔχη κάτι, ἀμέσως τὸ θέλει ἡ Εὐμορφούλα.

Προχθές, ὁ Μουρμούρης ἐκρατοῦσε εἰς τὸ στόμα του ἕνα ἄχυρον.

Καθὼς το εἶδεν ἡ Εὐμορφούλα ἐπλησίασε καὶ του εἶπε:

— Μουρμούρη δός μου αὐτὸ τὸ ἄχυρον ποῦ κρατεῖς εἰς τὸ στόμα σου!

— Δὲν βλέπεις τόσα ἄχυρα γάμω; γιὰτὶ θέλεις καλὰ καὶ σῶναι τὸ δικό μου;

— Ἐμένα τὸ δικό σου μ' ἀρέσει. Ἐλά, Μουρμούρη μου, δός μου το νὰ χαρῆς τὰ μάτια σου.

Ὁ Μουρμούρης ἤθελε νὰ κρατῆ τὸ ἄχυρον εἰς τὸ στόμα του ἀλλ' ἀγαπᾷ τὴν ἀδελφὴν του περισσότερο ἀπὸ τ' ἄχυρον. Καὶ τῆς το ἔδωκε. Τί καλὸς ποῦ εἶνε ὁ Μουρμούρης!

Ἐπίσης καλὰ εἶνε καὶ τὰ παιδιὰ ποῦ ἀγαποῦν τ' ἀδελφία ἵτων καὶ θυσιάζουν δι' αὐτὰ τὰ παιγνιδιά των.

Ὅσοι φροντίζουν μόνον διὰ τὸν ἑαυτὸν των, ἄς λάβουν παράδειγμα τὸν Μουρμούρη; καὶ θὰ ἰδοῦν πόσον θὰ τ' ἀγαποῦν ὅλοι.

Ο ΚΑΚΟΣ ΛΟΓΟΣ

Ο ιατρός εισήλθεν εις τὸ δωμάτιον τῆς μητρός των, εἰς τὸ ὅποιον ἀπὸ ὀκτῶ ἡδὴ ἡμερῶν δὲν ταις ἐπετρέπετο νὰ εἰσέλθουν. Ἡ Ἀθηνᾶ καὶ ἡ Ἀσπασία ἐμβῆκαν εἰς τὸ δωμάτιον τὸ συγκοινωνοῦν μὲ τὸν θάλαμον τῆς μητρός των καὶ περιέμενον μὲ ἀγωνίαν νὰ ἐξέλθῃ ὁ ἱατρός.

— Τί θὰ εἶπῃ ἀρά γε;

Ἐξέρχεται μετὰ τοῦ πατρὸς των τὸ πρόσωπόν του εἶνε σκυθρωπὸν λαμβάνει εἰς τὰς δύο χεῖράς του τὴν χεῖρα τοῦ κ. Δαλμάρη.

— Θάρρος! φίλε μου, τῷ λέγει.

— Λοιπὸν, ἱατρί, τῷ λέγει ὁ κ. Δαλμάρης μὲ ἡμίσεστον φωνὴν.

— Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, κατὰ τὰ μεσάνυκτα θὰ ἔλθῃ μία κρίσις. Ἄν ἀνθέξῃ ἡ ἀσθενὴς θὰ σωθῇ· ἀλλ' αὐτὸ θὰ εἶνε θαῦμα!

— Λοιπὸν θ' ἀποθάνῃ ἡ γυναῖκά μου, ἡ ἀγαπημένη μου Εὐανθία.

— Γενναϊότης! ἐπαναλαμβάνει ὁ ἱατρός, ἀποχαιρᾷ καὶ ἀναχωρεῖ.

Ο κ. Δαλμάρης περιλυπὸς ἕως θανάτου κατέπεσεν ἐπὶ τινος καθίσματος στενάζων βαθεῶς· ἀλλ' ἐξαφνα σηκώνεται πᾶνω τὰ δάκρυα τρέχουν ἀφθονα ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς του. Ἡ Ἀθηνᾶ καὶ ἡ Ἀσπασία οὐδέποτε εἶδον τὸν πατέρα των νὰ κλαίῃ, τὸ δὲ θέαμα ἐκεῖνο αὐξάνει ἐτι περισσότερον τὴν συγκίνησιν καὶ ἀνησυχίαν των. Ο Δαλμάρης σπογγίζει τὸ πρόσωπόν του μὲ τὸ μανδύγιόν του, ἀφ' οὗ δὲ μὲ πολὺν ἀγῶνα κατάρθρωσε νὰ γίνῃ κάπως ἡσυχώτερος ἐπέστρεψε πάλιν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς συζύγου του.

Ἡ Ἀθηνᾶ καὶ ἡ Ἀσπασία παρηκολούθησαν ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους τὴν σπαρακτικὴν ἐκείνην σκηνήν. Δὲν εἶχον μὲν ἐννοήσῃ τοὺς λόγους τοῦ ἱατροῦ, ἀλλ' ἡ ἀπελπισία τοῦ πατρὸς των ἐμαρτύρει ὀλοφάνερα εἰς ποῖον κίνδυνον εὐρίσκειτο ἡ μήτηρ των.

Ἀθορῶδες εἰσδύουσιν εἰς τὴν μικρὰν αἰθούσαν, ἐκεῖ δὲ ἡ Ἀθηνᾶ ἐκάθησεν εἰς τὴν μεγάλην πολυθρόναν, ἡ δὲ Ἀσπασία ἔπεσεν εἰς τὰ γόνατα, στηρίζουσα τὴν κεφαλὴν της ἐπὶ τῆς ἀδελφῆς της· αἱ δύο ἀδελφαὶ ἔμενον ἐκεῖ συντετριμμέναι ἐκ τῆς λύπης.

Ἐμελλὸν λοιπὸν νὰ χάσουν τὴν μητέρα

των τὴν καλὴν των μητέρα! . . . Μερικαὶ ἀπὸ τὰς φίλας των δὲν ἔχουν μητέρα, τὰς λέγουν ὄρφανὰς, καὶ ὅλοι ὀμιλοῦν περὶ αὐτῶν ὡς νὰ ἦσαν δυστυχῆ ὄντα. Τοιοῦτο δυστύχημα λοιπὸν θὰ τὰς εὕρῃ καὶ αὐτάς! Ἡ μητέρα των θ' ἀποθάνῃ ὅπως ἀπέθανεν ἡ μάμμη των, διὰ τὴν ὁποίαν φέρουν ἀκόμη τὸ πένθος, καὶ τὴν ὁποίαν ἐκλαυσαν τόσο πολύ!

Ἡ Ἀθηνᾶ ἐνθυμεῖται ὅτι τὸ παρελθὸν ἔτος διήλθε δύο ἐβδομάδας παρὰ τῆς θεῆς της. Βεβαίως δισκέδασε πολὺ ὥραϊα, διότι ἡ θεία της εἶνε πολὺ καλὴ καὶ τὴν ἀγαπᾷ πολὺ, ἴσως καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἀγαπᾷ τὴν θεῖαν της. Οἱ ἐξαδελφοὶ της καὶ αἱ ἐξαδέλφαι της δὲν εἴξευραν τί νὰ κάμουν διὰ νὰ τὴν εὐχαριστήσουν. Καὶ ἐν τοῦτοις ἠσθάνετο τὴν ἔλλειψιν τῆς μητρός, καὶ εἰς τὸ μέσον ἐνός περιπάτου, μίᾳ ἐκδρομῆς, μίᾳ ἐσπερίδος ὁ νοῦς της ἔτρεχε πρὸς τὴν μητέρα της· ἐσυλλογίζετο ὅτι θὰ ἦτο πολὺ εὐτυχέστερα ἂν ἦτο ἐκεῖ ἡ μήτηρ της. Αἱ δύο ἐκεῖναι ἐβδομάδες τῆ εἶχον φανῆ πολὺ μακραὶ. Καὶ ὅμως τί ἦτο ὁ χωρισμὸς ἐκεῖνος πρὸς τὸν ἄλλον χωρισμὸν, τὸν αἰώνιον, τὸν ἀτελείωτον, τὸν ὁποῖον ἀνήγγειλεν ὁ ἱατρός.

— Συλλογίσου! νὰ μὴ ἰδοῦμε ποτέ ποτέ πλέον τὴν μητέρα!

— Ποτέ! ποτέ! ἐπανέλαβε μὲ λυγμούς ἡ Ἀσπασία· καὶ ὅσο συλλογίζομαι πῶς τὴν τελευταίαν φορὰν ποῦ τὴν εἶδα ἤμην τόσο κακὴ!

— Κακὴ; εἶπεν ἡ Ἀθηνᾶ.

— Ὄ, ναί!

— Καὶ τί ἔκαμες, ἀδελφοῦλα μου; ἠρώτησεν ἡ Ἀθηνᾶ λησιμονήσασα πρὸς στιγμὴν τὴν λύπην της, ὅπως παρηγορήσῃ τὴν ἀδελφὴν της.

— Ὄ! ἐφάνηκα τόσο κακὴ· ὁ Θεὸς μὲ τιμωρεῖ θέλει νὰ μου πάρῃ τὴν μητέρα μου, τὴν καλὴν μου τὴν μητέρα. Ἄχ! ἂν μοῦ τὴν ἀρίστη, ὑπόσχομαι νὰ μὴ εἶμαι ποτέ, ποτέ πλέον κακὴ καὶ νὰ μανθάνω τὰ μαθήματά μου, καὶ νὰ ὑπακούω χωρὶς ἀντιλογίας καὶ νὰ μὴ φερθῶ ποτέ πλέον ὅπως ἐφέρθη τὴν τελευταίαν φορὰν.

— Μὰ τί ἔκαμες, ἐπὶ τέλους; εἶπεν ἡ Ἀθηνᾶ.

— Τὸ ἐνθυμεῖσαι· δὲν ἤξευρά τὸ μάθημά μου.

ἤμην ἀπρόσπεκτη ἐν καιρῷ τῆς παραδόσεως· ἡ διδασκάλοσσα μοῦ ἔβαλε κακὸν βαθμὴν. Ἡ μητέρα ἐλυπήθη καὶ μοῦ εἶπεν ὅτι δὲν θὰ με φιλήσῃ τὸ βράδυ Κ' ἐγὼ τῆς ἀπήντησα . . .

— Τί τῆς ἀπήντησες, ἀδελφοῦλα μου; πῆς μοῦ το.

— Τῆς ἀπήντησα: «τὸ ἴδιο μοῦ κάνει!» εἶπεν ἡ Ἀσπασία ἐκραγεῖσα εἰς λυγμούς. Ναί, τὸ εἶπα αὐτῷ· μὰ δὲν ἦτο ἀλήθεια. Ὅχι, δὲν ἦτο ἀλήθεια! Ἡμὴν πολὺ λυπημένη διότι ἐφάνην κακὴ, διότι ἡ μητέρα δὲν ἦλθε τὸ βράδυ εἰς τὸ κρεβάτι μου, νὰ με φιλήσῃ καὶ νὰ μοῦ εἰπῇ: «Κοιμήσου, κόρη μου, γλυκὰ, μὲ τὴν εὐχὴν τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Παναγίας». Ὄ, ναί ἤμην πολὺ, πολὺ δυστυχῆς! . . . Πιστεύσέ με, Ἀθηνᾶ. Ὄ, πῶς ἠμπόρεσα καὶ τὰς εἶπα τὰς λέξεις ἐκεῖνας, εἶπε μετὰ μικρὰν διακοπὴν. Καὶ ἡ μητέρα δὲν ξέυρει ὅτι δὲν εἶνε ἀλήθεια. Νομίζει ὅτι δὲν τὴν ἀγαπᾷ καὶ θὰ ἀποθάνῃ μ' αὐτὴν τὴν ἰδίαν.

— Ἄκουσε, Ἀσπασία, εἶπεν ἡ Ἀθηνᾶ· ἕνα θαῦμα . . . θαῦμα χρειάζεται διὰ νὰ σωθῇ ὁ ἱατρός· τὸ εἶπε· θαῦματα μόνον ὁ Θεὸς κάμνει. Ἄς τον παρακαλέσωμεν!

Αἱ δύο ἀδελφαὶ ἐγονυπέτησαν· «Ὄ, Θεέ μου, εἶπον ἐκ τῶν βαθυτάτων τῆς καρδίας των, ἀφησέ μας τὴν καλὴν μας μητέρα, σώσέ τὴν.

Πολλὴν ὥραν ἔμειναν εἰς τὴν θέσιν ἐκείνην ἀπαγγέλουσαι ὅλας τὰς προσευχὰς τὰς ὁποίας εἴξευραν, καὶ τελειώνουσαι ὅλας μὲ τὸν αὐτὸν ἐπίλογον: «Θεέ μου, ἀφησέ μας τὴν καλὴν μας μητέρα, σώσέ τὴν».

Πρὸ πολλοῦ εἶχεν ἤδη νυκτώσῃ, σκότος δὲ ἐπεκράτει ἐν τῇ μικρᾷ αἰθούσῃ· ἦλθεν ἡ ὥρα καθ' ἣν τὰ δύο κοράσια ἔπρεπε νὰ κατακλιθῶν· ἀλλ' ἐν τῇ θλίψει των λησιμονοῦν καὶ κλίνην καὶ ὕπνον.

Ἡ Ἀθηνᾶ ἐκάθησε πάλιν εἰς τὴν πολυθρόναν, πλησίον δ' αὐτῆς ἐκάθησε καὶ ἡ ἀδελφὴ της. Ἐμείναν σιωπηλαί, προσέχουσαι εἰς τὸν ἐλάχιστον κρότον, πρὸ πάντων εἰς πάντα ψίθυρον προερχόμενον ἐκ τοῦ δωματίου τῆς ἀσθενούς. Ὁ ἱατρός εἶπε: «Αὐτὴν τὴν νύκτα!» Λοιπὸν αὐτὴν τὴν νύκτα δὲν θὰ κοιμηθῶν· θέλουν νὰ εἶνε ἐκεῖ τὴν στιγμὴν καθ' ἣν θὰ γίνῃ τὸ θαῦμα, διότι, τὸ αἰσθάνονται, ὁ Θεὸς θὰ κάμῃ ἐν θαῦμα πρὸς χάριν των δὲν θὰ θελήσῃ νὰ τὰς ἀφήσῃ ὄρφανὰς.

Βεβαίως, θὰ εἶνε θαῦμα ἂν ἡ μήτηρ των ζῆσῃ· ἀλλὰ θαῦμα ἐπίσης θὰ εἶνε ἂν δύο κοράσια δώδεκα ἢ δεκατριῶν ἐτῶν ἠδύνατον ν' ἀγρυπνήσουν ὀλόκληρον νύκτα. Διὸ ὅτε τὸ ὀρολόγιον ἐσήμανεν ἡδὴ τὴν δεκάτην, ἡ Ἀσπασία ἐστήριξε τὴν κεφαλὴν της ἐπὶ τοῦ ὄμου τῆς ἀδελφῆς της καὶ ἀπέκοιμήθη.

— Ἡ καίμενη ἡ Ἀσπασία! εἶπεν ἡ Ἀθηνᾶ μὲ τόνον φιλοστόργου συμπαθείας νομίζει ὅτι ἠμπορεῖ ν' ἀγρυπνήσῃ!

Ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν ἀγωνίζεται καὶ αὐτὴ κατὰ τοῦ ὕπνου, ἀλλ' ἐν τέλει καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς ἐκλείσθησαν.

Τώρα, ἐν τῇ μικρᾷ αἰθούσῃ ἐπικρατεῖ ἄκρα ἡσυχία· μόνον τὸ μονότονον τικ τὰκ τοῦ ἐκπρεμοῦς ἀκουεταί.

Εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον, τὸ δωμάτιον τῆς ἀσθενούς βήματα πηγαινοέρχονται ἐπὶ τοῦ πυκνοῦ τάπητος· μία λυχνία διαχέει τὸ πένθιμόν της φῶς ἐπὶ τῆς κλίνης, ὅπουθεν ἐξέρχεται πρὸς στιγμὴν βαρὺς στεναγμός. Τότε ὁ κ. Δαλμάρης, ὅστις κάθηται ἐκεῖ πλησίον ἐπὶ ἀνακλιντροῦ, ἐγείρεται καὶ κύπτει ἐπὶ τῆς δυστυχούς γυναίκας, ἥτις παλαίει μεταξύ ζωῆς καὶ θανάτου.

Ἐσήμανε μεσονύκτιον! Εἶνε ἡ κρίσιμος, εἶνε ἡ ἐπίσημος ὥρα καθ' ἣν θ' ἀποφασισθῇ ἡ νίκη μεταξύ τῆς μίᾳς καὶ τοῦ ἄλλου.

Τίς θὰ εἶνε ὁ νικητῆς;

Ὁραὶ τινες παρῆλθον ἀκόμη· ὠχρὰ ἀκτίς φωτός εἰσέδυσε διὰ τῶν παραπετασμάτων τῆς μικρᾶς αἰθούσης. Ἡ θύρα ἠνοιχθῆ ἡσυχῶς καὶ ὁ κ. Δαλμάρης εἰσῆλθεν εἰς αὐτήν.

Ἰδὼν τὰ δύο κοράσια ἐψιθύρισε:

— Τὰ καίμενα! ἐδῶ ἐξενύκτησαν!

Ἐβίβησεν ἐπὶ τοῦ μετώπου τὴν Ἀθηνᾶν καὶ Ἀσπασίαν, αὐταὶ δ' ἠνοῖξαν τοὺς ὀφθαλμούς των καὶ περίεφερον αὐτοὺς μετ' ἐκπλήξεως μετ' ὀλίγον ὅμως συνελθούσαι, ἐνθυμηθεῖσαι τοὺς λόγους τοῦ ἱατροῦ προσήλωσαν ἀγωνιώδες βλέμμα ἐπὶ τοῦ πατρὸς των.

Εἶνε ἀληθές; ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ πατρὸς των δὲν βλέπουσι τὴν ἐκφρασιν ἐκείνην τῆς βεβαίας λύπης τὴν ὁποίαν εἶχον ἴδῃ τὴν προτεραίαν.

— Ἡ μητέρα! ἐφώνησαν ταυτόχρονα.

— Ἄς ἐλπίζωμεν, ἄς ἐλπίζωμεν, εἶπε, σφίγγων εἰς τὴν ἀγκαλίαν του τὰς δύο θυγατέρας του. Ἄλλ' αἱ συγκινήσεις, οἱ κόποι τῶν δύο τε-

λευταίων. ἡμερῶν, ἐξήντησαν ὀλοσχερῶς τὰς δυνάμεις του· κατέπεσεν εἰς τὴν πολυθρόναν ἀπὸ τὴν ὅποιαν εἶχον σηκωθῆ τὰ κοράσια καὶ ἐξερράγη εἰς σπασμωδικούς λυγμούς.

Οἱ λυγμοὶ ἐκείνοι, καπετρόμαζαν τὰ κοράσια, μὴ ἐννοῦντα τὴν αἰτίαν των νομίζοντα δέ, μεθ' ὅλους τοὺς ἐνθαρρυντικούς λόγους τοῦ πατρός των ὅτι ἡ μήτηρ των ἀπέθανεν, ἔρρησαν εἰς τὴν ἀγκάλην του θρηνοῦντα καὶ ὀλοφυρόμενα.

Ὁ κ. Δαλμάρης ἐνόησε τὴν παρενόησιν καὶ ἐνεψύχωσε τὰ κοράσια.

— Ὅχι, παιδιὰ μου, ὄχι, ἡ μητέρα σὰς ζῆ ἡμποροῦμεν νὰ ἐλπίζωμεν, ὅτι ὁ Θεὸς θὰ μὰς τὴν διαφυλάξῃ. Ἡ κρίσις ἐπέρασε χωρὶς νὰ φέρῃ τὸ ἀνεπανόρθωτον δυστύχημα· ὁ ἰατρός εἶπε πρὸ ὀλίγου ὅτι ἡ μητέρα σὰς ἐσώθη· ἀλλὰ δὲν τολμῶ ἀκόμη νὰ πιστεύσω εἰς τὴν εὐτυχίαν μου. Ἐν τούτοις ἐκείνη εἶνε καλλίτερα· θέλει μάλιστα νὰ σὰς ἴδῃ.

Ἡ Ἀθηνᾶ καὶ ἡ Ἀσπασία εἰσηλθὼν ἀκροποδητεῖ εἰς τὸ δωμάτιον τῆς ἀσθενοῦς. Μὲ ποῖαν συγκίνησιν ἐπλησίασαν εἰς τὴν κλίνην ἐγνου-

πέτησαν ἐκατέρωθεν, καὶ ἐφίλησαν τὴν χεῖρα τὴν ὅποιαν τὰς ἠπλώσαν ἡ μήτηρ των. Πόσον ὠχρὸν ἦτο τὸ ἀγαπητὸν πρόσωπον, πόσον ἰσχνὸν καὶ ὠχρὸν! Χωρὶς τὸ γλυκὺ, τὸ γεμάτον ἀγαπῆν, ἐκείνο βλέμμα, χωρὶς τὸ ἀσθενὲς μεϊδιάμα τὸ ὅποιον ἐξωγραφεῖτο ἐπὶ τῶν ὠχρῶν χειλέων, μόλις θὰ κατάρθουν νὰ τὴν ἀναγνωρίσωσι.

— Ἀρκεῖ, εἶπεν ὁ πατὴρ μετ' ὀλίγον, δὲν πρέπει νὰ τὴν κουράσετε!

Καὶ τὰ δύο κοράσια ἀφ' οὗ τὴν ἐφίλησαν ἀκόμη μίαν φοράν, ἀφ' οὗ ἔρριψαν ἐπ' αὐτῆς ἐν βλέμμα ἀκόμη, ἐξήλθον τοῦ κοιτῶνος.

Ἡ Ἀθηνᾶ καὶ ἡ Ἀσπασία ἐπιστρέψασαι εἰς τὴν μικρὰν αἰθουσαν ἐγονυπέτησαν ἐκ νέου, μὲ καρδίαν δὲ πλήρη ἐγνομωσύνης ἀνεφώνησαν:

— Εὐχαριστοῦμεν, Θεέ μου, διότι ἐφύλαξες, διότι ἐσώσες τὴν καλὴν μετ' ἡμῶν μητέρα.

Ἡ δὲ Ἀσπασία προσεῖπε:

— Κ' ἐγὼ σ' εὐχαριστῶ ἰδιαιτέρως, Θεέ μου, διότι ἐπέτρεψες νὰ τῆς δεῖξω πόσον μετανῶν διὰ τὸ κακὸν λόγον!

Σοφία Δημοῦ

ΑΓΡΙΟΛΟΥΛΟΥΔΟΝ

Εἰς τὴν κορυφὴν ἐνὸς τοίχου κατερειπωμένου ἐν ἀγριολούλουδον ἄνθη.

— Ποῖος σ' ἐφύτευσεν ἐκεῖ ἕψηλά, λουλουδάκι μου;

— Ὁ ἄνεμος ἔρριψεν ἐδῶ τὸν σπόρον μου καὶ ἐφύτρωσα.

— Ἀλλὰ ποῖος φροντίζει διὰ σέ; ἀπὸ τί τρέφεται;

— Ὀλίγον ὕγρον χώμα, τὸ ὅποιον ἐμείναν ἐδῶ εἰς τὴν βαθουλωμένην πέτραν, μου ἤρκεσε διὰ νὰ φυτρώσω καὶ γὰ μεγαλώσω, καὶ τὸ σύννεφον ὅταν περνᾷ με ποτίζει.

— Μοναχικὸν μου λουλουδάκι, διὰ ποῖον σκορπίζεις τὴν γλυκεῖάν σου εὐωδίαν;

— Διὰ πᾶν ὅ,τι εὐρίσκεται τριγύρω μου, διὰ πᾶν ὅ,τι με προστατεύει, διὰ πᾶν τὸ ὅποιον με ἀγαπᾷ. Διὰ τὸν κατερειπωμένον τοῖχον ὅστις μού προσφέρει ἄσυλον! διὰ τὸν ἄνεμον ὁ ὅστις καθημέραν ῥίπτει εἰς τὴν ζίζαν μου ὀλίγους κόκκους θρεπτικοῦ χρώματος· διὰ τὸν ἄερα ὁ ὅστις τρέφει τὸ πρᾶσινον φύλλωμά μου· διὰ τὸν

ἥλιον ὅστις με θερμαίνει καὶ χρυσιζει τὸν κάλυκά μου· διὰ τὴν νύκτα ἡ ὅποια με δρασίζει καὶ με σταλίζει με τὰς σταγόνας τῆς ὀροῦσος τῆς· διὰ τὸν διαβάτην τὸν ἀπηυδημένον ὁ ὅστις ἐπαναπαύει ἐπάνω μου τοὺς ὀφθαλμούς του, κουρασμένους ἀπὸ τὸν κοινοτρόπον τοῦ ὁρόμου, διὰ τὸν διαβάτην αὐτὸν ὅστις ἀναπνέει τὴν εὐωδίαν μου με τόσην εὐχαρίστησιν.

— Ἀνθίς ἡσυχᾶ, ἀγριολούλουδόν μου, δὲν σε δρέπω· ἐξακολουθεῖ νὰ εἶσαι ἡ χαρὰ καὶ ἡ ἀγαλλίασις εἰς πᾶν ὅ,τι εὐρίσκεται τριγύρω σου· εὐφραίνει τὸν κατερειπωμένον τοῖχον, ὅστις σε ὑπερασπίζει ἐναντίον τοῦ ξηροῦ βορρᾶ· διατρέπει εἰς τὰ πέταλά σου τὴν χρυσοῦν ἀνταγάκλασιν τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου ἀρωματίζει τὸν ἄνεμον πού περνᾷ τέρπε τὸν πτωχόν, διαβάτην. Εἰς πᾶν ὅ,τι σε ἀγαπᾷ, εἰς πᾶν ὅ,τι σοῦ παρέχει ζωὴν, ἀγαπητὸν μου ἀνθύλλιον, νὰ παρέχῃς ὡς ἀντάλλαγμα τὴν καλλονὴν καὶ τὴν εὐωδίαν σου.

[Μίμησις]

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΧΩΡΑΝ ΤΩΝ ΜΗΛΩΝ

[Συνέχεια· ἴδε σελίδα 26.]

— Νά, μπορῶ νὰ χορεύω εἰς τὰ θεάτρα, εἶπεν ἡ Τζέμμα μετὰ τινῶν στιγμῶν σκέψιν.

Ὁ Νόννος ἔσεισε τὴν κεφαλὴν.

— Εἰς τὰ θεάτρα χορεύουν διαφορετικὰ ἀπὸ ὅ,τι ξέρεις σύ, εἶπε. Εἰς τὰ θεάτρα χορεύουν μὲ τέχνη, σύ χορεύεις φυσικὰ, σὰν ἓνα λουλουδί πού τὸ κουνάει ὁ ἀέρας.

— Ἄν εἶν' ἔτσι, δὲν ξέρω καὶ ἐγὼ τί θὰ κάνω μὰ τὸ δίχως ἄλλο θὰ κάνω κάτι καὶ ὁ Βίνδος δὲν θὰ πεινᾷ.

— Εἶσαι καλὸ κορίτσι, εἶπεν ὁ γέρον συγκινημένος. Τότε ἡ Τζέμμα ἐπλάγιασε πάλιν ἐπὶ τοῦ χόρτου.

— Μὴ συλλογίσαι νὰ πεθάνῃς, Νόννο, εἶπεν. εἶνε τόσο σκοτεινὸ τὸ μέρος πού βάζουν τοὺς πεθαμένους!

— Ὅχι ὅμως ὅταν πάγῃ κανεὶς νὰ εὕρῃ τοὺς ἀγίους, ἀπεκρίθη ὁ γέρον ἐν τῇ ἀφελείᾳ του.

Ὁ παράδεισος κατ' αὐτὸν θὰ ὁμοιάζε πρὸς τὸ χωρίον, εἰς τὸ ὅποιον εἶχε γεννηθῆ, ὅπου εἶχε διέλθῃ τὰ εὐτυχέστερα ἔτη τῆς ζωῆς του, τὰ παιδικὰ του ἔτη, κολυμβῶν εἰς τὴν γαλανὴν θάλασσαν, τρέχων ἄφροντις εἰς τοὺς ἀγρούς καὶ συναζων ἄνθη. Ἡ ἐλπίς, ὅτι θὰ ὑπάγῃ εἰς ἓνα τοιοῦτον παράδεισον, τῷ ἔδιδε θάρρος καὶ ὑποφέρει ἀγογγύστως ὅλα τὰ βέβαια εἰς τὴν ὁμιχλώδη καὶ ὕγρην Ἀγγλίαν.

Ἡ βροχὴ εἶχε παύσῃ· ὁ ἥλιος ἔλαμπε, ἀλλ' ὄχι με πολλὴν ζωηρότητα· θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι ἐμισκοκοιμάτο ἀκόμη καὶ ἐν τούτοις ἦτο ἤδη μεσημβρία. Ἐκατέρωθεν τῆς ἀτραποῦ ὑπῆρχον μεγάλοι φράκται καὶ πλατεῖαι λωρίδες χλόης.

Ἐξόχως ὠραῖα εἶνε ὅταν τὸ ἔαρ τὰς γεμίξῃ με ἄνθη, ὅταν τὸ θέρος ἀνθίζουν οἱ πράσινοι κλάδοι τῶν ἰτεῶν, ὅταν τὸ φθινόπωρον ὠριμάζουν τὰ λεπτοκάρφα ἢ ὅταν τὸν χειμῶνα ὑφόνουν οἱ πρῖνοι τὴν κεφαλὴν των, καὶ ὁ κισσὸς ἀναρριχᾷται μέχρι τῆς κορυφῆς τῶν δένδρων.

Δεξιᾷ τοῦ φράκτου, εὐρίσκετο ἀγρός, ἐσπαρμένος με σίτον. Ἦτο ἡ ἐποχὴ τοῦ θερισμοῦ ἐν Ἀγγλίᾳ· θερισταὶ καὶ θερίστριαί, ἡσυχῶς καθήμενοι ἐπὶ τὸν μηλίτην οἶνον των καὶ ἐτρῶγον τὸ ἐξ ἄρτου καὶ λαρέου ἀποτελούμενον γεύ-

μά των. Ὁ Βίνδος, ὅστις τοὺς παρετήρει δι' ὀπῆς τινος τοῦ φράκτου ἤρχισε νὰ κλαίῃ.

— Ὅσο τοὺς βλέπω πού τρῶνε τόσο περισσότερο πεινῶ, εἶπε με λυγμούς. Ἡ Τζέμμα ἀνηγέρθη.

— Μὴν κλαίς, Βίνδο μου, τῷ εἶπε μετ' ἀγαπῆς θὰ πάγω νὰ τοὺς παρακαλέσω νὰ μας δώσουν κάτι.

Ἐισέδυσεν διὰ τῆς ὀπῆς τοῦ φράκτου, καὶ διήλθε θαρραλέως τὸν ἀγρόν. Ἡ μικρὰ ἐκείνη Ἰταλίς ἐνεποίει παράδοξον ἐντύπωσιν με τὴν κόντην λευκὴν φούσταν τῆς, τὸ κόκκινον περιστήθειόν τῆς, τὴν πολυχρῶμον ζώνην τῆς καὶ τὰ μικρὰ κοράλλινά ἐνώτιά τῆς, ἐντὸς ἀγγλικῶ σιτοσπαρμένου ἀγροῦ. Ἦτο ἀσκεπῆς τὴν κεφαλὴν, τὰ δὲ ξανθὰ μαλλιά τῆς εἰς πλεξίδας πεπλεγμένα, περιετυλίσσοντο ὡς σχοινίον περὶ τῆς κεφαλῆς τῆς.

— Ὁ ἀδελφός μου πεινᾷ... μου κάμετε τὴν καλοσύνην νὰ μου δώσετε ἓνα καμμάτι ψωμί;... εἶπεν ἀγγλιστὶ με γλυκεῖαν ἰταλικὴν προφορὰν, ἥτις ἀφῆρει ἀπὸ τὴν γλώσσαν ταύτην τὴν λαρυγγώδη προφορὰν τῆς καὶ τῇ ἔδιδε ἀτυνῆθη τινὰ μελωδίαν. Ἡ μικρὰ Ἰταλίς δὲν ἤθελε νὰ ἐπαυτῇ, οὕσα ἐκ φύσεως ὑπερήφανος· ἐν ᾧ δὲ ἔλεγε τὰς ἀνωτέρω λέξεις εἶχε γίνῃ κατακόκκινη· ἐξ ἐντροπῆς.

Οἱ θερισταὶ τὴν παρετήρησαν με ἐκπλήκτους ὀφθαλμούς, ἤρχισαν νὰ γελοῦν, ἤνοιξαν δύο ἢ τρεῖς φορές τὸ στόμα των χωρὶς νὰ εἶπουν τίποτε καὶ ἐπὶ τέλους ἠπλώσαν τὰς ἡλιοκαεῖς χεῖρας των προσφέροντες εἰς αὐτὴν γενναιοφρόνως ψωμί καὶ καρδίον.

Εἰς ἐξ αὐτῶν μάλιστα τῇ ἔδωκε ποτήριον μηλίτου οἴνου.

— ὦ, σὰς εὐχαριστῶ, σὰς εὐχαριστῶ, εἶπε με μεϊδιάμα ἀκτινοβολοῦν. Τὸ κρασί δὲν τὸ θέλω, γιατί ὁ παππούς δὲν τ' ἀγαπᾷ, ἀλλὰ γιὰ τὸ ψωμί πού μου ἔδωκατε νὰ σὰς εὐλογήσῃ ὁ Θεὸς καὶ ἡ Παναγία.

Ἐκαμεν ὑπόκλισιν, καὶ, ἑλαφρὰ ὡς παυλάκι, ἀνεχώρησε μετὰ τοῦ θησαυροῦ τῆς.

— Εἶν' ἐκεῖνο δὲ τὸ κορίτσι πού χορεύει, ἀπ' τὴν πατρίδα τοῦ πάπα, εἶπον μεταξύ των οἱ

θερισται. Προσέθεσαν δὲ ὅτι, ἂν ὁ κύριός την εὐρισκεν εἰς τὴν ἀτραπὸν ἐκείνην, θά την εἶχεν ἄσχημα, διότι ὁ κύριός δὲν ἠγάπα διόλου τοὺς πλανοδίους καὶ τυχοδιώκτας.

Ἡ Τζέμμα ἐν τούτοις, ἥτις οὐδὲν ὑπώπτευε, διανοήσθη εὐθὺς μετὰ τοῦ Βίνδου καὶ Νόννου τὴν τροφήν, αὐτὴ δὲ κατεβρόχθισε τὸ μικρόν τεμάχιον τοῦ ψωμίου, τὸ ὁποῖον ἐκράτησε διὰ τὸν ἑαυτὸν της μασσώσα αὐτὰ μὲ τοὺς λευκοὺς ὡς μαρμαριτάρια δόντας της.

— Τώρα, εἶπε, δὲν θά μας φανῆ μακρυνὸς ὁ δρόμος εἰς τὴν Δαρτρούσθη.

Ὁ Βίνδος ἔκαμιν ἐπιδοκιμαστικὴν κίνησιν διὰ τῆς κεφαλῆς του δὲν ἠδύνατο νὰ ὀμιλήσῃ, διότι εἶχε τὸ στόμα του πλήρες ψωμίου καὶ λαρδίου.

— Πῶς ἀγαποῦν τὸ παστὸ κρέας εἰς αὐτὸν τὸν τόπον, εἶπεν ὁ Νόννος στενάζων. Ἐσυλλογίζετο τὰ μακρὰ μακαρόνια, τὰ τηγανιτὰ ψαράκια, τὸ σκόροδον, τὸ ελαιόλαδον τῆς πατρίδος του, τὰ φασόλια, πράγματα τὰ ὁποῖα δὲν εὐρίσκοντο φεῦ! εἰς κανὲν μέρος τῆς Ἀγγλίας. « Ἡ γῆ εἶνε καλὴ, προσίθετε, ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι δὲν εἰξεύρουν νὰ ζοῦν. Ἐνα ἔθνος χωρὶς κρασί... Τί νὰ περιμένῃ κανένας ἀπὸ αὐτοῦ; »

— Ὅπως κ' ἂν ἔχη, τὸ ψωμί των εἶνε καλὸ, ἀπήντησεν ἡ Τζέμμα.

Ἐν τούτῳ τῷ μεταξύ ὁ ἰδιοκτήτης ἤρχετο νὰ ἐπιβεωρήσῃ τὴν ἐργασίαν τῶν θεριστῶν. Ἡ οἰκία ἦτο πλησίον ἐμεῖ, κεκρυμμένη ὀπισθεν τῶν δένδρων. Ὁ ἰδιοκτήτης ἦτο πλούσιος, νέος, ὑγιῆς καὶ ὠραῖος, φιλόανθρωπος καὶ γενναῖοκαρδός· ἐπειδὴ δὲ ἦτο προσέτι καὶ δικαστὴς ἀπεστρέφετο τοὺς τυχοδιώκτας. Ὀνομάζετο Φίλιππος Κάρεϋ, καὶ κατήγετο ἐξ εὐγενοῦς οἰκογενείας.

Κατὰ τύχην ἐφθασεν ἐκείνην τὴν στιγμήν ἰππεύων τὸν φαῖον ἵππον του ὅτε εἶδε τὸ ἐκ τοῦ Νόννου, τῆς Τζέmmas καὶ τοῦ Βίνδου ἀποτελούμενον συμπλεγμα, καὶ τοὺς σάκκους των, τὰ παλαιὰ ἐνδύματά των καὶ τὰ ἐπὶ τοῦ χόρτου ξεδιπλωμένα δέματά των, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἔλαβον ἀπειλητικὴν ἐκφρασίαν.

— Ποῖος σὰς ἔδωκε τὴν ἀδειαν νὰ ἔλθετε ἐδῶ; ἠρώτησε μὲ αὐστηρὸν τόνον φωνῆς, σταματήσας τὸν ἵππον του.

Ὁ Νόννος τὸν παρετήρησε μειδιῶν, ἠνωρθώθη καὶ ἐκλίνε τὴν κεφαλὴν του μὲ πολλὴν χάριν.

Ἐπειδὴ οὐδὲ λέξιν ἀγγλικὴν ἤξευρε, ἐστρέφε τὸ βλέμμα του πρὸς τὴν Τζέμμαν ὅπως τὴν παρακινήσῃ νὰ ὀμιλήσῃ.

— Ἐκουραζόμεθα ὀλίγον, ἐξοχώατε, εἶπεν ἀφόβως ἡ Τζέμμα· ἐδῶ εἶνε δρόμος δημόσιος.

— Διόλου δὲν εἶνε δημόσιος δρόμος ἐδῶ. Καὶ ἂν ἀκόμη ἦτο, πάλιν δὲν ἔχετε κανὲν δικαίωμα νὰ ξαπλώνεσθε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον. Εἰσθε χωρὶς ἄλλο ἄεργοι καὶ τυχοδιώκται.

— Τυχοδιώκται; ἐπανέλαθεν ἡ Τζέμμα μὴ ἐννοῦσα τὴν σημασίαν τῆς λέξεως.

— Νά, ἄεργοι, ποῦ γυρνάτε ἀπὸ χωριὸ εἰς χωριὸ καὶ ὁ Θεὸς ξεῦρει πῶς ζῆτε.

— Εἴμεθα καλλιτέχναι, ἀπήντησεν ἡ Τζέμμα.

— Καὶ τί ἐργασίαν κάμνετε διὰ νὰ ζῆτε; ἠρώτησεν ὁ δικαστὴς.

— Ἡμεῖς χορευόμεν, ἀπεκρίθη ἡ κόρη, καὶ ὁ Νόννος κίμνει ταχυδακτυλοουργίας· κάποτε βγάξει καὶ κανένα λαχείο, μὰ ὅταν ἔχωμε χρήματα· σήμερα δὲν ἔχομεν.

— Λαχείον! ἐφώνησεν ὁ Κάρεϋ, τοῦ ὁποῖου τὸ πρόσωπον ἐγένετο ὀλονὲν αὐστηρότερον. Εἰσθε ἄεργοι καὶ τυχοδιώκται, ἂν δὲν εἰσθε τίποτε χειρότερον. Ἀπατάτε λοιπὸν τὸν κόσμον καὶ ζῆτε!

— Χορευόμεν, ἐπανέλαθεν ἡ Τζέμμα.

— Χορευεῖτε ἠξεύρεις ἀνάγνωσιν καὶ γραφήν;

— Ὡ, ὄχι!

— Πόσων ἐτῶν εἶσαι;

— Ἐγὼ εἶμαι δεκατριῶν ἐτῶν, ὁ Βίνδος δέκα καὶ ὁ Νόννος ὀθδόντα καὶ ἀκόμη παραπάνω.

— Εἶνε πάππος σας;

— Εἶνε πάππος μας· ἰταλικὰ τὸ λέμε Νόννο.

— Δὲν ἠξεύρει ἀγγλικά;

— Ὅχι· δὲν ἔχει πλεῖα δόντια· τὰ ἀγγλικά εἶνε πολὺ σκληρὰ γιὰ τὸ στόμα του.

— Εἶσαι ἀνόητη!

Ἡ Τζέμμα ἀπήντησε δι' ὠραιότατου μειδιάματος, ὡς νὰ τῆ εἶχεν ἀποτείνῃ τὴν καλλιτέραν φιλοφρόνησιν.

Ἐγνώριζε τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον, μολονότι ἐκεῖνος δὲν τὴν ἐγνώριζε. Ἡ οἰκονόμος τοῦ ἰδιοκτήτου εἶχε δεῖρῃ τὸν Βίνδον, διότι εἶχεν εἰσδύσει εἰς τὸν ὀρνιθάνα καὶ ἐπήρε δύο αὐγά· μίαν ἄλλην φαρὰν ὁ κήπουρός τοὺς ἐδίωξεν ἀπὸ τὸν λαχανόκηπον του, ὥστε ὁ κ. Κάρεϋ καὶ ἡ κατοικία του εἶχον ἀφήσῃ δυσάρεστους ἀναμνήσεις εἰς τὸ πνεῦμα τῶν παιδιῶν.

Μολονότι ἦτο ὠραῖος νέος, μολονότι εἶχε σοβαρὰν καὶ ἐμβριθῆ φυσιογνωμίαν καὶ τὸ μειδιάμα του ἦτο ὠραιότατον ὅταν ἐμειδία, πράγμα τὸ ὁποῖον συνέβαινε σπανίως, ἐν τούτοις ἡ Τζέμμα τὸν ἀπεστρέφετο.

Ἄλλ' οὔτε εἰς τὸν Φίλιππον Κάρεϋ ἔκαμιν ἐντύπωσιν ἡ ὠραιότης τῆς κόρης· καλὰ καλὰ μάλιστα οὐδὲ παρετήρησεν ὅτι ἡ ἰταλίς ἦτο τόσον ὠραία. Ἦτο δυσμενῶς διατεθειμένος ἐναντίον της διὰ τὰς ἀπάντησεις της τὰς ὁποίας εὐρισκεν αὐθάδεις.

— Διατί δὲν εἶσαι ἐνδουμένη ὡσὰν χριστιανῆ; τῆ εἶπε.

— Εἶμαι χριστιανή, ἀπήντησεν ἐντόνως ἡ ἡ Τζέμμα, ἀρχίσασα συγχρόνως νὰ ἐξάπτεται. Εἶμαι καλλιτέρη χριστιανὴ ἀπὸ σένα. Κ' ἐπειτα τί σε νοιάζει ἐσένα; Τί φυτράνεῖς ἐκεῖ ποῦ δὲν σ' ἐσπείραν; Σὺ πληθύνεις τὰ ρούχά μου;

— Ἡ φορεσιά σου εἶνε ἀδιάντροπη!

ΑΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ."

Τὸ ὅτι τὰ φυλλάδιά μου ἐκδίδονται συντόμως τὸ ἐν κατόπιν τοῦ ἄλλου, οὔτε σέ, Πρασίην Ἀλόη, οὔτε τοὺς εἰς τὸ ἔξωτερον διαμεινοντάς συνδρομητάς μου ἐμποδίζει· νὰ συμμετάσχωσι τοῦ διαγωνισμοῦ τῶν λύσεων· διότι ἐὰν παρατήρησῃς ὑπὸ τὸν τίτλον τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων θά ἴδῃς ὅτι ἡ προθεσμία, μέχρι τῆς ὁποίας εἶνε δεκταὶ αἱ λύσεις ἐκάστου φυλλάδιου, εἶνε ἀρκετὰ μακρὰ ὥστε νὰ προσθάσῃν πάντες οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ συναγωνισθῶσι νὰ στήλλωσιν ἐγκαίρως τὰς λύσεις των, ὅσον μακρὰν τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἂν εὐρίσκωνται. Αἱ λύσεις π. χ. τοῦ φυλλάδιου τῆς 15 Ἰανουαρίου εἶνε δεκταὶ μέχρι τῆς 31 Μαΐου, αἱ δὲ τοῦ σημερινοῦ μέχρι τῆς 14 Ἰουνίου.

Καιρὸν εἶχα νὰ σοὶ ἀπαντήσω, ἀνεκτὸν Τριαντάφυλλον, ἀλλὰ κάλλιον ἀργὰ παρὰ ποτὲ. Αἱ συγμνήσεις σου διὰ τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ μὲ εὐχαρίστησαν πολὺ, διότι ἀποδεικνύουν πόσην ἀγάπην μοῦ ἔχεις. Τώρα δετὰ τὰ φύλλα ἔρχονται τὸ ἐν κατόπιν τοῦ ἄλλου φαντάζομαι τὴν χαρὰν σου.

Παλαιαὶ τόμοι τῆς Διαπλάσεως ὑπάρχουν, Πελαρτέ, καὶ τιμῶνται πρὸς ἑρ. 2,80· ἀποτελεῖται δ' ἕκαστος ἐκ δώδεκα φυλλάδιων.

Εἰς ἐκ τῶν ἐν Ἀθήναις φίλων μου μοὶ ἔγραψεν ὠραίαν ἐπιστολήν, ἀλλ' ἐλημέρησεν νὰ προσθήσῃ τὸ ὄνομά του, καὶ δὲν ἠξεύρω εἰς ποῖον ἀπαντᾶ, οὐδὲ ἐὰν θά ἐνοήσῃ ὁ ἴδιος ὅτι εἰς αὐτὸν γράφω. Λοιπὸν, κύριε Ἄγνωστε, ἀλλοτε νὰ ἴσῃαι προσεκτικὸς καὶ νὰ μὴ λησμονῆς νὰ θέτῃς τὴν ὑπογραφήν σου εἰς τὰς ἐπιστολάς σου. Καὶ τὸ γράψιμόν σου ἂν διὰρθρῶναι ὀλίγον πόσον θά μὲ εὐχαρίστησῃ! Τί ὀφείλει ὅτι ἔχεις ὠραῖον ὕψος καὶ γράφεις μὲ εὐφύην ὅταν γεμίζῃς τὸ χαρτὶ μὲ τέτοια ὀρνιθοκαλίματα!

Τί μεγάλη ἦτο ἡ ἐπιστολή σου, φίλε Π. Μαυμακίδη! ἐλόκληρον συγγραμμά. Αἱ περιγραφαὶ σου δὲν ἴσαν ἄσχημα, τὰ προτεινόμενα σχέδιά σου ὅμως δὲν εἶνε πρακτικά. Τὸ εἶπα ἤδη καὶ εἰς ἄλλους· Μετ' ὀλίγον πᾶσα ἀφορμὴ παραπτόν θά ἐκλείψῃ ὀριστικῶς.

— Ὡ, ὦ! ἀνεκράξεν ἡ Τζέμμα, τῆς ὁποίας οἱ μαῦροι ὀφθαλμοὶ ἐξέβαλαν ἀστραπᾶς. Μὲ ἐν κήδημα δὲ ὑψώθη μέχρι τοῦ ἐπιπέδιου καὶ κατέφευγεν εἰς τὰς παρειὰς τοῦ ἐκπλήκτου εὐπατρίδου δύο ἠχηρὰ ραπισματα.

Ἡ πράξις τῆς Τζέmmas ἦτο τόσον αἰφνιδία καὶ τόσον ἀπροσδόκητος ὥστε ὁ δικαστὴς, δὲν ἐπρόφρασε νὰ ὑπερασπισθῇ ἑαυτὸν. Ὁ ἵππος ἐξίππασθεις ὅσον· καὶ ὁ κύριός του ἤρχισε νὰ κτυπᾷ τοὺς πόδας του, νὰ ὀπισθοχωρῇ, νὰ ὀρθοῦται ἐπὶ τῶν ὀπισθίων ποδῶν, ἀναγκάζων οὕτω τὸν ἀναβάτην του νὰ φροντίσῃ περὶ ἑαυτοῦ πρὶν φροντίσῃ περὶ ἄλλου τινος. Ἡχηροὶ γέλωτες ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους τοῦ φράκτου ἐξηρέθησαν ἐπὶ μᾶλλον τὸν Κάρεϋ, διότι τὸν ἐβεβαίωσαν ὅτι οἱ θερισταὶ ὑπῆρξαν μάρτυρες τοῦ παθήματός του.

[Ἐπειτα συνέχεια]

A. K.

[Ἐκ τῶν τῆς Onida]

Λοιπὸν, φίλε μου Βύρων, σὺ ἔλαβες τὸ τρίτον βραβεῖον εἰς τὸν εἰκοστὸν ἔνατον διαγωνισμόν. Ἀλλὰ, θά ἐρωτήσῃς, τί ἔγυρευε ἐκεῖ τὸ ὄνομά σου εἰς τοὺς τυχόντας εὐφήμου μνείας; Νά σοὺ εἰπῶ τί ἔπραξε. Εὐφήμου μνείας ἔτυχεν ὁ Ἀδρῶς Βύρων, ἀλλ' ὁ στοιχαιοθέτης μὲ τὴν ἴδιαν εἰς τὴν Ἑλλάδα δὲν εὐρίσκονται Ἀδρῶδες, κατήγγησε τὸν τίτλον καὶ ἀφῆκε τὸν Ἀδρῶν Βύρωνα ἀπλοῦν Βύρωνα. Ἐβλέπω ὅτι ἡ εἰδησις τῆς βραβεύσεώς σου θά σ' εὐχαρίστησῃ. Στείλε λοιπὸν νὰ κἀχῃς τὸν τόμον σου, καὶ εἴθε νὰ εὐχάσῃς ἀκόμη ὑψηλότερα.

Σ' εὐχαριστῶ, Φιλόπατρι Ἰωάν, διὰ τὸν νέον φίλον τὸν ὁποῖον μοῦ ἔφερες. Ἡ γλώσσα τῶν ἔργων εἶνε εὐγλωττοτέρα τῆς γλώσσῃς τοῦ σπύματος. Δύνασαι μὲ τὸ δικαῖόν σου νὰ λέγῃς ὅτι ἀγαπᾷς τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ. Τὸ ψευδώνυμον τοῦ φίλου σου Ἀδελφὸς Ἀριστέιδης, γίνεταί δεκτὸν καὶ βεβαλὸν θά το ἴδω μετ' ὀλίγον μὲ παιδικὸν πνεῦμα, καὶ πνευματικὰς ἀσκήσεις.

Ναί, φίλε μου Ἀρτοπέ Πελέου, δέχομαι τὸ ψευδώνυμόν σου καὶ σοὺ εὐχαίω νὰ λάμπῃς καὶ ν' ἀκτινοβολῇς πάντοτε. Ὡς πρὸς τὰς εὐχὰς σου περὶ συνδρομητῶν ἀνάγνωσε τί γράφω σήμερον εἰς τὸν Κάλχαντα, τὸν Ἐκθετὸν Ἀστέρη, καὶ τὸν Φιλόπατρι Ἰωάν.

Καὶ τὸ ἰδικόν σου ψευδώνυμον δεκτὸν Ἀρτοπέτε Πολεμιστῆ.

Τώρα ποῦ λαμβάνεις γρήγορα γρήγορα τὸ ἐν ταῦχος κατόπιν τοῦ ἄλλου, φαντάζομαι πλέον τὴν χαρὰν σου, Μυρτὸ Ποιητῆς.

Πραγματικῶς, Βασίλισσα τῆς Ἰγνείας, ἡ εὐγνωμοσύνη εἶνε τὸ ὠραιότερον ἀρωμα, τὸ ὁποῖον ἠμπορεῖ νὰ σκορπίσῃ ἡ ἀνθρωπίνη καρδιά. Ὅποιος αἰσθάνεται εὐγνωμοσύνην δὲν εἶνε δυνατόν νὰ εἶνε κακός.

Πόσον κολακευτικὴ, πόσον γεμάτη ἀπὸ ἀγάπην εἶνε ἡ ἐπιστολή σου, φίλε μου Χριστίνε Μαυρογιάνου! Ἡ δια-

Βεβαιώσεις σου ότι και γράφω αν γίνης θα με έχης πάντα φίλην σου; με συνεκίνησε βαθύως. Ήξεύρεις όμως τι απέφασαν να κάμουν οι καλλίτεροι μου φίλοι, οι πιστότεροι μου φίλοι; να εργασθούν με όλην των την δύναμιν υπέρ της διαδόσεώς μου, να με καταστήσουν γνωστήν και εις άλλους. Να ιδώμεν εσύ, ή οποία από τὰ γραφόμενά σου φαίνεσαι ευχλωτερός πολύ, πόσους νέους φίλους θα μοι φέρης. Να ιδώμεν!

Σου εύχομαι διά την εισοδόν σου εις τὸ 14ον ἔτος τῆς ἐκδόσεως νὰ διπλασιασθῶν οἱ συνδρομηταὶ σου τῶν πέ- ρυσι· μοῦ γράφεις, *Κάλλια*· ἀλλὰ δὲν μοι λέγεις ἔτσι· μόνον του θὰ γίνῃ τούτο, ἢ διὰ τῆς δραστηρίας ἐνεργείας τῶν φίλων μου; δὲν πιστεύω νὰ εἶνε ἀνάγκη νὰ προσθέσω καὶ τὴν ἀπάντησιν.

Ὅταν ὁ ἀνατυπῶσα τοὺς τόμους, τοὺς ὁποίους τόσον ἀνοικτόμους περιμένεις, Παναγιώτη Καραθία, θὰ σοὶ το γράψω. Ἐλπίζω δὲ θὰ εἶσαι πάντοτε τόσον φιλομαθής.

Τί λέγεις, *Λέων* τῆς Ἀφρικῆς, τί λέγεις, παιδί μου, ἐγὼ σε περιεφρόνησα; Ἄν ἤξευρες πόσην ἀγάπην ἔχω πρὸς τὰ καλὰ παιδιά, πρὸς τοὺς ἀληθεῖς καὶ εὐκρινεῖς φίλους μου, δὲν θὰ το γράφας. Βεβαίως ἔστιν μοῦ σέλληξ μόνον πνευματικῆς ἀσκήσεως, εἰ νὰ σου ἀπαντήσω· ἀλλ' ἔστιν γράφης ἐπιστολάς, αἱ ὁποῖαι δίδουν ἀφορμὴν εἰς ἀπάντη- σιν, ἔσο βέβαιος δὲ θὰ λαμβάνῃς πάντοτε ἀπάντησιν.

Σ' εύχαριστῶ ἐκ καρδίας, *Ἐωθινὴ Ἀστὴρ*, διὰ τὰς ἐνεργείας σου. Τοὺς πέντε νέους φίλους, τοὺς ὁποίους μοι

συνιστῆς, θὰ τοὺς ἀγαπῶ, ἀφ' οὗ μάλιστα, ὡς μοι γράφεις, εἶνε καλὰ καὶ φιλομαθῆ παιδιά.

«Παιδικὸὶ Διάλογοι» μένουσιν μόνον 3 ἀντίτυπα εἰς τὸ γραφεῖόν μου, καλὴ μοῦ *Κυκλωψ*, περισσώτερα ἐξ αὐτῶν καὶ πρὸς δέκα δραχμὰς τὸ ἀντίτυπον ἂν πληρώσῃς δὲν δύναμαι νὰ σου σταίλω, διὰ τὸν ἀκλουστάτον λόγον δὲ δὲν δύναμαι νὰ εὐρῶ. Ὅς πρὸς τοὺς «Παιδικούς Διαλό- γους» ἄρα μὴ ἀνησυχῆς, διότι θὰ γίνῃ νέα ἐκδόσις αὐτῶν, ἐκδοσις καλλιτέρα, με νέους διαλόγους, ἐντελῶς ἀνεκδό- τους· ἀλλὰ δὲ ἄλλα βιβλία, τὰ ὁποῖα πλησιάζουσιν νὰ ἐξαν- τληθῶν, πρέπει νὰ λάβῃς καὶ σὺ καὶ οἱ ἄλλοι τὰ μέτρα των. «Παιδικὰ Διηγήματα» παραδείγματος χάριν, ἀφρι- θάλλω ἢν ὑπάρχουσιν εἰς τὴν ἀποθήκην εἰκοσι ἢ πριάντα ἀκόμη. Ποῖαν ἀξίαν ἔχουσιν τὸ ἀποδεικνύει κτλ· ἄλλων καὶ τὸ δὲν μετεφράσθησαν εἰς τὸ ἀγγλικόν. Μετὰ ἕνα ἢ δύο μῆνας δὲν θὰ ὑπάρχῃ ἐξ αὐτῶν κανὲν ἀντίτυπον καὶ τότε θὰ λυτῆσαι, διότι θὰ λείπῃ ἀπὸ τὴν βιβλιοθήκην σου.

Πραγματικῶς, *Ἀστὴρ* τῆς Ἀγγλίας, εἶνε νὰ ξεκαρ- διέται κανεὶς με τὸν τρόπον με τὸν ὁποῖον προφέρουσιν οἱ Γερμανοὶ τὰ ἑλληνικά· τὸ ἔθνος εἰς τὰ χεῖλη των γίνεταί *ἔτος*, τὸ ὅποσον σημαίνει *πᾶσα*!... ὁ ἀνδρὴς γίνεταί *ἀεττός*! θῆτις καὶ κατάλαβε λοιπὸν τὴν σέου λέγουσιν με τὴν γλώσσαν των καὶ τὴν γλώσσαν ἑστέρας πῶς τὴν προ- φέρουσιν γαλλῶσαν; σὺν νὰ λέγουσιν τὴν κλέσσαν! καὶ τοὺς περνᾷ ἡ ἰδέα δὲ αὐτῆ εἶνε ἡ γνησία προφορά, ἡ προ- φορὰ τοῦ Πλάτωνος καὶ τοῦ Δημοσθένους. Τρομάρα τοῦ!

ΚΑΛΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ J. GIRARDIN ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΝ ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
[Συνέχεια· ἴδε σελίδα 33]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5'

ΠΩΣ Η ΚΥΡΙΑ ΕΥΛΑΜΠΙΔΟΥ ΘΑ ΑΝΑΦΡΕΘΗ ΤΟ ΑΓΟΡΑΚΙ ΤΗΣ

Ἡ κυρία Εὐλαμπίδου, καθ' ὃν χρόνον ἐβόζαινε τὸ ἀγαπημένον της ἀγοράκι, ἐσυλλογιζέτο συγχρό- νως με ποῖον τρόπον ἔπρεπε νὰ το ἀναθρέψῃ, διὰ νὰ γίνῃ μιαν ἡμέραν ἀνθρώπος ἐνάρετος καὶ χρήσιμος.

Ἔως τῶρα εἶχεν ἐπιτύχῃ νὰ κάμῃ τὰς κόρας της ἂν ὄχι πρότυπα παιδιῶν ἀλλὰ καλὰ κοριτσά- κια, φρόνιμα, εὐπειθῆ, ἀγαπῶντα καὶ σεβόμενα τοὺς μεγαλειτέρους των. Τὸ παραδοξώτερον δὲ εἶνε, τοῦ- λάχιστον διὰ μερικῶν, δὲ διὰ αὐτὰ τὰ κατώρθω- σεν ἡ κυρία Εὐ- λαμπίδου χωρὶς νὰ ἔχη ἄνα- γνῶστη καὶ ἐν ἑν παιδαγωγικὸν σύγγραμμα καὶ χωρὶς νὰ κολου- θήσῃ κανὲν πρό- γραμμα. Παρη- κολούθησε μόνον ἡμέρα τῆ ἡμέρα τὴν ἀνά- πτυξιν τῶν δύο αὐτῶν χαρα- κτήρων, χωρὶς νὰ ἐπισκεύσῃ τίποτε, χωρὶς νὰ ζητήσῃ καὶ

«ἘΤΡΕΦΑΝ ΝΑ ΧΑΙΡΕΤΗΣΟΥΝ ΤΟΝ ΦΙΛΟΝ ΤΟΥ ΣΠΗΤΙΟΥ» (Σελ. 35)

μεταβάλλῃ ἀποτόμως τίποτε, καταπολεμοῦσα ἑκα- στον ἐλάττωμα, εὐθὺς ὡς το ἀντελαμβάνετο, χω- ρὶς ποτε ν' ἀναβάλλῃ τὸν ἀγῶνα εἰς ἄδριον. Ἀφ' ἧς ἐγεννήθη τὸ πρῶτόν της τέκνον, ἡ κυρία Εὐλαμ- πίδου πολὺ ὀλίγον ἐφαίνετο εἰς τὸν κόσμον, ὅπου ἐν τούτοις ἦτο ἐπιζήτητος. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν τὴν κατηγοροῦσαν διὰ τὴν μονομανίαν αὐτῆν τοῦ περι- ρισμού, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ὅτε εἶδον τὸ καλὸν ἀπο- τέλεσμα τῆς ἀνατροφῆς τὴν ὁποῖαν εἶδον εἰς τὰ τέκνα της, ἔπαυσαν πλὴν ὅσα τὴν κακολογοῦν διὰ τὴν πρὸς αὐτὰ ἀφοσίωσίν της.

Ὁ κ. Εὐλαμπίδης μετ' ὄλην τὴν πρὸς τὴν σύ- ζυγόν του ἐκτίμησιν, τῆ ἑκάμει κατ' ἀρχὰς μερικῶν παρατηρήσεις, τὰς ὁποίας ἤκουσε μὲν με πολὺ σέ- βας ἡ κυρία Εὐλαμπίδου, ἀλλ' ἀναπτύξασα πιστι- κιώτατα τὰς περὶ ἀνατροφῆς ἰδέας της, κατώρθωσε νὰ πείσῃ τὸν σύζυγόν της ὅτι ἔχει δίκαιον.

Ἡ ἀνατροφή λοιπὸν τῶν δύο κορασιῶν ἐβαίνεν ὀμαλῆ καὶ χωρὶς δυσκολίας· ἂν καὶ ὑπῆρχον μέρη τινὰ τρωτὰ διὰ τὰ ὁποῖα ὁ κόσμος τὴν κατέκρινεν.

Ἐξάφνα ἡ Μαργαρίτα, ἡ ὁποία ἦτο τῶρα δω- δεκαετής, δὲν εἶχε μάθῃ ἀκόμη νὰ ἐμβαίνει εἰς αἴ- θουσαν με κόσμον χωρὶς νὰ κοκκινίσῃ καὶ χωρὶς νὰ τα χάνῃ, ἐν ᾧ ἄλλαι ὀμηλικαὶ τῆς κόρας, ἦσαν ἤδη ἐντελεῖς μικραὶ κυριαὶ, γνωρίζουσαι καλὰ καὶ νὰ ἐνδυσθῶν καὶ νὰ φερθῶν καὶ νὰ ὀμιλήσουσιν.

Εἰς τὰς φιληρέσκους αὐτὰς μικρὰς ἢ ἀπλό- τας τῆς ἐνδυμασίας τῆς Μαργαρίτας ἐφαίνετο γε- λωία ἐν τούτοις αὐτῆ ἐκρίνευ ὅτι ἦτο πολὺ εὐχά- ριστος νὰ εἰμ- πορῇ ἐλεύθερα νὰ τρέχῃ καὶ νὰ πηδᾷ εἰς τὸν κήπον, χωρὶς νὰ παρεμποδί- ζεται ἀπὸ τὰ ἐνδύματά της.

Μία ἐκ τῶν συνομιλικῶν της πρὸ πάντων, ἡ Ἑλένη Γεωρ- γιάδου, δὲν εὗ- ρισκε λέξεις νὰ κερταίλῃ τὴν Μαργαρίταν διὰ τὴν ἐνδυμα- σίαν της: «Καὶ

νὰ ἦσαν τοῦλάχιστον οἱ γονεῖς των πτωχοί, ὑπο- φέρει, ἔλεγε πρὸς μίαν φίλην της, ἀλλ' αὐτῆ εἶνε πειδὸ πλουσία ἀπὸ μᾶς! Ἄ, σὲ βεβαίω, εἶνε ἀσυγχώρητη!» Καὶ ἐδῶ ἐξεφράγησαν οἱ γέλωτες τῶν μικρῶν φιληρέσκων με κινήματα σωστῶν κυριῶν τοῦ κόσμου καὶ ἐπηκολούθησε συνομιλία ἀτελείωτος ἐπὶ ποικίλων ἀντικειμένων, συνομιλία ἡ ὁποία θὰ ἔ- κρινε τὴν Μαργαρίταν νὰ μείνῃ με ἀνοικτὸν στόμα.

Ἄλλ' εὐτυχῶς καὶ χάρις εἰς τὴν φρόνησιν τῆς μητρὸς της, ἡ Μαργαρίτα ἠγγύει πόσον ἦτο ὀπίσω συγκρινομένη με ἄλλας δεσποινίδας τῆς ἡλικίας της. Αὐτῆ ἔτρεχε καὶ ἐπηδοῦσε με τὴν Μάρθαν, χωρὶς νὰ φροντίσῃ διόλου διὰ σοβαρότητα ἢ ἀξιο- πρέπειαν καὶ ἔπαιζε τὴν κοῦκλάν της με ὄσσην εὐ- χαρίστησιν ἤκουε καὶ ἐν παραμύθῳ. Ἐπανήρχετο ἐκ τοῦ κήπου ἀσθμαίνουσα, με μάγουλα κατακόκκινα, με μάτια ζωηρά, με μαλλιά ἄτακτα, μὴ λησμο- ΤΟΜΟΣ 21^{ος} — 4

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Αἱ λύσεις τῶν κάτωθι πνευματικῶν ασκήσεων εἶνε δεκταὶ μέχρι τῆς 14 Ἰουνίου]

Αἱ λύσεις εἶνε δεκταὶ

Αἱ μὲν τοῦ φυλλαδ. τῆς 15 Ἰανουαρ. μέχρι τῆς 31 Μαΐου. Αἱ δὲ τοῦ φυλλαδ. τῆς 31 Ἰανουαρ. μέχρι τῆς 8 Ἰουνίου. Αἱ δὲ τοῦ παρόντος φυλλαδίου μέχρι τῆς 14 Ἰουνίου.

Ὅτε πάντες οἱ συνδρομηταί, καὶ αἱ ἐν τῷ ἑωτερικῷ ἀκόμη διαμένοντες, προφθάνουσι νὰ ἀρμετάσχωσι τοῦ διαγωνισμοῦ τῶν λύσεων.

44. Δεξιόγρως.

Εἰς τῶν θεῶν τὸ πρῶτόν μου· τὸ δευτέρον θηρίον. Τὸ τρίτον μου ζῷον εἶ, ἀλλὰ ἐκ τῶν ἀσπυρίων.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Ἐκδοτήτου.

45. Στοχοδεξιόγρως.

Ἡ νὰ ἐμῶν, ο νὰ λείψῃ,
Καὶ ἰδοὺ τί θὰ προκύψῃ;
Τὸ κακὸν θὰ σε ἀρίστη,
Ἐ τὰ νερά θὰ κατανήσῃ.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Μουσουργοῦ.

46. Δίνυμα.

Ἐλα, φίλε, νὰ σου δείξω τί μυστήρια ἐγκλείω·
Ἐίμαι ἀριθμὸς, ψηφία
με ἀποσπελοῦσι τρία.

Ἄν τὰ τέσσαρά μόν ἔκτα ἀφαιρέσῃς, μένουσιν... δύο
Δύο ἔκτα· Ὅχι μένει μόνον ἓν. Ἀλλὰ καὶ πόλιν
(Πρέπει δὲ νὰ ἔχη, φίλε, δεξιότητα μεγάλην)

Ἄν τὸ τρίτον μου ἐκλείψῃ,
Τὸ ἐν ἔκτῳ θὰ προκύψῃ.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Σιδηροῦ Πύργου.

47. Ἐρωτήσεις.

Ποῖον εἶνε ἐκεῖνο τὸ πρᾶγμα, ποῦ ὅταν τὸ ἔχωμεν δὲν θέλωμεν νὰ το χάσωμεν καὶ ὅταν δὲν το ἔχωμεν δὲν θέλο- μεν νὰ μας τύχῃ;

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Κάλχαντος.

48. Πρόβλημα.

Ἐρωτηθεὶς ὁ Δημητριάδης πόσους βόλους ἔχει ἀπεκρίθη:
Ἄν χάσῃ 25 θὰ μοι μείνουσιν μόνον τὰ 1/5 τῶν ὄσων ἔχω.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Β. Σαραντι.

49-53. Μαγεικὸν γράμμα.

Αἱ ἀνταλλαγῆς ἐνός ἐκ τῶν κάτωθι λέξεων μετ' εἰς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι ἰσοῦς λέξεις:

Ἦτις, ἀλλὰ, πόνος, λέγω, ὄσια.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Νικολάου Π. Μαρσέλου.

54-58. Ἐπανόρθωσις λέξεων.

Μεταθέτων καταλλήλως τὰ γράμματα ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων σχηματίσουσιν τὰ ἐνδύματα πέντε πόλεων τῆς Εὐρώπης:

α) Χαρμὸς β) Νυλῶ γ) Ἀχνομόν δ) Θανθαί ε) Σαμαλίσα.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Ἰάκου τῶν Μουζίου.

59. Γρίφος.

Οἱ νννννν Σὺς ν **LAMBDA** ν ΝΝΝΝΝΝΝ Σοὺς.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Κάλχαντος.

Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιήσωσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν των διεύ- θυνσιν συναποστέλλοντας καὶ 25 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν διακάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας τακτικῆς. Πιπρῆκτον περὶ τὰς λέξεις φύλλον γράμματα μετὰ παραθέσειν ἐνός ἀριθμοῦ τὸ πολὺ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως των εἶναι ἀπαραδέκτα.

νοῦσα ὅτι εἶχε νὰ μελετήσῃ μολογῶντι ὁ καιρὸς ἦτο τόσῳ ὠρατός· διότι εἴθευρεν εἰς ἔμπροσθεν νὰ ἐκτελεῖ τὰ χρέη της καὶ εἰς τὰ δυσχερῆς τὴν μητέρα της ἂν τα παρημέλει.

Ἀλλὰ καὶ ἡ Μάρθα δὲν εἶχε μείνῃ ὀλιγωτέρων ὀπίσω παρ' ὅσον ἡ Μαργαρίτα. Ἐν ἐνὶ λόγῳ ἦτο ἀκόμη καὶ αὐτὴ ἐν μεγάλῳ νήπιον.

«Γιὰ φαντάσου, ἔλεγε μίαν ἄλλην φορὰν ἡ Ἑλένη Γεωργιάδου πρὸς τὴν φίλην της, γιὰ φαντάσου, αὐτὰ τὰ κορίτσια σέβονται ὡς καὶ τὸν κύριον Διονῆν... ἕνα πρόσωπον ἀνθρώπου ἐκεῖ πέρα, ἕνα ὑπέλληλον! Ναι, μὴ τόλμησε νὰ εἰπῆς τίποτε ἐναντίον του καὶ θὰ ἴδῃς πῶς ἡ Μαργαρίτα θὰ τὰ καταβάσῃ, ἡ Μάρθα θ' ἀνάψῃ καὶ θὰ κορώσῃ καὶ ἐπὶ τέλους θὰ σου εἰποῦν ὅτι τὸν σέβονται διότι ἡ μητέρα των ταῖς λέγει νὰ τὸν σέβωνται.

— Στοιχηματίζω πῶς θὰ παίζου ἀκόμη κοίχτες, ἔλεγε ἡ ἄλλη.

— Μπορεῖς νὰ εἶσαι βεβαία γι' αὐτό. Τὰς εἶδα ἐγὼ μὲ τὰ μάτια μου.

— Καὶ ἡ δασκάλα τους; γιὰ θυμήσου τὴν κυρίαν Εὐανθίαν!

— Ναι, τί ἀλύγιστη, καλέ, τί κακοφτείασμένη, καὶ τί βαρετὴ! Καὶ ὅμως αὐτὸ δὲν τὰς ἐμποδίζει νὰ θεωροῦν τὴν γνώμην της ὡς Ἐυαγγέλιο καὶ νὰ τὴν σέβωνται ὡς Θεά.»

Ἡ ἰδικὴ της παιδαγωγὸς δὲν ὠμοίαζε φυσικὰ τὴν κυρίαν Εὐανθίαν. Ἡ ἰδικὴ της παιδαγωγὸς ἦτο γεμάτη μυρωδιὰς καὶ μόλις ἀνέπνεεν ἀπὸ τὸ σφίξιμον τοῦ κορσῆ της· κακολογοῦσα δὲ καὶ αὐτὴ ὅλον τὸν κόσμον δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπιπλήξῃ τὴν μαθήτριά της μιμουμένην τὸ παράδειγμά της. Ἡ δὲ μητὴρ της ἔχουσα τὸν νοῦν της εἰς τοὺς χοροὺς καὶ εἰς τὰς διασκεδάσεις, οὔτε καιρὸν εἶχεν οὔτε ὄρεξιν νὰ ἐπιβλέπῃ τοῦλάχιστον τὴν ἀνατροφὴν της κόρης της.

Ἐκ τούτων καθεὶς ἐννοεῖ τί λαμπρὰ ὑποκείμενα ἦσαν ἡ Ἑλένη Γεωργιάδου καὶ ἡ φίλη της, τῶν ὁποίων ἐκίνουον τὸν οὐκὸν ἡ Μαργαρίτα καὶ ἡ Μάρθα.

Ἡ κυρία Εὐλαμπίδου γυναῖκα φρόνιμη καὶ μετρημένη, εἴθευρε πολὺ καλὰ ὅτι αἱ θυγατέρες της δὲν ἦσαν ἐντελεῖς· ἀλλὰ τὰς ἀνέτρεφεν ὅσον εἰμποροῦσε καλλίτερα καὶ εἶχεν ἐπὶ τούτῳ τὴν συνειδησὴν της ἀναπαυμένην.

Ἀλλὰ τώρα που ἀπέκτησεν υἱόν, περιήλθεν εἰς μεγάλην ἀνησυχίαν· διότι ὅλη ἡ εὐθύνη της ἀνατροφῆς τοῦ ἐπεβάρυνε μόνον αὐτήν. Ὁ κ. Εὐλαμπίδης εἶχεν ἀρκετὰς ἀσχολίας εἰς τὸ κατὰστημα του· ἦτον κουρασμένος ὅτε ἐπέστρεψε τὸ ἑσπέρασ καὶ δὲν εἴχεται τὰ παιδιὰ, παρὰ διὰ νὰ παίξῃ μαζὶ των. Δὲν εἶχε καθαρὰν ἰδέαν περὶ ἀνατροφῆς καὶ ἀνέθετε τὰ πάντα εἰς τὴν σύζυγόν του. Ἐπὶ τέλους, ἡ κυρία Εὐλαμπίδου βλέπουσα τόσα ἄλλα παιδιὰ

κακοανατεθραμμένα, δικαίως ἀνησυχεῖ καὶ ἐραβεῖτο διὰ τὸ ἰδικόν της.

Ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ συμβουλευθῇ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἕνα γέροντα δικαστὴν, φίλον της, ὁ ὁποῖος ἂν καὶ εἶχε φήμην ἀνθρώπου εἰρωνος, τὴν κυρίαν Εὐλαμπίδου ὁμῶς δὲν τὴν εἰρωνεύετο διόλου. Ἦτο ἀνθρώπος τῆς σκέψεως καὶ τῆς μελέτης, ἔχων ἀρχὰς ὑγειεῖς καὶ πολλὴν πείραν τοῦ κόσμου, ἐφ' ἧδύνατο νὰ ἐκφέρῃ γνώμην ἐπὶ παντὸς ζητήματος.

Μίαν ἡμέραν, ἐν ᾧ τὸ παιδίον ἐκοιμάτο εἰς τὸν κήπον ὑπὸ τὴν σκιάν μεγάλης καστανάς, ἡ κυρία Εὐλαμπίδου ράπτουσα, ἐσκέπτετο συγχρόνως περὶ τοῦ ἐνδιαφέροντος αὐτὴν ζητήματος, ὅτε εἶδε τὴν γηραιὴν δικαστὴν ἐρχόμενον πρὸς αὐτήν. Ἡ Μαργαρίτα καὶ ἡ Μάρθα, αἱ ὁποῖαι ἔπαιζον εἰς τὸν κήπον μὲ πτωάρια ξύλινα καὶ μὲ μικροὺς κάρδους ἐκ λευκοσιδήρου, ἔβρεξαν νὰ χαιρετίσουν τὸν φίλον τοῦ σπιτιοῦ, τῷ εἶπον ἐμπιστευτικῶς ὅτι τὸ μικρὸν κομμάτι καὶ ἐπέστρεψαν ἠσυχῶς εἰς τὰ παιγνιδία των.

Ὅτε ἡ κυρία Εὐλαμπίδου τῷ ἐξέθηκε τὰς ἀνησυχίας της, ὁ δικαστὴς ἤρχισε νὰ γελᾷ «Βασανίζεσθε μὲ ἀσήμαντα πράγματα, τῇ εἶπε» ἔπειτα δὲ συμβουλεύεσθε ἀνθρώπον ὁ ὁποῖος εἰς τὸ ζήτημα αὐτὸ εἴξευρε πολὺ ὀλιγώτερα ἀπὸ μητέρα ὡς καὶ ἐσὺς. Ἴδου ἐν τούτοις τί εἰμπορῶ νὰ σὰς εἰπῶ. Μοι φαίνεται ὅτι ἐδιάβασα ὅτι σπουδαῖον ἐγγραφήν περὶ ἀνατροφῆς. Σὰς λέγω λοιπὸν, ὅτι ἐξαίρεσει μερικῶν κανόνων πολὺ γενικῶν, τοὺς ὁποίους καὶ μόνον ὁ κοινὸς νοῦς ἀρκεῖ νὰ εὕρῃ, καθὲ ἀλλο σύστημα εἶνε μάλλον ἐπιβλαβές, μόνον διότι εἶνε σὺς τῆ μα. Δὲν ὑπάρχουν εἰς τὸν κόσμον δύο παιδιὰ ὁμοίᾳ πῶς λοιπὸν εἶνε δυνατόν νὰ τ' ἀνατρέφωμεν ὅλα μὲ τὴν αὐτὴν μέθοδον; Ὅτι ἦτο ἔτσι εὐκολώτερα, τὸ εἴξευρω· ἀλλὰ δὲν εἶνε φυσικὸν καὶ ἐπομένως δὲν εἶνε πρακτικόν. Διὰ ν' ἀναθρέψετε καλὰ τὸ ἀγοράκι σὰς πρέπει νὰ κάμετε ὅ,τι ἐκάμετε καὶ κάμνετε ἀκόμη γιὰ τὰ κορίτσια σὰς. Εἶμαι τόσῳ βέβαιος ὅτι θὰ τὸ ἀναθρέψετε λαμπρὰ. Μάλιστα, κύριε!» — εἶπεν ἀπεθυνομένος πρὸς τὸ παιδίον τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐξυπνήσῃ καὶ ἠτοιμάζετο νὰ φωνάξῃ. «Ἐπρεπε καθέναν νὰ μποροῦσε νὰ λάβῃ τὴν ἀνατροφὴν που θὰ λάβῃς ἐσύ! Τί ἔχεις νὰ πῆς ἔς αὐτό; Ἄ, τίποτε, τὸ ξεύρω.»

Ἡ κ. Εὐλαμπίδου ἀνέλαβε τὸ βρέφος καὶ τὸ ἐκράτησεν ἐπὶ τῶν γονάτων της. Ἐκεῖνο τὴν ἐξέλεπεν ἀτενῶς φαίνεται δὲ ὅτι μόνῃ ἡ θεὰ τοῦ γλυκέος μητρικοῦ προσώπου ἤρκει τὴν στιγμὴν ἐκείνην διὰ τὴν εὐτυχίαν του, διότι ἐκάθισε πολὺ ἡσυχον καὶ εὐχαριστημένον.

«Ἐεύρεις, τῷ εἶπεν ὁ δικαστὴς, ὅτι αἱ δύο σου ἀδελφαὶ εἶνε χαριτωμένα πλάσματα; Ναι, ἡ μητεροῦλα σου ἐδῶ τὰς ἀνέθρεψε, ποῦ θ' ἀναθρέψῃ καὶ σένα... Τί θέλεις τώρα; Τὸ μπαστοῦνί μου; νὰ

το! Ἀλλὰ μὴ σε μέλει καθόλου γιὰ τὰλλα. Ἡ μητέρα σου ἔκαμε δοκιμὰς καὶ ξεύρει πῶς θὰ φερθῇ καὶ μαζὶ σου.

— Ναι, καλὰ, ὅσο εἶνε μαρὸ· ἀλλ' ἅμα μεγάλωσῃ ἡλικίαν; ὑπέλαβεν ἡ κυρία Εὐλαμπίδου.

— Δὲν λέγω, τότε εἶνε δυσκολώτερον τὸ πρᾶγμα, ἀλλὰ ἔχομεν καιρὸν νὰ τα ξαναποῦμεν πάλιν.»

Ἐδῶ ὁ Γιαννάκης, ὁ ὁποῖος παρηκολούθει τὴν συζήτησιν μὲ προφανῆ ἐνδιαφέρον, διότι οἱ ὠραῖοι διαυγεῖς ὀφθαλμοὶ του δὲν ἀπαμακρύνοντο ἀπὸ τὸν γηραιὸν σύμβουλον, ἐξεδήλωσε κάποιαν ἀνησυχίαν. Ἦρχισεν ἀπὸ ἕνα μορφοσμίον καὶ ἐτελείωσεν εἰς μίαν ἀνακραυγὴν ὀξείαν.

«Ἄ νά,» εἶπεν ὁ γηραιὸς δικαστὴς, τρίβων τὰς χεῖρας· «σὰς ἔδωκα μίαν μικρὰν θεωρίαν ἀνατροφῆς· δότε μου τώρα σὺς ἕνα μάθημα πρακτικῆς. Δοθέντος ἑνὸς παιδίου που κλαίει, μὲ τί μέσον θὰ τὸ κάμωμεν νὰ σωπάσῃ;

— Ἐν πρώτοις, ἀπήντησεν ἡ κυρία Εὐλαμπίδου, «πρέπει νὰ ζητήσωμεν τὴν αἰτίαν τοῦ κακοῦ. Αὐτὰ βλέπετε δὲν εἶνε κλάματα ὀργῆς. Πρέπει κάπου νὰ ὑποφέρῃ. Ἀφοῦ δὲν τὸ ἐφάσκωσα μόνῃ μου, πολὺ φοβοῦμαι νὰ μὴν εἶνε πολὺ σφιγκτὰ ἢ πολὺ χαμηλὰ φασκωμένο.»

Ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ ἐξεφασκίωθη τὸ παιδί καὶ ἐξητάσθη ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν. Μία καρφίς, ἡ ὁποία εἶχε μείνῃ ἐπάνω εἰς τὸ σπάργανον, ἐστίμπα τὴν μικρὰν τοῦ ἐρυθρὰν κνήμην.

«Κατόπιν, εἶπεν ἡ κυρία Εὐλαμπίδου ἐξακολουθούσα τὴν ἀνάπτυξίν της, πρέπει νὰ πάρωμεν τὴν αἰτίαν τοῦ κακοῦ καὶ νὰ τὴν πετάξωμεν.»

Καὶ ἡ καρφίς ἐξηφανίσθη.

«Κατόπιν πρέπει νὰ ἐπαναφέρωμεν τὰ πράγματα εἰς τὴν θέσιν των.»

Καὶ ὡς διὰ μαγείας τὸ βρέφος ἐσπαργανώθη καὶ ἐφασκίωθη, παρουσιάσαν πάλιν τὴν ὄψιν νεαρῆς χρυσολίδος.

«Λαμπρά!» εἶπε καταγοητευμένος ὁ δικαστὴς. «Θέλω νὰ κάμω ὡς τὸν Μέντορα, ὁ ὁποῖος ἐπωφελεῖτο ὅλων τῶν περιστατικῶν διὰ νὰ διδάξῃ κατὰ τὴν Τηλέμαχον. Ἀφ' οὗ ἐνεπιστεύθητε τὸ παιδί εἰς ξένας χεῖρας ἐπρέπε νὰ πληγωθῇ εἰς τὴν πτέρωσαν ὅπως ὁ Ἀχιλλεύς. Νὰ μὴ τὸ χωρίζεσθε ποτὲ ἀπὸ κοντὰ σὰς, μέχρι τῆς στιγμῆς που αὐτὸ θὰ εἶνε ἀναπόρευκτον.»

Ἐπὶ πολλὸν ὥραν ὁ Γιαννάκης ἐπὶ γάλα τυλιγμένος μέσα εἰς ἕνα κόκκινον σαλάκι ποῦ τὸ ἔφερον ἡ κυρία Εὐλαμπίδου μαζὶ της ὡς τροφός. Ὅταν ἐξεσκεπάσθη εἶχεν ἀπὸ μίαν σταγόνα γάλακτος εἰς καθὲ γωνίαν τοῦ στόματος, καὶ μίαν σταγόνα εἰς τὸ ἄκρον τῆς μύτης χάριν τῆς συμμετρίας.

Ἦλθε τότε καὶ ὁ μπάρμπα Γιάννης νὰ κάμῃ τὴν καθημερινὴν τοῦ ἐπίσκεψιν καὶ νὰ ἴδῃ πῶσον

ἐμεγάλωσεν ὁ μέλλων μαθητὴς του καὶ πότε θὰ ἦτο εἰς κατάστασιν νὰναθῇ εἰς τὸ ἄλογον καὶ νὰ μεταχειρισθῇ τὴν λόγην.

Ὅταν ἡ κυρία Εὐλαμπίδου τῷ ὠμίλησε περὶ τῶν φόβων της καὶ τῶν ἀνησυχιῶν της, ὁ μπάρμπα Γιάννης ἐγέλασε· καὶ ὅταν ἐμαθῆ τὴν γνώμην τοῦ δικαστοῦ, ἐκίρυσεν ὅτι ὁ δικαστὴς αὐτὸς ἦτο ἀνθρώπος μὲ πολὺ μυαλό. Ἐπὶ τέλους δὲ ὅταν ἦλθεν ἡ σειρά του νὰ εἰπῇ καὶ αὐτὸς τὴν γνώμην του, ἰδοὺ τί εἶπε λέξιν πρὸς λέξιν:

«Ἐσύ, Ἐρηνοῦλα μου, ἐσύ! εἶσαι ἰκανὴ, φθάνει νὰ θελήσῃς μονάχα, νὰναθρέψῃς καὶ κροκοδείλους καὶ νὰ τοὺς κάμῃς συμβολαιογράφους καὶ δικηγόρους.»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΑΝΑΡΑΓΑΘΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΑΚΗ

Ὁ Γιαννάκης ἐμεγάλωνε. Δὲν παρουσίαζε τίποτε ἐκτακτόν· Ἦτον παιδί, ὅπως ὅλα τὰ παιδιὰ τοῦ κόσμου. Ἐκλαιγεν, ἐφώναζεν, εἶχεν ἰδιοτροπίας ἕνα σωρὸ, ἀδιαθετοῦσε μὲ τὸ παραμικρόν, ἐθύμονε καὶ ἐξυπνοῦσε τὴν μητέρα του δέκα φορές τὴν νύκτα. Βλέπετε ἐξ ὅλων αὐτῶν ὅτι δὲν ἦτο πρότυπον μ. π. ε. κ. ε., ὅπως καὶ αἱ ἀδελφαὶ του δὲν ἦσαν πρότυπα κοριτσιῶν.

Ἐν τούτοις τὸν ἠγάπων, τὸν ἐλάτρευαν, τὸν ἐθαύμαζαν καὶ τὸν ἐχάιδευσαν εἰς τὸ σπῆτι ὅλοι. Τῷ ἔλεγαν ὅτι ἦτο τὸ ὠραιότερον παιδί τοῦ κόσμου, καὶ ἄλλας χιλιάς κολακείας, αἱ ὁποῖαι βεβαίως θὰ τὸν διέσθειραν, ἂν ἦτα εἰς θέσιν νὰ τὰς ἐννοήσῃ. Τὸ εἶδος τοῦτο τῆς εἰδωλολατρίας, τὸ ὁποῖον καθὲ οἰκογένεια προσφέρει εἰς καθὲ της παιδί, ἀνησυχίαι ὅλην τὴν Κυρίαν Εὐλαμπίδου, ἡ ὁποία πάντοτε ἐσκέπτετο νὰ τὴν ἐμποδίσῃ ὅταν θὰ ἤρχετο καιρὸς που ἠμποροῦσε νὰ ἔχῃ συνεπείας.

Ὅποια συγκίνησις κατέλαβε τὴν οἰκογένειαν ἅμα ἐφάνη τὸ πρῶτο δόντι· ὀλίγας ἡμέρας πρὶν τὸ παιδί ἠσθάνετο εἰς τὴν διαγόνα ἕνα πόνον φωνήθη, ὁ ὁποῖος τὸ ἔκαμνε σιωπηλὸν καὶ μελαγχολικόν, ὡς ἂν ἐσκέπτετο νὰ εὕρῃ τί ἐσήμαινεν αὐτὸ τὸ παράδοξον. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὁ πόνος ἠξέανε καὶ ὁ Γιαννάκης ἐγένετο ἀπὸ μελαγχολικὸς μουρμούρης, καὶ ἀπὸ μουρμούρης μισάνθρωπος· Ἐσυλλογιζέτο, φαίνεται, μὲ τὸ μικρὸν του κεφάλι, ὅτι τὸ κακὸν δὲν θὰ ἐτελείωνε ποτέ! Τῷ ἐφαίνετο ὅτι εἶχε γίνῃ κάποια συνωμοσία ἐναντίον του, μὴ γνωρίζων δὲ ποῖος τὴν ἔκαμνεν ὑπόπτειν ὅλον τὸν κόσμον. Ὄθεν, διαρκούσης τῆς κακῆς αὐτῆς περιόδου δὲν ἦτα διόλου εὐπροσῆγορος.

Μίαν ἡμέραν ὁ Ντινῆς, διὰ νὰ τὸν κάμῃ νὰ γελᾷσῃ, ἤρχισε νὰ χορεύῃ ἐμπρὸς του· ἀλλ' ἐκεῖνος τὸν εἶδε μὲ ὄμμα αὐστηρὸν, ὡς ἂν νὰ τὸν ἔλεγε: Αἱ, κύριε! δὲν χοροπηδοῦν ἔτσι μπροστὰ στὸν κό-

σμο, σαν έχη τὰ νεύρα του! "Αλλοτε ή κυρία Τακούμη τὸν ὀνομάζει χρυσό της και ὡς ἀμοιβήν τῷ ζητεῖ ἐν μειδιάματι ἀλλ' ἐκεῖνος τὴν ἀμειψίαι μ' ἓνα μορρασμένον. Ἄλλ' οὕτε αἱ ἀδελφαί του αὐταὶ εὐρισκὸν χάριν ἐνώπιόν του, οὔτε αὐτὸς ὁ κουνός του, τὸν ὀπίσθον μετὰ τὴν μητέρα του ἐπρότιμα ἀπὸ ὄλους τοὺς ἄλλους. Μόνον λοιπὸν ὅταν ἡ μητέρα του πὸν ἔπερνεν εἰς τὴν ἀγκαλιά της τὴν ἔδλεπε με γλυκύτητά και ἐμπιστοσύνην, ὡς νὰ ἦτο ὑπερβέβαιος ὅτι αὐτὴ δὲν εἶχε λάβῃ μέρος εἰς τὴν τρομερὰν συνωμοσίαν.

Μίαν ἀπὸ αὐτὰς τὰς κακάς ἡμέρας ἦλθε νὰ τον ἐπισκεφθῇ μία του θεία Εὐλαμπίδου, περίφημος ἐν τῇ οἰκογενείᾳ διὰ τὴν μεγάλην της γρυπὴν μύτην, και τὴν πρὸς τὸν μύσχον ἀγάπην της. Μόλις ἐπλησίασεν ὡστε νὰ τὴν φθάσῃ ὁ μικρὸς της ἀνεψιός, ἐξέτεινεν αὐτὸς τὴν χεῖρα με μεγάλην ζωηρότητα, δείξας προφανῶς ὅτι ἐπεθύμει πολὺ νὰ συλλάβῃ τὴν μύτην της με τὰ δύο τοῦ δάκτυλα. Ἐἶτε διότι εἶχε πολλὴν ἀντιπάθειαν κατὰ τὸν γρυπὸν ρινῶν εἶτε διότι τοῦ ἐτάραξε τὰ νεῦρα ἢ μωροδιὰ τοῦ μύσχου, εἶτε διότι ἐθεώρησε τὴν θείαν του ὡς ἀρχηγὸν τῆς κατ' αὐτοῦ συνωμοσίας — ποῦς εἰξεύρει διατί; — ἠθέλησε νὰ τὴν κακοποιήσῃ. Καὶ ῥῆμα εἶδεν ὅτι τὸ κίνημά

του ἀπέστειλεν, ἤρχισε νὰ σπαράττῃ με πόδας και με χεῖρας, ἐξέβαλε κραυγὰς ἀγρίας και κατελήθη ὑπὸ ἀληθοῦς παροξυσμοῦ λύσεως.

"Ὅλην τὴν νύκτα ἐσκέπτετο τὴν ἀποτυχίαν του και ἔκλαιεν ἀπαρηγόρητος· μόλις δὲ κατὰ τὸ πρωὶ ἤσυχασε. Ἡ μήτηρ του φαύσασα με τὸν δάκτυλον τὰ οὐλά του, ἠσθάνθη μίαν ἄκραν σκληρὰν, ἢ ὅποια τὴν ἔτοιμαποῦσε. Ἦτο τὸ πρῶτο δόντι.

Ὁ κ. Εὐλαμπίδης θεώρησε τόσῳ μεγάλῳ πρᾶγμα νὰ ἔχη γυῖο με δόντι, ὡστε ἐκινενοποίησεν ὑπερήφανος τὸ πρᾶγμα εἰς ὄλους τοὺς συγγενεῖς. Καὶ ὡς ἂν ἦτο τίποτε ἐκτακτὸν πρᾶγμα ἓνα δόντι πρῶτο εἰς τὴν σιαγόνα μικροῦ παιδιοῦ, ὄλοι ἔτρεξαν νὰ βεβαιωθοῦν, ἐγγίζοντες με τὸν δάκτυλον τὸ οὐλον. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁ Γιαννάκης ὑπέστηθῃ ἄλλας τὰς ἐνοχλήσεις ἀνθρώπου κινουίντος τὴν γενικὴν περιέργειαν και γινουμένου θέαμα κοινόν. Θὰ ἐλυτῆθη δὲ βεβαίᾳ που δὲν εἶχεν ἀντί ἐνὸς ἐνδόξου, δύο ὀδόντας κοινούς, νὰ δαγκάσῃ μέχρι αἵματος τοὺς ἀδιακρίτους δακτύλους.

Τὸ μέγα τοῦτο συμβεβηκός, συνέπεσε μ' ἐν ἄλλο, ὄχι ὀλιγώτερον σπουδαῖον. Ὁ κ. Εὐλαμπίδης ἐπαρσημορρήθη ἔνεκα τῶν πρὸς τὴν βιομηχανίαν ὑπηρεσιῶν του. Ἐννοεῖται δὲ ὅτι ἡ εἰδησις αὐτὴ ἔκαμνε εἰς τὴν πόλιν περισσότερον κρότον ἢ ἡ πρώτη. Ἄλλα διὰ τὴν κυρίαν Εὐλαμπίδου τὸ πρῶτο δόντι τοῦ Γιαννάκη ἦτο πολὺ σπουδαιότερον. Αὐτὸ ἐφάνη ἀργότερα, μετὰ πολλὰ ἔτη, μίαν ἡμέραν ποῦ ὠμιλοῦσεν ὁ κ. Εὐλαμπίδης διὰ τὸ παράσημόν του «Θυμᾶσαι;» τὸν διέκοψεν ἡ σύζυγός του «ἦταν τὸ χρόνο που γεννήθηκε ὁ Γιαννάκης μας και ἀκριβῶς ἔς τὸ μήνα ποῦ ἔβγαλε τὸ πρῶτο δόντι.» Ἄλλα διὰ τὴν κυρίαν Εὐλαμπίδου δὲν ἦσαν σπάνιοι οἱ συγχρονισμοὶ γεγονότων τὰ ὅποια ἐνδιέφερον ὄλην τὴν πόλιν με τὰ μικρὰ γεγονότα τῆς οἰκογενείας της. Ἡ Μάρθα, παραδείγματος χάριν, εἶχεν ἀρχίσῃ νὰ διαβάσῃ τὸ ἔτος τῆς ἐπιδημίας τοῦ τύφου. Μεταξὺ τοῦ πρώτου δοντιοῦ και τοῦ κοκκίτου ἔδεν δροφύτευσαν τὴν νέαν πλατείαν τότε ἐχρηωκόπησε και ὁ τάδε ἔμπορος και ἀπερίφθη εἰς τὰς ἐξετάσεις του ὁ Σωτήρης Τακούμης.

Ἐν τούτοις ὁ καιρὸς παρέρχεται· ὁ Γιαννάκης βγάσει ἓνα πλῆθος δοντία, και κάμνει τὰ πρῶτα βήματα, σχηματίσας ἤδη τὴν ιδέαν ἀπὸ τὰς πρώτας δοκιμὰς ὅτι εἶνε πολὺ δύσκολος ἡ τέχνη τοῦ περιπατεῖν. Εἰς τὸ ἐλάχιστον πρόσκομμα ἐξαπλόνεται κάτω φαρδύς πλατύς. Καὶ ἂν μὲν δὲν τον βλέπουν, ἀρκεῖται νὰ σηκωθῇ χωρὶς ἰσχυρίαν ἀλλ' ἂν τον βλέπουν ἀρχίζει νὰ κλαίῃ και περιμένει νὰ ὑπάγουν νὰ τον σηκώσουν. Ἡ κυρία Εὐλαμπίδου κάμνει τὰς παρατηρήσεις της και σημειῶνει μίαν πρὸς μίαν τὰς ἐλλείψεις τοῦ μικροῦ αὐτοῦ χαρακτήρος.

Ταυτοχρόνως ὁ Γιαννάκης μάνθανει και τὴν τέχνην τοῦ ὀμιλεῖν. Ἐν πρώτοις ἔχει ἐν χρῆσει ἓνα πλῆθος ἀπὸ φθόγγους ἀνάθρωπος, οἱ ὅποιοι ἀρκοῦν μὲν εἰς αὐτὸν νὰ τα λέγῃ ὄλα, ἀλλὰ δὲν ἀρκοῦν εἰς τοὺς ἄλλους διὰ νὰ τα ἐννοοῦν. Ἐπειδὴ δὲ φαντάζεται ὅτι ἐξέφρασε τὴν ιδέαν του με τὸν καθαρώτερον τρόπον, δυσανασχετεῖ ὅτι δὲν εὐρίσκει προθύμους ἀκροατάς και ἐκδηλεῖ τὴν δυσἀρεσκείαν του με ἀληθῆ οὐρλιάσματα. Ἡ πρώτη λέξις που προφέρει εἶνε ἡ λέξις μ. α. μ. α. ἂν και ἐξ ἀρχῆς ἡ κυρία Εὐλαμπίδου προσεπάθησε νὰ τον μάθῃ τὴν λέξιν μ. π. α. μ. π. ἀ. ἀλλὰ συνήθως τὰ μικρὰ κάμνουν τὸ ἀν-

τίθειον ἀπὸ ἐκεῖνὸ ποῦ τα προτρέπουν ὀπωδῆποτε, τὴν πρώτην ἡμέραν που ἐπρόφερε τὴν λέξιν μαμμά, ἢ οἰκογένεια ἔγινεν ἔξαλλος. Δὲν θὰ εἶνε βυβδὸς ὁ Γιαννάκης! ὄχι δὲν θὰ εἶνε! μᾶλλον εἰμπορεῖ νὰ φοβηθῇ κανεὶς τῶρα μήπως κάμῃ τοὺς ἄλλους κωφούς. Μετὰ τὰς λέξεις ἐρχονται αἱ φράσεις αἱ αὐτοσχέδιοι, αἱ πρωτότυποι, αἱ διασκευαστικώτεροι ὄλων, οἱ παιδικὸι συλλογισμοὶ, αἱ ἀφελεῖς ἐκεῖναι πρῶται ιδέαι, αἱ ὅποια, διὰ τοὺς γονεῖς, εἶνε τὰ ἀναμφισβήτητα δείγματα μεγάλης πάντοτε εὐφυίας και καμμίαν φορὰν και μεγαλοφυίας.

Μίαν ἡμέραν που ὁ Γιαννάκης εἶχε καθῆσθαι πολὺ φρόνιμος, τῷ ὑπεσχέθησαν νὰ παρευρεθῇ εἰς τὸ μάθημα τῆς Μάρθας (ἢ Μαργαρίτα εἰργάζετο κατὰ τῆς κυρίας Εὐανθίας). Ὁ μικρὸς ἦτο ἤσυχος, σοβαρός. Ἦξευρεν ἤδη ὅτι εἰς τὸ σπουδαστήριον δὲν ἔπρεπε νὰ κάμνῃ θόρυβον. Παρετήρει με ζωηρὸν ἐνδιαφέρον τὰς λάμψεις τὰς ὀποιᾶς ἐξηκόντιζον τα ματογυῶλια τοῦ κυρίου Διονῆ. Κατόπιν τοῦ ἐκίνησαν τὴν προσοχὴν, και φαίνεται ὅτι πολὺ τον διασκεδάζον οἱ μορρασμοὶ και αἱ προστάθαιαι τῆς Μάρθας. Ἡ μικρὰ δὲν εἶχεν ἀφήσει τὴν συνήθειαν νὰ ἐκβάλλῃ τὴν γλῶσσάν της ὅταν ἔγραφε και ἐξηκολούθει νὰ κάμνῃ τῆ ἴδιον κομψὸν κίνημα ὡσάκις ἤθελε νὰ στρέψῃ πρὸς τὰ ὀπίσω τὰ μαλλιά της. Ὅταν ἔφθανεν εἰς τὸ τέλος κάθε γραμμῆς ἐσῆκονε τὴν κεφαλὴν και ἔχαμογελοῦσε. Ὁ Γιαννάκης ἐπερίμενε σιωπηλὸς τὴν ὀρισμένην αὐτὴν στιγμὴν, ἔπρεπε δὲ νὰ καταβάλλῃ ἐκάστατε ἰσχυρὰν προσπάθειαν και φρόνησιν, ὡστε νὰ μὴ κτυπᾷ τὰς παλάμας εἰς ἀπάντησιν τοῦ σιωπηλοῦ μειδιήματος τῆς ἀδελφῆς του.

Ἐνα γατάκι ἀγαπημένον ἐπριγύριζε μέσα εἰς τὸ σπουδαστήριον, ἠρεῖνα τὰς μυστηριώδεις και σκοτεινάς γωνίας τοῦ θαλάμου και ἐμελέτα τὰς ἀποκαλύψεις του με πρῶρον σοβαρότητα. Κατόπιν, ὡς ἂν τῷ ἤρχετο εὐθυμία με τὴν ιδέαν ὅτι πολλὰ εἶχε μάθῃ διὰ τὴν ἡλικίαν του, ἤρχισε νὰ σκιρτᾷ ὡς μικρὸς πύθης, και νὰ τρίβεται εἰς τοὺς πόδας τῶν καθισμάτων.

Ὁ Γιαννάκης παρεκλούθει τὰ διάφορα αὐτὰ κινήματα με μεγάλην προσοχὴν. Ἐπὶ τέλους δὲν ἐκρατήθη και ἐσκυψε εἰς τὸ αὐτὸ τῆς μαμμάς του νὰ τῆς εἰπῇ κάτι τί. Ἡ κυρία Εὐλαμπίδου ἐμειδιάσασε και ἐγερεθεῖσα ἐπίσασε τὸ γατάκι και το ἔβαλεν εἰς τὴν ἀγκαλίαν τοῦ Γιαννάκη.

Ὁ μικρὸς ἠὲναριστειέτο κατ' ἀρχὰς κρατῶν τὸ ζῶν, χωρὶς νὰ τολμᾷ νὰ κάμῃ ἄλλο παρὰ νὰ το βλέπῃ ἀλλ' ἔξαφνα κατελήθη ὑπὸ παραφορὰς τρυφερότητος και το ἐφίλησεν ἐπὶ τοῦ μετώπου. Ἄντι ἀπαντήσεως τὸ γατάκι ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμοῦ, και ἐκάμνε σιγὰ ῥὸν ῥόν. Ἡ Μάρθα και ἡ Μαργαρίτα δὲν εἶχον πλέον τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τῆς ἐργασίας των. Καὶ αὐτὸς ἀόμνη ὁ κ. Διονῆς παρετήρει μειδιῶν τὴν μικρὰν αὐτὴν σκηνὴν.

Ἐξαφνα, τὸ γατάκι, τὸ ὅποῖον φαίνεται δὲν ἐκρατεῖτο καλὰ και ἐφοβήθη νὰ μὴ πέσῃ, ἐπροσπάθησε νὰ σκαλώσῃ με τοὺς ὄνυχάς του.

«Ὁ!» ἀνέκραξεν ὁ Γιαννάκης, ἀφίων αὐτὸ νὰ πέσῃ «αὐτὸ ἔχει καρφίτσες ἔς τὰ χέρια.»

Ἡ φράσις ἦτο ἀστεία και ἡ κυρία Εὐλαμπίδου ἠρκέσθη νὰ μειδιάσῃ. Ἄλλα ἡ Μαργαρίτα και ἡ Μάρθα ἐξέβαλον κραυγὰς θαυμασμοῦ. Ὁ κ. Διονῆς ἐκήρυξεν ὅτι ἤκουσε μὲν εἰς τὴν ζωὴν του πολλὰς

«ΚΑΙ ΑΥΤΟΣ ΑΚΟΜΗ Ο Κ. ΔΙΟΝΗΣ ΠΑΡΕΤΗΡΕΙ ΜΕΙΔΙΩΝ»

αστείοτητας, αλλά με την αλήθειαν αὐτὴ ἦτο ἡ περὶ ζυγνὴ ἀπ' ὅλης. Καί ἡ κυρία Εὐλαμπίδου, ἡ ὁποία δὲν ἀγαποῦσε νὰ χαλᾷ τὸ γούστο τῶν ἄλλων, δὲν ἔφερε κακμίαν ἀντίρρησην· παρετήρησεν ὅμως ὅτι ὁ Γιαννάκης ὁ ὁποῖος κατ' ἀρχάς τὰ ἔχασε βλέπων τοὺς ἄλλους νὰ γελοῦν, ἐνόησεν ἐπὶ τέλους καὶ αὐτὸς ὅτι κατὰ ἀστέιον εἶχεν εἶπῃ καὶ ἤρχισε νὰ γελοῦν δυνατώτερα ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

Διὰ τοῦ κ. Διονῆ ἡ εὐφυλολογία ἐκυκλοφόρησεν ἀνὰ τὰ γραφεῖα πρὸς μεγάλην χαρὰν τοῦ Ντινιῆ ὁ ὁποῖος τὴν ἔγραψεν εἰς τὸ σημειωματάριόν του διὰ νὰ μὴ τὴν λησμονήσῃ. Ὁ κ. Εὐλαμπίδης τὴν ἐγνώριζεν ἤδη ὅτε ἦλθε νὰ προγευματίσῃ, καὶ περὶ οὐδενὸς ἄλλου δὲν ἐγένετο λόγος εἰς τὸ τραπέζι, ἕως οὗ ἠλλάξε τὸ θέμα τῆς ομιλίας ἡ κυρία Εὐλαμπίδου. Ὁ Γιαννάκης εἴξευρε πολὺ καλά ὅτι τὰ μικρὰ παιδιὰ δὲν ὁμιλοῦν ἐν τῷ τραπέζι καὶ δι' αὐτὸ δὲν ἔβγαζε λέξιν· ἀλλ' εἶχε τὸ ἦθος σκεπτικόν, ὡς εἰάν τον ἀπησχόλει τίποτε ζήτημα σπουδαῖον. Ἐξάφνα εἶπε τείνων τὸν δάκτυλον.

« Ἡ μοσιλία... »

« Ὅλοι ἐστρεφάν πρὸς αὐτὸν τὰ βλέμματα τότε. »

« Ἐχει καρφίτσες ἐς τὰ χέρια ! »

Καὶ ἐτελειώσε τὴν φράσιν μετ' ἡλιότα δυνατόν. Κανείς δὲν ἐγέλασε. Τίποτε δὲν ὑπάρχει ψυχρότερον ἀπὸ εὐφυλολογίαν, ἡ ὁποία ἀποτυγχάνει, καὶ τίποτε ὀχληρότερον ἀπὸ παιδίον μετ' ἀξιώσεως. Ὁ Γιαννάκης ἐγέλασεν ἀκόμη ὀλίγον βεβιασμένως· ἀλλ' ἤρχισαν ἤδη τὰ χεῖλη του νὰ τρέμουν. Ἡσθάν-

θη ὅτι εἶπε ἀνοησίαν καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ ἀπαργήρητα.

« Θὰ το χαλάσουν αὐτὸ τὸ παιδί ! » ἐκέκθη ἡ κυρία Εὐλαμπίδου, « καὶ θὰ το κάμουν φαντασμένο καὶ ἀνυπόφορον. »

Τὴν στιγμήν ἐκείνην ἦλθεν ὁ μπάρμπα Γιάννης. Καὶ αὐτὸς ἐπίσης ἐγνώριζε τὴν εὐφυλολογίαν τοῦ βαπτιστικοῦ του καὶ ἦτο κατελιγμένος ὑπὸ ἄκρου θαυμασμοῦ. Μόλις ἐκάθησεν, ἐστράφη πρὸς τὸν Γιαννάκην καὶ χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ τὸ κἀνωμά του, τὸν ἠρώτησε τί γίνονται τὰ χέρια τῆς γάτας μετ' ἐς καρφίτσες· ὁ Γιαννάκης, ὡς νὰ ἦτο κακομαθημένον παιδίον, ἐστρεφε τὰ νῶτα πρὸς τὸν νουνῶν του μετ' κίνημα τῶν ὤμων πολὺ εὐεξήγητον. Ἐαπληκτὸς ὁ μπάρμπα Γιάννης ἐζήτησεν ἐξηγήσεις ἀπὸ τὴν κυρίαν Εὐλαμπίδου, ἀλλ' ἐκείνη τῶ ἀπήντησεν ὅτι δὲν ἦτο τίποτε καὶ τὸν ἠρώτησεν ἀμέσως περὶ τοῦ κυρίου Πολυκαλά. Τὸ θέμα αὐτὸ το ἠγάπα ὁ λοχαγὸς καὶ το ἐκρτοῦσε πολλήν ὥραν. Μετὰ τὸ ἐγκώμιον τοῦ κ. Πολυκαλά, ἦλθε τὸ ἐγκώμιον τοῦ κῦρ Θωμᾶ καὶ ἐνοεῖται ὅτι τὸ ἐποσόδιον ἐλησμονήθη.

Ἀλλὰ δὲν ἀφῆκε τὴν περίστασιν νὰ παρέλθῃ ἡ κυρία Εὐλαμπίδου, καὶ μετ' τρόπον ἐδίδαξεν ὅσους δὲν το ἤξευραν, ὅτι δὲν εἶνε φρόνιμον νὰ θαυμάζωμεν καὶ νὰ ἐπαναλαμβάνωμεν ὅσα λέγουν τὰ παιδιὰ.

[Ἐπεται συνέχεια] ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ
κατὰ παράκλησιν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ
τοῦ J. GIRARDIN

ΙΣΧΥΡΟΤΕΡΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ

Ἡ σκηνή, τὴν ὁποίαν μέλλομεν ν' ἀφηγηθῶμεν συνέβη τὸν Μάϊον τοῦ 1798.

Ὁ ἥλιος ἦτο φλογερώτατος οὐδ' ἡ ἐλαχίστη πνοὴ ἐτάραττε τὸν βαρὺν καὶ πνιγρὸν ἀέρα, τὰ δὲ γαλακτὰ καὶ διαυγῆ νερά τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης ἐξετέλιοντο ὡς πελώριον κάτοπτρον εἰς τοὺς πόδας τοῦ βράχου Ρας-Αττακάχ, ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὁποῦτο ἐφαίνοντο μερικοὶ ἀξιωματικοὶ φέροντες τὴν στολὴν ἀξιωματικοῦ τοῦ γαλλικοῦ ἐπιτελείου. Ὁ ἀρχηγὸς τοῦ ἀποσπάσματος ἦτο ἄνθρωπος μικροῦ, ἀναστήματος, ἰσχνός, μετ' πρόσωπον ὠχρὸν καὶ μάλιστα καχεκτικὸν καὶ κόμην μακράν. Ἐκάθητο ἐπὶ τοῦ ἵππου του μετὰ τινος ἀνεπιδεξιότητος ὡς ἄνθρωπος ἀσυνήθιστος εἰς τὸ ἵππευαίν. Τὸ ἀνάστημά του ἐφαίνετο ἐτι μικροφυέστερον ἐν συγκρίσει πρὸς τὰ ὑψηλὰ καὶ ρωμαλέα σώματα

τῶν περικυκλούντων αὐτὸν ἐμπειροπολέμων στρατιωτῶν· ἀλλ' εἰς τοὺς στακτόχρους ὀφθαλμούς του ὑπῆρχε τοιαύτη ἔκφρασις ἐπιταγῆς, ὥστε ἐκείνοι ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐπιπτε τὸ διαπεραστικὸν ἐκεῖνο βλέμμα ὑπήκουον ὀρμεμφύτως.

Διότι ὁ νέος ἐκεῖνος—δὲν εἶχεν ὑπερβῆ τὰ εἰκοσι ἑννέα ἔτη,— ὁ νέος ἐκεῖνος εἶχεν ἀποκτήσῃ μέγα ὄνομα διὰ τὰ στρατιωτικὰ κατορθώματα του, μολοντί· δὲ ἦτο γνωστός ὑπὸ τὸ ὄνομα Βοναπάρτης, δὲν ἀπῆχε πολὺ ἡ ἡμέρα καθ' ἣν ἐμελλε νὰ δώσῃ εἰς ἑαυτὸν τὸ ὄνομα Αὐτοκράτορ Ναπολέων.

Φθάσας πλησίον τοῦ βράχου ὁ στρατηγὸς ἐσταμάτησε τὸ κλισίον του. Ὁ ὀδηγὸς του, ἄνθρωπος ὑψηλοῦ ἀναστήματος, ῥωμαλέος, καὶ εὐκίνητος, μετ' μαύρην γενειάδα κυματιζούσαν ἐπὶ τοῦ λευκοῦ μαγυδίου του, καὶ χιονώδες σαρίκιον,

ἦτο ὁ σείκης Ρουστάν, ἀλήθης τύπος ἄραβος πολεμιστοῦ· αἱ τὴν ἠλιοκαῆ αὐτοῦ μορφήν ἀυλακοῦσαι οὐλαὶ ἐδείκνυσαν ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος εἶχε πολλάκις ἐκ τοῦ πλησίον ἀτενίσῃ τὸν θάνατον.

— Λοιπὸν, εἶπεν ὁ στρατηγός, ἀποταθείς εἰς τὸν σείκην, λέγεῖς ὅτι αὐτὴ ἡ γραμμὴ τῆς ἀμμου πλησίον τῶν βράχων, θεωρεῖται ὡς καθαυτὸ τὸ μέρος ἀπὸ τοῦ ὁποῦτο ἐπέρασαν οἱ Ἰσραηλιταὶ τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν ὀδηγούμενοι ἀπὸ τὸν Μωϋσεῖα ;

Αὐτὸ μᾶς εἶπαν οἱ πατέρες μας. Σουλτάν κεμπῖρ (βασιλεὺς τοῦ πυρός), ἀπεκρίθη ὁ Αἴγυπτιος, ὀνομάζων τὸν Ναπολέοντα μετ' τὸ ὄνομα, μετ' τὸ ὁποῖον ἦτο ἤδη γνωστός εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ εἰς τὴν Συρίαν. Ἐκεῖ πλησίον τῶν λόφων ὁ Φαραὼ ἐστρατοπέδευσε μετ' τὸν στρατὸν του· κατέβη ἕως κάτω εἰς τὴν ἀμμου, εἰς τὴν ἀργυριαλίαν διὰ νὰ καταδιώξῃ τοὺς Βενὶ Ἰσραήλ (υἱοὺς τοῦ Ἰσραήλ)· ἀλλ' ὁ προφήτης Μωϋσεῖα (Μωϋσῆς) παρεκάλεσε τὸν Θεὸν καὶ ὁ Θεὸς διέταξε τὴν θάλασσαν νὰ καταπιῇ τὸν Φαραὼ καὶ τὸν στρατὸν του. Ὁ βασιλεὺς ἐκεῖνος ἦτο μεγάλως κατακτητῆς, προσεῖπεν ὁ σείκης βίπτων πλάγιον βλέμμα ἐπὶ τοῦ Βοναπάρτου, τὴν θάλασσαν ὅμως δὲν ἠμπόρεσε νὰ κατακτῆσθαι !

— Διὰ τί λοιπὸν νὰ μὴ περάσωμεν καὶ ἡμεῖς εἰς αὐτὸ τὸ μέρος τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν ; εἶπεν ὁ νεαρὸς στρατηγὸς χωρὶς νὰ δώσῃ προσοχὴν εἰς τὸν κακὸν ὑπαινιγμὸν τοῦ ὀδηγοῦ του· τὸ νερὸν δὲν εἶνε βαθύ καὶ ἡ ἀπόστασις δὲν εἶνε μεγάλη. Κύριοι, σὰς βαστάξ ἡ καρδιά σας νὰ βαδίσετε ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ Μωϋσεῖας ;

Οἱ ἀξιωματικοὶ ἀπεδέχθησαν τὴν πρότασιν. — Εἰς ποῖον σημεῖον εὐρίσκεται ἡ παλίρροια ; ἠρώτησεν ὁ στρατηγός.

— Εἰς ἀμψωτιν, ἀπεκρίθη ὁ ὀδηγός, στρέψας τὸ πρόσωπόν του ὅπως μὴ παρατηρήθῃ ἡ ἀστραπή τῆς ἀγρίας χαρᾶς ἡ ὁποία ἐφώτισεν αἰφνιδίως τοὺς μαύρους ὀφθαλμούς του.

— Ἄς ἐπιχειρήσωμεν λοιπὸν τὸ τόλμημα, εἶπεν ὁ Βοναπάρτης μετ' τὸν συνήθη εἰς αὐτὸν τόνον τῆς ἀποφασιστικότητος. Ἐχομεν ἀρκετὸν καιρὸν ὅπως περάσωμεν ἀντίκρυ, καὶ δὲν θὰ εἶνε δύσκολον νὰ ἐπιστρέψωμεν διὰ τοῦ Σουεῖ. Σὺ, Ρουστάν, πήγαινε, δὲν σε χρειάζομεθα πλέον. Κύριοι ἀξιωματικοί, ἐμπρός !

Τὸ μικρὸν ἀπόσπασμα ἤρχισε μετὰ ζωηρότητος τὴν πορείαν, ἐν ᾧ ὁ σείκης τοὺς παρηκολούθει μετ' βλέμμα ἀγρίου θριάμβου, τὸ ὁποῖον θὰ ἔκαμνε καὶ τὸν τολμηρότερον ἐξ αὐτῶν νὰ φρικιάσῃ.

Οἱ γάλλοι ἀξιωματικοὶ προῦχῶρον εὐθυμοὶ ἐπὶ τῆς ὕψους ἀλλὰ στερεᾶς ἀμμου, ἡ διὰ τῶν ρηχῶν ὑδάτων, τὰ ὁποῖα κατὰ διαλείμματα ἐκτύπων τὴν βάσιν τοῦ βράχου. Ἐξάφνα εἰς νεαρὸς λοχαγὸς· ὅστις εὐρίσκειτο κάπως δεξιότερον τῶν λοιπῶν παρετήρησεν ὅτι τὸ νερὸν ἐφαίνετο βαθύτερον καὶ περισσύτερον τεταραγμένον παρ' ὅταν ἤρχισαν τὴν πορείαν. Κατ' ἀρχάς οὐδείς παρετήρησε τοῦτο, μετ' ὀλίγον ὅμως καὶ αὐτὸς ὁ Βοναπάρτης ἐσταμάτησε τὸν ἵππον του. Ἐρρίψε διαπεραστικὸν βλέμμα πρὸς νότον, ἐν ᾧ τὰ τραχέα αὐτοῦ χαρακτηριστικὰ ἐλάμβανον ἔκφρασιν ἀκόμη τραχυτέραν τοῦ συνήθους.

Ἡ παλίρροια ἀνέβαινε, καὶ δὲν ἦσαν ἀκόμη οὐδὲ εἰς τὸ μέρος τοῦ ὁδοῦ.

Ἡ μόνη ἐλπίς σωτηρίας ἦτο πλέον ἡ ἐπιστροφή, μόλις ὅμως ἐπεχείρησαν ὀλίγα βήματα πρὸς τὰ ὀπίσω, τὸ ἀναβαίνον ὕδωρ ἔβρησε μετὰ τόσους ταχύτητος ὥστε παρ' ὀλίγον νὰ παρασύρῃ τοὺς ἵππους.

Τὸ νερὸν ἐγίνετο ἀνὰ πάσαν στιγμήν βαθύτερον καὶ τὸ ρεῦμα ἰσχυρότερον.

— Μία μόνη ἐλπίς σωτηρίας ὑπάρχει, μία μόνη, εἶπεν ὁ Βοναπάρτης, ὑψόμενος ἐπὶ τῶν ἀναβολῶν του καὶ ὑψῶν τὴν φωνὴν ὅπως ἀκουσθῆ ὑπὸ τῶν περικυκλούντων αὐτόν. Ὑπάρχει κάπου ἐδῶ μία λωρίδις ἀμμου ὅπου τὸ νερὸν ἔχει ὀλίγον βάθος. Ἄς τὴν ζητήσωμεν ἐν τῇ εὐρωμῇ ἐσώθωμεν ἄς διασπαρῶμεν εἰς διαφόρους διευθύνσεις· ὅστις εὕρῃ τὴν σύρτιν αὐτὴν ἄς φωνάζῃ διὰ νὰ εἰδοποιήσῃ καὶ τοὺς ἄλλους.

Ἡ ψυχραΐα τοῦ στρατηγοῦ, ἡ καθαρὰ φωνὴ του, ἥτις δὲν ἐφανέρωνε κανένα τρόμον, ἐνέπνευσε θάρρος εἰς τοὺς ἀξιωματικούς. Ἀμέσως διασκορπίσθησαν πάντες κατὰ διαφόρους διευθύνσεις, πράγματι δὲ μετ' ὀλίγον εἰς τῶν ἀξιωματικῶν ἐφώνησεν ὅτι ἡ πολυτιμὸς διόδος εὐρέθη. Οἱ λοιποὶ ἔτρεξαν πρὸς αὐτὸν ἐν τῷ ἄμα, καὶ τὸ ἀπόσπασμα διηυθύνθη εἰς τὴν δυτικὴν ὄχθην φροντίζον νὰ μὴ ἀπομακρυνθῆ τῆς στενῆς λωρίδος τῆς ἀμμου· τὸ πρᾶγμα δὲν ἦτο εὐκόλον, διότι ἤρκει τὸ ἐλάχιστον παραπάτημα ὅπως παρασυρθῶσιν ὑπὸ τοῦ ὕδατος, τὸ ὁποῖον

έγινεν ὀρμητικώτερον· μετὰ πολλοὺς ἀγῶνας κατάρθωσαν ἐπὶ τέλους νὰ διαπεραιωθῶσιν εἰς τὴν ἀντίπεραν.

«Ὅτε ὁ Ῥουστάν, ὅστις μακρόθεν παρηκολούθει ὄλην τὴν σκηνὴν μετ' ἐνδιαφέροντος τόσον μεγάλου ὥστε μόλις ἀνέπνεε, εἶδεν ὅτι ὅλοι ἐπέστρεψαν σῶοι καὶ ὑγιεῖς, ἔτρεξεν εἰς συνάντησίν των, καὶ θέσας τὸ σαρίκιόν του εἰς τὰ γόνατα τοῦ Βοναπάρτου, εἰς σημεῖον ὑποταγῆς, εἶπε :

—Βασιλεῦ τοῦ πυρός, εἶσαι δυνατώτερος καὶ ἀπὸ τὰ κύματα τῆς θαλάσσης. Πάρε τὴν ζωὴν μου· δὲν ζητῶ νὰ με λυπηθῆς.

—Καὶ τί ἔκαμες διὰ νὰ σου πάρω τὴν ζωὴν σου; ἠρώτησεν ὁ νεαρὸς κατακτητὴς ἐπὶ τῆς μορφῆς τοῦ ὁποίου ὁ κίνδυνος δὲν εἶχε διατρέξῃ πρὸ μικροῦ δὲν ἀφῆκε οὐδὲ τὸ ελάχιστον ἔγνος.

—Εἶμαι Μαμελοῦκος, ἀπεκρίθη μετ' ἀλαζονείας ὁ Ῥουστάν, ὅπως δὲ τὸ σπαθί σου καὶ τὸ σπαθί τῶν ἰδικῶν σου ἐξωλόθρευσε τοὺς ἀδελφούς μου, ἠλπίζα ὅτι τὰ κύματα τῆς θαλάσσης θὰ ἐξωλόθρευον σὲ καὶ τοὺς ἰδικούς σου. Ὅταν σοῦ εἶπα ὅτι ἡ θάλασσα εὐρίσκετο εἰς

ἄμπωτιν, σοῦ εἶπα ψεῦδος. Ἡ θάλασσα ἀνέβαινε καὶ ἐνόμισα ὅτι σε ἔστειλα εἰς βέβαιον θάνατον.

—Εἶνε ἀνωφελὴς σπατάλη χρησίμου ὕλικου νὰ θανατώνῃ τις ἓνα ἄνθρωπον, τὸν ὁποῖον δύναται νὰ χρησιμοποιήσῃ, εἶπεν ὁ Ναπολιέων ψυχρῶς. Ἐάν σοῦ χάρισω τὴν ζωὴν, τί θὰ κάμῃς;

—Θὰ γίνω σκλάβος σου, εἶπεν ὁ Μάμελοῦκος παρατηρῶν τὸν Βοναπάρτην μετὰ βλέμματος πλήρους θαυμασμοῦ. Ὁ Ῥουστάν, ὁ υἱὸς τοῦ Σελῶν μόνον τὸν ἀνώτερον ἀρχηγὸν τῆς γῆς ἤμπορεῖ νὰ ὑπηρετήσῃ. Σὺ εἶσαι ὁ ἀρχηγὸς αὐτός.

—Καλὰ, εἶπεν ὁ Βοναπάρτης, τοῦ λοιποῦ ἀνήκεις εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου, ἐλπίζω ὅτι θὰ εἶσαι πιστός.

Καὶ πραγματικῶς ὑπῆρξε πιστός, διότι εἰς τὰς ἡμέρας τῆς δυστυχίας, ὅτε σχεδὸν ὅλοι τὸν εἶχον ἐγκαταλείψῃ, εἰς εἴς ἐκείνων, ὅστινες ἔμειναν πιστοὶ εἰς τὴν τύχην τοῦ Ναπολέοντος ἦτο καὶ ὁ Μάμελοῦκος Ῥουστάν.

[Κατὰ τὸ ἀγγλικὸν τοῦ Ἀμερικανικοῦ Saint Nicholas] N. A.

ΙΠΠΟΠΟΤΑΜΟΣ

Εἰς τὴν Ἀφρικὴν εὐρίσκονται τὰ μεγαλιτέρα ζῷα τοῦ κόσμου, ἐξ αὐτῶν δὲ εἶνε καὶ ὁ ἵπποπόταμος, ὅστις εἶνε συγχρόνως καὶ ἐν τῶν ἀσχημοτέρων ζῶων.

Μεθ' ὅλον τὸ ὄνομά του, τὸ ὁποῖον συντίθεται ἀπὸ τὰς λέξεις ἵππος καὶ ποταμός, τὸ βαρὺ καὶ δυσειδέστατον τοῦτο τετράποδον οὐδὲν ἔχει κοινὸν πρὸς τὸν ἵππον. Οἱ Ὀλλανδοὶ τῆς ἀποικίας τοῦ Ἀκρωτηρίου τὸ ὀνομάζουσι «ἀγελάδα τῆς θαλάσσης» τὸ ὄνομα δὲ τοῦτο πλησιάζει περισσότερο πρὸς τὴν ἀλήθειαν, ἂν καὶ ἥμισυτα κολακευτικὸν διὰ τὴν ἀγελάδα.

Τὸ σῶμα τοῦ ἵπποπόταμου εἶνε πελώριον, οἱ δὲ πόδες ἐπὶ τῶν ὁποίων στηρίζεται εἶνε τόσον βραχεῖς, ὥστε ἡ κοιλία σύρεται σχεδὸν εἰς τὴν γῆν ἢ τερατώδης κατὰ τὸ μέγεθος κεφαλὴ του ἀπολήγει εἰς παμμέγιστα χεῖλη πάντοτε πλήρη σιέλου· τὰ ὦτα εἶνε μικρότατα. Οἱ ὀφθαλμοὶ του, μικροὶ καὶ αὐτοί, εὐρίσκονται

λίαν ὑψηλά, πλησίον τῶν ὠτων. Πρὸς συμπλήρωσιν τῶν θελητήτων τούτων τὸ σῶμα τοῦ ἵπποπόταμου εἶνε σχεδὸν ἄτριχον, ἔχει δὲ μεγάλους πόρους ἢ ὅπας ἐκ τῶν ὁποίων ἐκρέει ἐν ὑγρὸν ἐλαιώδες. Ἐπὶ τῆς στερεᾶς κινεῖται δυσκόλως ὁ ἵπποπόταμος, ζῆ δὲ λίαν εὐχαριστήμενος ἐντὸς τοῦ ὕδατος, τὸ ὁποῖον φαίνεται ὅτι εἶνε τὸ φυσικὸν του στοιχεῖον. Πάντες οἱ ποταμοὶ τῆς Ἀφρικῆς περιέχουσιν ἵπποπόταμους, τινὲς δὲ ἀφθόνους.

Ὁ ἵπποπόταμος ὡς τροφήν μεταχειρίζεται θαλάσσια ἢ ἄλλα φυτά. Μολοντί δὲν τρώγει κρέας, εἶνε ἐν τούτοις λίαν δυσάρεστος συντροφος, ἔνεκα τῆς βλακώδους κτηνωδίας του. Πρέπει ὅμως νὰ εἰπωμεν ὅτι οἱ μαῦροι τῆς κεντρικῆς Ἀφρικῆς ἔχουν κεκηρυγμένον ἀμειλικτον πόλεμον κατ' αὐτοῦ, χάριν τοῦ δερματός του ἐκ τοῦ ὁποίου κατασκευάζουσιν ἀσπίδας.

Ἄλλ' ἄς ἀκούσωμεν τὴν διήγησιν ἐνὸς περι-

ηγητοῦ, ὅστις περιηγήθη τὰς ἀγρίας ἐκεῖνας χώρας.

«Εἰς τὸ κυνήγιον μὲ παρηκολούθει πάντοτε εἰς μαῦρος ὀνομαζόμενος Βόγκο—Νσάνδα, μὲ μεγάλην ἐπιδεξιότητα χειριζόμενος τὸ ἀκόντιον καὶ προτιμῶν αὐτὸ ἀπὸ τὸ πυροβόλον. Συχνάκις ἀπετελείωνε τὴν ζῦον, τὸ ὁποῖον ἐγὼ εἶχα πληγώσῃ διὰ τοῦ ὄπλου μου.

»—Εἰς τὴν ἀντικυρυνὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ, εὐρίσκεται ἓνας κακὸς ἵπποπόταμος, μοῦ εἶπεν ἡμέραν τινα.

»Καὶ μοι διηγήθη ὅτι τὴν ἰδίαν ἐκείνην πρωΐαν

»Ταῦτα μοι διηγήθη ὁ μαῦρος ἀκόλουθός μου ὡς ἔμμεσον παράκλησιν νὰ ἐλευθερώσω τὸ ἀνθρώπινον γένος ἀπὸ τὸν φοβερὸν ἐκεῖνον ἐχθρὸν.

»—Δὲν τον σκοτόνετε αὐτὸν τὸν κακὸν ἵπποπόταμον; μὲ ἠρώτησεν ὁ Βόγκο—Νσάνδα περπατώντας τὴν διήγησίν του.

»Δὲν ἀπήντησα, ἀλλὰ διέταξα τὸν Βόγκο—Νσάνδαν νὰ ἐτοιμάσῃ τὴν μεγάλην μου ἀκατον διὰ νὰ περάσω τὸν ποταμὸν. Ἐξέλεξα δὲ ταύτην καὶ ὄχι τὴν μικράν διότι δὲν ἠθελα νὰ με ἐσφενδονήσῃ καὶ ἐμεῖ ὁ ἵπποπόταμος. Ὁ μαῦρος εἶχε τὴν εὐτυχίαν νὰ πέτῃ εἰς τὴν ὄχθην ἣ

« ἨΡΘΑΣΕ ΤΗΝ ΠΡΥΜΝΗΝ ΔΙΑ ΤΩΝ ΣΙΑΓΟΝΩΝ ΤΟΥ »

ὁ ἵπποπόταμος ἐκεῖνος ἐκυνήγησεν ἓνα ψαράν ὁ ὁποῖος ἐπῆγε νὰ σύρῃ τὰ δίκτυά του. Ὁ ψαράς ἐκωπηλάτει περίτρομος μὲ ὄλην τὴν δύναμίν του, ἢ πρῶτα δὲ τοῦ πλοιαρίου του ἔφθανεν ἤδη εἰς τὴν ὄχθην ὅτε ὁ ἵπποπόταμος τον ἐπρόφθασε. Ἠρπασε τὴν πρύμνην διὰ τῶν πελωρίων σιαγόνων τοῦ καὶ τὴν ἐτραγάνισε, ἀνεσήκωσε τὸ πλοιαρίον καὶ ἐξεσφενδόνησε μακρὰν τὸν ψαράν, εὐτυχῶς ὅμως οὗτος ἐπέσεν ἐπὶ τῆς μαλακῆς ὄχθης. Ὁ ἵπποπόταμος ἐξοργισθεὶς διότι δὲν ἠδυνήθη νὰ συλλάβῃ τὸν ψαράν, ἐφώρμησε κατὰ τοῦ πλοιαρίου καὶ το κατακομμάτισεν, ὡς νὰ ἠθελε νὰ δείξῃ εἰς τὸν τρέμοντα μαῦρον, τί θὰ τον ἔκαμνε, ἂν τον ἐπρόφθανεν.

ὅποια ἦτο ἐστρωμένη μὲ λεπτὴν ἄμμο· ἢ μὲ πυκνὴν χλόην ἀλλὰ τίς με διαβεβαίου ὅτι θὰ ἐπιπτα καὶ ἐγὼ τόσον καλά. Μὲ τὴν μεγάλην μου ὄμως ἀκατον ἤμην βέβαιος ὅτι τοιοῦτον κίνδυνον δὲν διέτρεχα.

«Ἐπέρασά ἀσφαλῶς εἰς τὴν ἀντίπεραν ὄχθην. Ὁ ἐχθρὸς ἦτο ἐκεῖ» ἐπαραιμόνευσεν εἰς τὸ βάθος ὀρμίσκου, μόλις δεικνύων τὴν κεφαλὴν του ὑπεράνω τοῦ ὕδατος. Ἐπήδησα εἰς τὴν ξηράν, ἔπειτα δὲ συρόμενος ἀθρόβως διὰ μέσου τῶν ὑψηλῶν χόρτων ἐπροχώρησα μέχρι τοῦ μέρους ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἠδυνάμην νὰ τον σκοπεύσω ἀσφαλῶς. Ἐπυροβόλησα καὶ τον εὔρον εἰς τὸ μέτωπον ἀλλ' ἢ σφαῖρα συνήτησε τὸ χονδρὸ-

τατον ὄστουν τοῦ κρανίου καὶ δὲν τον ἐφόρευευσεν εἰς τὸν τόπον, ἀλλὰ παρεζάλισέ μόνον τὸ πελώριον ζῶον.

» Ὁρμησε πρὸς τὸ μέρος μου κτυπῶν δυνατὰ τὸ ἀβάθεές ἐκεῖ γερὸν καὶ σκροπιζῶν βόρβορον καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις. Ὁ Βόγχο-Νσάνδα εὕρισκετο πλησίον μου ὠπλισμένος μετὰ τὸ βαρὺ καὶ μακρὸν ἀκόντιόν του, ἐν ᾧ δὲ ὁ ἵπποπόταμος ὄρμα μανιώδης ὅπως ἀνακαλύψῃ τὸ καταφυγίον ἐκείνου ὅστις τον εἶχε τραυματίσῃ, ὁ μαῦρος ἐνέπηξε τὸ ἀκόντιον εἰς τὸν ὤμὸν του βυθίσας αὐτὸ μέχρι τῆς καρδίας του.

» Οἱ πέριξ ἄλιεῖς οἵτινες παρηκολούθουν κερκρυμμένοι τὰς περιπετείας τοῦ μεταξὺ ἡμῶν καὶ τοῦ ἵπποπόταμου ἀγῶνος, βλέποντες νεκρὸν τὸν φοβερὸν ἐχθρὸν των, ἐπήδησαν ἀπὸ τὰς κλύβας των ἐκβάλλοντες κραυγὰς ἀγαλλιάσεως· περισσότερον δὲ τῶν ἄλλων, καὶ εὐλόγως, ἐφώ-

ναζεν ἐκείνος ὅστις παρ' ὀλίγον νὰ τὴν πάθῃ.

» Ὁ Βόγχο-Νσάνδα ἦτο ἐν γένει ἐξαιρετός κυνηγός. Εἶχεν ἤδη συλλάβῃ πολλοὺς ἵπποπόταμους ἐντὸς λάκκων, ἐντὸς τῶν ὁποίων εἶχεν ἐμπήξῃ ὀξείας πασσάλους. Οἱ μαῦροι τοὺς τοιούτους λάκκους σκάπτουν ἐπὶ τῶν δρόμων τοὺς ὁποίους διατρέχουσιν οἱ ἵπποπόταμοι. Ἡμέραν τινα ἐν ᾧ διηρχόμεθα δάσος τι, ὁ Βόγχο-Νσάνδα μοι ἔδειξε παλαιὸν λάκκον, τὸν ὁποῖον εἶχε σκάψῃ ἄλλοτε πλησίον τῆς ὄχθης. Ἐντὸς αὐτοῦ εἶχεν εὖρη πρωτῶν τινα ἓνα ἵπποπόταμον, συγχρόνως δὲ καὶ ἓνα κροκοδείλον, ὅστις ἔλυσθεις ὑπὸ τῆς ὀσμῆς ἐξῆλθε τοῦ ποταμίου καὶ ἐπέπεσε κατὰ τοῦ ἵπποπόταμου. Ὁ κροκοδείλος ἔφαγέ τὸσον πολὺ ἵπποπόταμιον κρέας ὥστε δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐξέλθῃ, καὶ ἔγινε θύμα τῆς πολυφαγίας του.»

ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΧΩΡΑΝ ΤΩΝ ΜΗΛΩΝ

[Συνέχεια ἰδὲ σελίδα 45]

Ἡ Τζέμμα ἐπήδησεν ἀπὸ τὸ ἐπίπτιον μετὰ ταχύτητα ἀστραπῆς. Ἐν ᾧ δὲ ὁ ἵππευς ἠγωνίζετο νὰ σταματήσῃ τὸν ἵππον ἢ Ἰταλὶς ἐμάζευσεν ἐν τάχει τὸν σάκκον καὶ τὰ δέματα καὶ ἔσυρε μετ' ἑαυτῆς τὸν ἀδελφὸν τῆς καὶ τὸν πικροῦ τῆς. Καθ' ἣν στιγμήν ὁ Φίλιππος Κάρεϋ εἶχε περιορίσῃ κάπως τὸν ἵππον του εἶχον ἐξαφανισθῆ καὶ οἱ τρεῖς. Τὰ ὄψα τοῦ ἀγγλοῦ εὐπατρίδου ἐσύριζον, ἡ φιλοτιμία του εἶχε καιρίως προσβληθῆ, ἐν τούτοις δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ μείδιόσῃ ἐπὶ τῷ ἀτυχήματι του.

— Ἡ μικρὰ τίγρις! εἶπε καθ' ἑαυτὸν, φροντίζων εἰπέτι περὶ τοῦ ἵππου του, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχεν ἀκόμη τελειώσῃ τὰ πηδήματά του.

Ὅτε εἰσῆλθεν εἰς τὸν ἀγρὸν, οἱ θερισταί, αἰσθανόμενοι φόβον πρὸς αὐτὸν ἐγίναν διὰ μιᾶς σοβαροί, ὡς νὰ μὴ εἶχον ἰδῆ τίποτε παράδοξον. Πάντες ἐφοβούντο τὸν Κάρεϋ πλὴν τῶν σκυλῶν του, τὸ ὁποῖον σημαίνει ὅτι οὗτός ὑπὸ τραχὺ ἐξωτερικὸν ἐκρυπτεν ἀγαθὴν καρδίαν, διότι οἱ σκύλοι δὲν ἀπατώνται.

Διῆλθεν ὅλην τὴν ἡμέραν εἰς τοὺς ἀγρούς καὶ οἰκάδε ἐπέστρεψε μόνον τὴν ὄραν τοῦ γεύματος ἐγευματίσει μόνος, διότι δὲν εἶχε καίνα

συγγενῆ ἐπὶ τοῦ κόσμου. Ἦτο περισσότερον λόγιος παρά γεωπόνος, διὰ τοῦτο ἡ μόνωσις δὲν τον ἐτρόμαζε, τούναντίον τὸν ἠγαριστεί. Ἡ κατοικία του, προγονικὸν μέγαρον ἐπὶ τῶν χόρων τῶν Τυδώρ κτισθὴν, ἦτο εὐμορφον οἰκοδόμημα περικυκλούμενον ἀπὸ πολλὰ δένδρα καὶ λιθάδια φθάνοντα μέχρι τοῦ ποταμοῦ Δάρτ. Ἐνδοθεν καὶ ἐξωθεν ἡ οἰκία εὕρισκετο εἰς τὴν αὐτὴν κατάστασιν εἰς ἣν καὶ κατὰ τοὺς χρόνους τῆς κατὰ τῆς Ἀγγλίας ναυτικῆς ἐκστρατείας τῶν Ἰσπανῶν. Ὁ κισσὸς ὅστις τὴν ἐκάλυπτεν ἦτο τὸσον παλαιὸς ὅσον καὶ αἱ χάλκιναι πυράγγραι τοῦ μαγειρείου. Πολλοὶ ἄνθρωποι, τοιαύτην θυμασίαν ἰδιοκτησίαν ἔχοντες, θὰ ἠγωνίζοντο ν' ἀνέλθωσιν εἰς ὑψηλοτέραν θέσιν· ἀλλ' ὁ Φίλιππος Κάρεϋ ἦτο ἐμβριθῆς καὶ σοβαρός, μολοντί νέος. Εἶχεν ἀπλὰς ἐξέεις, ἠρέσκετο δὲ ν' ἀσχολῆται εἰς σοβαρὰ πράγματα. Ἠγάπα τὴν κατοικίαν του, ἦτο εὐχαριστημένος καὶ δὲν ἐζήτηι τίποτε περισσότερον εἰς τὸν κόσμον.

Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ὁμως δὲν ἦτο εὐχαριστημένος ὅσον συνήθως τὰ αὐτιά του ἐβούζαν ἀκόμη ἐκ τῶν δύο ραπισμάτων, τὰ ὁποῖα

εἶχε λάβῃ διὰ χειρὸς τοῦ κορασίου ἐκείνου.

Ὁ Κάρεϋ ἠγάπα τοὺς Ἕλληνας καὶ Λατίνους συγγραφεῖς εἰς τὴν σκιάν πυκνοῦ δένδρου ἐξηπλωμένοι, ἐν ᾧ οἱ μυκῆμοι τῶν βοῶν, τὸ κελάδημα τῆς ἀηδονίας, καὶ αἱ κραυγαὶ τῶν ὑδροβίων πτηνῶν ἐφθάνον ἀορίστως μέχρι τῶν ὠτῶν του, ἀνεγίνωσκε τοὺς προσφιλεῖς του ποιητὰς ἢ λογογράφους. Ἐκείνην τὴν ἐσπέραν ὁμως δὲν ἔλαβε τὰ βιβλία του ἀνὰ χεῖρας· ἐσκέπτετο ἀν' ὁ Πλάτων ἢ ἄλλοι τινες ἐρραπίσθησαν ποτε ἀπρ' μικρὰν τινα χορευτρίαν τῶν δρόμων.

Ἐν ᾧ ὁ Κάρεϋ ἀπέτεινε πρὸς ἑαυτὸν τὴν ἐρώτησιν ταύτην, ἡ μικρὰ χορευτρία τῶν δρόμων ἐχόρευε τὸν σαλταρέλλο πρὸ παλαιοῦ τινος πανδοχείου τῆς πόλεως Δαρτμούθης. Οἱ ἀγαθοὶ θεαταὶ ἦσαν καταμαγευμένοι ἀπὸ τὴν χάριν καὶ τὴν εὐστροφίαν τῆς, τὰ δὲ χάλκινα νομίσματα ἐπίπτον ὡς βροχὴ ἐντὸς τοῦ μικροῦ τῆς τυμπάνου.

Ἡ Τζέμμα ἦτο κατευχαριστημένη διότι ἐκέρδισε τόσα χρήματα· παρήγγειλε δὲ ἐν δεῖπνον διὰ τὸν Νόννον. Ἐκείνη δὲ ὑπῆγε νὰ ἴδῃ ὑπὸ τὸ φέγγος τῆς σελήνης, πλησίον τῶν τοίχων τοῦ ἀρχαίου μεγάρου, τρέχον τὸ ὕδωρ τοῦ παταμοῦ, τοῦ ὁποίου αἱ ρυτίδες ἐφαίνοντο ὡς ἀργυραὶ. Εἶχεν ἀφήσῃ ἐλεύθερα καὶ ζέπλεκα ἐπὶ τοῦ ὤμου τῆς τὰ ξανθὰ μαλλιά τῆς, καὶ ἐγάλα καθ' ἑαυτὴν συλλογιζομένη τὸν ἐπὶ τοῦ σταυτεροῦ ἵππου κύριον.

Ἐπανελάμβανε δὲ μετὰ κάποιαν κακεντρέχειαν: « Ἐλπίζω πὼς τον ἔκαμα καὶ ἐπόνεσε· ναι, ἐλπίζω πὼς τον ἔκαμα καὶ ἐπόνεσε!

Ἐπειτα ἐνεθυμήθη ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ πράξῃ τοιοῦτόν τι, ἐξέβαλεν ἀπὸ τὸ στήθος τῆς τὸ εἰκονισμάτιον, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀνήρτημένον εἰς τὸν λακμόν τῆς, ἐζήτησε συγχώρησιν ἀπὸ τὴν Παναγίαν, κατεκλίθη ἐπὶ κλίνης σκληρᾶς καὶ ἀπεκοιμήθη.

Τὴν ἐπαύριον ἦτο ἡμέρα ἀγορᾶς εἰς πῆν μικρὰν πόλιν. Εἶχον συρρεῦσῃ πολλοὶ λεμβούχοι καὶ χωρικοί, γυναῖκες καὶ ἄλιεῖς, μυλωθοροὶ καὶ πωληταὶ μηλίτου οἴνου, μικρέμποροι, καὶ πάντος εἶδους πωλητῶν. Ὁ Νόννος εἶχεν ἀφυπνισθῆ ἑνωρίς ὑπὸ τῶν δύο παιδίων, τὰ ὁποῖα ἦσαν ἀνυπόμονα νὰ συλλέξωσιν ἄλλα νομίσματα· διότι τὰ κερδήθηεντὰ ἐφύεγον δυστυχῶς ταχέως ἐκ τῶν χειρῶν των· θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι εἶχον πτερά, καὶ ἐν τούτοις ὁ Νόννος καὶ ἡ

Τζέμμα ἐπέβλεπον αὐτὰ ὅσον ἠδύναντο καλλίτερα.

Τὰ δύο παιδία ἐφρόντισαν νὰ στολισθῶσιν ὅσον τὸ δυνατὸν καλλίτερα τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Ἡ Τζέμμα εἶχε πλῆρη τὸ λευκὸν περιστήθιον τῆς καὶ τὸν λευκὸν χιτῶνα τοῦ Βίνδου. Ὅσον καὶ ἐν εἶχε ξεθωριάσῃ τὸ κόκκινον, κυανοῦν καὶ κίτρινον χρῶμα τῆς ἐνδυμασίας των, αὕτη ἐν τούτοις ἐξηκολούθει νὰ εἶνε λίαν γραφικὴ. Ἐκτός δὲ τούτου, τὰ δύο παιδία εἶχον τὸσον ὠραίαν κόμην, ὀφθαλμοὺς τόσον μεγάλους καὶ τόσον μαύρους, παρειὰς τόσον ὀροσερὰς καὶ τόσον ζωηράς! Ἦτο πράγματι ἐκτακτὸς ἀπόλαυσις νὰ τα βλέπῃ τις ὑποκλίνοντα, ἀνορθούμενα, περιστροφόμενα· ἄλλοτε μὲν μετὰ βραδείαν καὶ νωχελῆ κίνησιν, ἄλλοτε δὲ μετὰ ἀκατάσχετον ἄρμην κατὰ τὰς κινήσεις τοῦ σαλταρέλλου. Ὁ πάππος ἐπαίξε μικρὸν ξύλινον αὐλόν, ἡ δὲ Τζέμμα ντέφι ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν αὐτῆς ὑψούσα τοὺς δύο αὐτῆς βραχιόνας.

Πλὴν μικρῶν διαλειμμάτων, εἶχον χορευθῆ σχεδὸν ὅλην τὴν ἡμέραν. Ὅτε δὲ ἐκουράζοντο ὁ Νόννος ἤρχισε νὰ κάμῃ ταχυδακτυλογραφίας καὶ νὰ προλέγῃ τὴν τύχην· μετὰ ἄλλους λόγους, ὅπως ἐξήγει ἡ Τζέμμα εἰς τοὺς θεατάς, ἤρκει ἐν χάλκινον νόμισμα ὅπως μάθωσι τὸ μέλλον. Καὶ τὸ μέλλον αὐτὸ ἦτο πάντοτε τόσον λαμπρὸν καὶ τόσον ὠραῖον, ὥστε ἔπρεπε νὰ μὴ ἔχῃ κανεὶς μηδὲ πένταράν ὅπως ἀντισταθῆ εἰς τὸν πειρασμὸν νὰ ἐρωτήσῃ καὶ τὸ μάθη:

Οἱ χωρικοὶ ἦσαν κατευχαριστημένοι λαμβάνοντες ἀντὶ μιᾶς πενταράς τὴν ἐλπίδα ν' ἀποκτήσουσιν ἀμαζαν καὶ ἄλογα καὶ παντὸς εἶδους ὠραία πράγματα. Ἡ ἡμέρα ἐκείνη διῆλθε λίαν εὐχαρίστως μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν ὁ ἥλιος ἐπλησίαζε νὰ δύσῃ ὀπισθεν τοῦ ὀρίζοντος.

Ἐξαφνα κάποιος ἐφώνησεν:

— Ἡ ἀστυνομία! ἡ ἀστυνομία!

Οἱ θεαταὶ πιέζοντες ἀλλήλους ἠνοιξαν δρόμον. Τότε δύο κλητῆρες κρατοῦντες τὰς ράβδους των, ὅπως εἶνε ἡ συνήθεια ἐν Ἀγγλίᾳ, διηυθύνθησαν χωρὶς νὰ εἴπωσι λέξιν, εἰς τὴν μικρὰν ἐξέδραν τὴν ὁποίαν εἶχε στήσῃ ὁ Νόννος διὰ τὰ ταχυδακτυλογραφήματά του ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου συνέλαβόν τὸ δυστυχῆ γέροντα, ὅστις ἔπρεπε καθ' ὅλα του τὰ μέλη.

Ὁ Νόννος ἤρχισε νὰ κραυγάζῃ, ὀμιλῶν λίαν ταχέως ἐπειδὴ ὁμως ἐκραύγαζεν ἰταλιστὶ οὐδεὶς

τον ένδοξο. Ο Βίνδος ώλόλυξεν. Η Τζέμμα άκίνητος επί στιγμήν εκ τής φρίκης έρρίφθη επί του συλλαβόντος τον δυστυχή πάππον κλητήρος και εδάγκασε με τόσην όρμην την χείρα του ώστε άνέβλυσε αίμα. Ο κλητήρ, εκτός έαυτού εκ του πόνου, συνέλαβεν αυτήν άνευ πολλών διατυπώσεων, εν ώ με την άλλην χείρα ήρπαζε τον Βίνδον από το περιλαίμιον του υπενδύτου του. Πάσα αντίστασις ήτο ματαία: εν τούτοις ή Τζέμμα άντίστη, έφ' όσον ήδυνήθη, ως άγρόγατα: αλλά τί ήδύνατο νά πράξη εναντίον δύο άνδρών; Ούτος την έσυρεν διά μέσου του πλήθους, όπισθεν του Νόννου, όστις εβάδιζεν άνευ αντίστασεως. Ότε το πλήθος άπεπειράθη νά διαμαρτυρηθί, διότι το άπεστέρον τόσον ώραίαν διασκεδάσει, οι κλητήρες άπήντησαν αποτόμως:

—Κάνετε τόπον, ει δέ μή θα πάτε και σεις μέσα. Αύτος ό γέρος με τάς ταχυδακτυλογίας του είχε λωποδύτης και θα μείνη κάμποσο 'ς τό φρέσκο!

Οι θεαταί είπον άναμεταξύ των ότι ό γέρον επί τέλους ήτο ξένος και ότι δέν ήξιζε τον κόπον ν' άνησυχήσουν δι' αυτόν, άλλως τε ίσως δέν έγνώριζε πραγματικώς τό μέλλον δι' αυτό τον άφηκαν εις την δυστυχή του τύχην και άνηθύνθησαν εις τά καπηλεία διά νά πούν μηλίτην και παρηγορηθούν διά την συμφοράν αυτού.

Εν τούτοις οι κλητήρες εκλείσαν εις την φυλακήν τον γέροντα πάππον και τά δύο εγγόνια του. Ο Νόννος έστέναζεν άκαταπαύτως, εκλαίει, και ήρώτα όλονέν Ιταλιστί. Ο Βίνδος εφώναζεν όσον ήδύνατο εν ώ τον έσυραν οι κλητήρες. Μόνη ή Τζέμμα, νικηθείσα άπαξ, δέν ήνοιξε πλέον τό στόμα της. Αλλ' άν τά χείλη της ήσαν κλειστά και σιωπηλά, οι όφθαλμοί της ώμίλουν με εύγλωττίαν και εξέβαλλον άστραπάς. Επί τέσσαρα όλα έτη ό γέρον και τά παιδία διέτρεχον την μεσημβρινοδυτικήν Άγγλίαν, κάμνοντες, ότι είχαν κάμη και την ημέραν εκείνην, ούτε περισσότερον ούτε ολιγώτερον, και εν τούτοις ούδεις τοις έκαμε την έλα-

χίστην παρατήρησιν. Και τώρα τους συνέλαβον ως κακούργους και τους έφυλάκισαν!

Οι κλητήρες ήσαν εξωργισμένοι κατά των συλληφθέντων. Ο εις εξ αυτών είχε προσωπικώς έκμανή κατά τής Τζέmmas διά τό φοβερόν δάγκαμά της: τον δέ Νόννον θεώρουν ως έλειπόν τυχοδιώκτην ζώντα διά του δόλου και τής άπάτης. Εν γένει ή άστυνομία των άγροτικών πόλεων και χωριών είχε δυσπίστος προς τοις ξένους. Είτε γύψινα άγάλματα πωλούν, είτε γυμνασμένους άρκούδας φέρουν, είτε ταχυδακτυλογοί εινε, αυτή τους θεωρεί ως επικίνδυνα όντα.

Οι κλητήρες, ως είπομεν, εκλείσαν τους τρεις ξένους εις την φυλακήν.

Ητο έσπέρα: εν τώ δωματίω τής φυλακής υπήρχε ψωμί διά νά φάγωσι, νερόν διά νά πιασι και νεπέν άχυρον διά νά κατακλιθώσιν.

Ο Νόννος και ό Βίνδος εις την εσχάτην άπελπισίαν παραδοθέντες κατεκλιθήσαν, το πρόσωπόν των προς τό άχυρον έχοντες εστραμμένον, θρηνούντες μεγαλοφώνως. Τής Τζέmmas οι όφθαλμοί ήσαν ξηροί, τό μέτωπον κατακόκκινον, οι οδόντες συνεσφιγμένοι: λύσσα κατείχεν αυτήν, λύσσα εκβάλλουσα εκ τής καρδίας της και τρώμον και λύπην.

Ω! άν ήτο δυνατόν ολίγοι Νεαπολιτανοί ναύται νά διέλθωσι την θάλασσαν, ν' αποβιβάσθωσιν εις Άγγλίαν και νά σκοτώσωσιν όλους εκείνους τους άγγλους. Τέσσαρα έτη είχαν ήδη παρέλθη άφ' ότου άνεχώρησαν εκ Νεαπόλεως και όμως πόσον ένεθυμείτο την ώραίαν, την θαυμασίαν πόλιν. Και είχαν κάμη όλον εκείνο τό μακρόν ταξείδι, και άφηκαν τον τόπον του ήλιου, μόνον και μόνον διά νά έλθουν νά πιασθούν ως ποντικοί εις την παγίδα: ήσθάνετο άγρίαν τινά επιθυμίαν νά βάλη φωτιά εις την φυλακήν εκείνην: φωσφόρα είχαν εν τώ θυλακίω της άλλ' ήτο δύσκολον νά καύση την φυλακήν χωρίς τυγχόνως νά καή αυτή με τον Νόννον και τον Βίνδον, άφ' οι ήσαν έντός αυτής κλεισμένοι. Τι νά κάμη λοιπόν; Τι νά κάμη;

[Έπεται συνέχεια]

A. K.

[Εκ των τής Ouida]

ΑΚΡΙΔΕΣ ΚΑΙ ΠΑΠΙΑΙ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Μία γραία άκρίδα επήγεν εις εκδρομήν με τά παιδία της.

Τά άκριδόπουλα έπειτα από τόσον όρμον εκουράσθησαν συγχρόνως δέ ήνοιξε και ή δρεξίς των: ήθελαν νά φάγουν.

Είχαν φάσση εις μίαν άκρογιαλιάν χωρίς νά έρωτήσουν τί έλεγεν ή μητέρα των εκάθησαν εις την άμμον και εσκάλιζαν νά εύρουν τροφήν.

Η μητέρα λέγει τότε με φόβον και άνησυχίαν εις τά άκριδόπουλα.

— Παιδιά, τό μέρος εδώ δέν μ' άρέσει: έλατε νά φύγωμε, κάτι κακόν ειμφορεί νά μας εύρη. Άκούστε την γρηά μητέρα σας, πόυ ξεύρει περισσότερ' από σας!

Τί καλά πού θα έκαμναν άν την ήκουαν!

Άλλά δέν την ήκουσαν.

Τί κακόν θα πάθωμεν, είπαν άναμεταξύ των: ή μητέρα δέν ξεύρει τί λέγει: ει μεγάλοι θαρρούν πλειά πως τα ξεύρουν όλα!...

Και εξηκολούθουν την δουλειάν των.

Έξαφνα όρμουδν τέσσαρες πάπια κατά των δυστυχών άκρίδων, μία μητέρα και τρία πατάκια: τά πατάκια ήσαν πεινασμένα άκόμη περισσότερον από την μητέρα των.

— Παιδιά, φευγάλα! γιατί έχαθηκαμεν! εφώναξε με σπαρακτικήν φωνήν ή γρηά άκρίδα και επέταξε.

Τά άκριδόπουλα, τά όποια δέν την είχαν άκούση πρωτήτερα, δέν επρόφθασαν νά φύγουν και αι πάπια τά έτραγάνισαν με μεγάλην δρεξίν.

ΕΙΝΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

Όλην τήν 'δομάδα, άν καλά παιδία, διάβαζαν ό Νίκος κ' ή καλή Έλένη. Με χαρά γεμάτη τώρα την καρδιά μέσα 'ς τά παιχνίδια βρίσκονται χωμένοι. Φθάνει πειά τό διάβασμα κ' ή μελέτη άρκει. Σήμερα θα παίξουν: εινε Κυριακή. εινε Κυριακή.

Μεσ' 'ς των παιχνιδιών των τό τρελλό σωρό. Τ' αλογάκι τρέχει με τον καβαλάρη και θρηνεϊ και κλαίει τάχα τό μωρό. Τό κουνεί ό Νίκος ύπνος νά τό πάρη... Κι' όλο πειά παιχνίδια: ή μελέτη άρκει. Σήμερα θα παίξουν: εινε Κυριακή, εινε Κυριακή.

Κι' όταν βαρσούνε τό παιχνίδι αυτό, πέρνουν καμτσόκι, όάλπιγγα, τουφέκι, παίξουνε τους κλέφτες, παίξουν τό κρυφό: τίποτε 'ς τό σπίται ήουχο δέν στέκει, μόνον τά βιβλία... Η μελέτη άρκει. Σήμερα θα παίξουν: εινε Κυριακή, εινε Κυριακή.

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΠΑΡΑΣΤΑΣΙΣ

Ἦτο ἀπομεσήμερον Σάββατον. Ὁ καιρὸς ἦτο βροχερὸς καὶ τὰ παιδιά ἐστέκοντο καταστενοχωρημένα εἰς τὸ παράθυρον καὶ ἐβλεπον τὸν οὐρανόν, ὁ ὁποῖος ἦτο γεμάτος ἀπὸ πυκνὰ καὶ στακτερὰ σύννεφα.

— Χωρὶς ἄλλο καὶ αὐρίον θάχωμεν ἀκόμη κακὸν καιρὸν, εἶπεν ὁ Σοφοκλῆς, τὸ μεγαλύτερον ἐκ τῶν ὄσων παιδίων, καὶ δὲν ἤξεύρω τί θὰ κάμωμεν.

— Οὐτε μὲνα δὲν μ' ἔρεσον αἱ βροχераὶ Κυριακαί, εἶπε μὲ παράπρον ἡ Ἑλένη. Ὅσα διηγήματα ἔχω τὰ ἔχω διαβάσῃ, καὶ μὲ τὴν κουκλά μου δὲν ἤμπορῶ νὰ παίξω ἀπὸ τὸ πρῶτ' ἕως τὸ βράδυ.

— Τί λέτε, κάμωμεν κάτι ἐκτακτον, ἐποιμάζομεν μίαν μικρὴν θεατρικὴν παράστασιν; ἄλλὰ νὰ μὴ εἰπούμε κανενὸς τίποτε, καὶ νὰ προσκαλέσωμεν ἑξαφνὰ τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα.

Τὴν ἐρώτησιν ταύτην ἀπέτεινεν ἡ θεία Ἀγλαΐα εἰς τὰ παιδιά.

— Ὡ, ναί, ναί, ἀνεφώνησαν ταῦτα ὁμοφώνως, καὶ ὤρμησαν πρὸς τὴν θεϊαν τῶν, ἥτις ἀπὸ τινῶν ἡμερῶν εἶχεν ἔλθῃ εἰς ἐπίσκεψιν, καὶ περιεκύκλωσαν αὐτήν.

— Τί θὰ παραστήσωμεν; ἠρώτα ὁ εἰς.

— Πού εἶνε τὸ δραματάκι; ἠρώτα ἄλλη.

— Ὅλοι θὰ λάβωμεν μέρος, δὲν εἶν' ἀλήθεια.

— Θὰ βάλωμεν ἄλλα φορέματα, αἱ;

— Ἐγὼ θέλω νὰ γίνω βασίλειος.

— Κ' ἐγὼ βασίλισσα.

— Ἐγὼ θὰ γίνω στρατηγός!

Αἱ φωναὶ διεσταυροῦντο μετὰ χαρᾶς ἡ θεία ἔκλειε τὰ ὦτά της ἐκ φόβου μὴ ξεκωφαθῇ.

— Σιωπὴ δά! εἶπεν ἐπὶ τέλους. Σιωπῆ. Σὰς εἶπα ὅτι θὰ κάμωμεν ἐκπληξιν εἰς τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα, δι' αὐτὸ πρέπει νὰ εἰσθε πλέον ἤσυχοι καὶ νὰ περιμένετε ν' ἀκούσετε τί θὰ σας εἴπω. Εἰς τὸ κομμάτι πού θὰ παραστήσετε δὲν εὐρίσκειται οὔτε βασίλειος, οὔτε βασίλισσα, οὔτε στρατηγός· ἀλλὰ νομίζω ὅτι θὰ διασκεδάσετε πολὺ καλά, ἂν ἐργασθῆτε καὶ μάθετε ὅ,τι σας εἴπω. Ἡ κωμῶδια πού θὰ παραστήσετε εἰς τὸ δωμάτιόν σας, χωρὶς πολλὰς προστοιμασίας, ὀνομάζεται «Μπάρμπα Ἀλεύρης».

— Ἀ! εἶπον τὰ παιδιά μετὰ τινος ἀποθαρρύνσεως.

— Ὁ Μπάρμπα Ἀλεύρης, ἐξηκολούθησεν ἡ

θεία, εἶνε ζαχαροπλάστῃς μού φαίνεται πῶς εἰς τὸν Σοφοκλῆ ταιριάζει λαμπρά. Ὁ ἄτον κάμωμεν ἓνα στρογγυλοῦλη ζαχαροπλάστῃν μὲ ἄσπρη ζακέτα, ἄσπρη ποδιά, καὶ ἄσπρο φουσκωτὸ σκουῖφο.

— Ἀμὴ ἐγὼ τί θὰ γίνω; ἠρώτησεν ὁ Τρύφων.

— Σὺ θὰ εἶσαι ὁ μικρὸς μπαλωματῆς, πού κάμνει πολλὰς ἀνοησίας, κατὰ βάθος ὅμως εἶνε καλὰ παιδί. Γιὰ εἶνα θὰ δαγισθῶμεν μίαν πέταινη ποδιά, θαῦρωμεν ἓνα παληὸν κούκον καὶ παληοπάπουτσα καὶ μαυρίζομεν τὸ πρόσωπόν σου καὶ τὰ χέρια σου—ἂν δὲν εἶνε ἡδὴ μαῦρα ἀπὸ τὸ γράψιμον, εἶπεν ἡ θεία παρατηροῦσα τοὺς δακτύλους τοῦ ἀνεψιοῦ της. — Καὶ ἡμεῖς, τί θὰ γίνωμεν; ἠρώτησαν τὰ κοράσια.

— Ἡ Ἑλένη ἤμπορεῖ νὰ μείνῃ Ἑλένη, εἶπεν ἡ θεία θωπεύουσα μετ' ἀγάπης τὴν μαῦρην κόμην τῆς μεγαλητέρας ἀνεψίας της. Ὁ ἄλθῃς μὲ καπέλλο καὶ ἐπανωφοράκι καὶ χαροῦμενο πρόσωπον διὰ νὰ ἀγοράσῃς κάτι. Σὺ, Ἀναστασία, εἶσαι ἡ πτωχὴ Φανὴ καὶ ἔλθῃς μὲ παληὰ, ξεθωριασμένα ρούχα. Ὁ μικρὸς Γιαννάκης, θὰ βλέπῃ ἀπ' ἐξῶ ἀπὸ τὸ ζαχαροπλαστεῖον καὶ ἐπὶ τέλους θὰ ἔμβῃ μέσα ν' ἀγοράσῃ ἓνα γλυκό. Ἀφ' οὗ λοιπὸν ἐμοίρασα τὰ πρόσωπα ἔλατε ἐπάνω εἰς τὸ δωμάτιόν μου νὰ σας ἀναγνώσω τὴν κωμῶδιαν, νὰ σας βοηθήσω πῶς ν' ἀντιγράψετε τὰ μέρη σας, καὶ ἔπειτὰ πηγαίνετε νὰ μάθῃ ὁ καθεὶς τὸ ἰδικόν του.

— Κ' ἐγὼ σέλω νὰ μάσο! εἶπεν ὁ μικρὸς Γιαννάκης; ὅστις δὲν ἠδύνατο ἀκόμη νὰ βμελῇ καλά.

— Φυσικά, εἶπεν ἡ θεία μειδιῶσα, καὶ σὺ θὰ ἔχῃς τὸ μέρος σου.

Μεγάλοι λοιπὸν καὶ μικροὶ παρηκολούθησαν τὴν θεϊαν Ἀγλαΐαν εἰς τὸ δωμάτιόν της.

Τώρα ἡ βρόχῃ ἐλησμονήθη, ὅτε δὲ μετὰ ἡμίσειαν ὄραν αἱ σταγόνες της ἐκτύπων τὰ ὑάλια τῶν παραθύρων, ἐντὸς τοῦ δωματίου ἦσαν τέσσαρα ἐπιμελῆ παιδιά, τὰ ὁποῖα ἀπεστήθιζον κάτι μὲ πρωτοφανῆ ζῆλον, ἐν ᾧ ἡ θεία ἔρραπεν εἰς τὸ δωμάτιόν της μυστηριωδῶς.

Ἡ μήτηρ τῶν παιδίων ἠπόρει πῶς τὰ ἀγριοκάτσικα της ἐγίναν διὰ μιᾶς τόσον ἡσυχά. Δὲν ἠδυνήθη ὅμως νὰ μὴ γελάσῃ ὅτε εἶδε καὶ τὸν τριετῆ Γιαννάκη της, ὁ ὁποῖος ἐκράτει ἐν τεμάχιον ἐφημερίδος καὶ σοβαρῶς ἐφαίνετο ὅτι ἀνεγίνωσκε μὲ ἐνδιαφέρον.

Κατ' εὐτυχίαν περὶ τὴν ἐσπέραν ἡ μήτηρ ἐξῆλθε. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο τὸ βάθος τοῦ δωματίου τῶν παιδίων μετεβλήθη εἰς ζαχαροπλαστεῖον, διὰ τὸ ὁποῖον ὁ Μπάρμπα Ἀλεύρης ἦτο ὑπερήφανος. Ταψὰ μὲ γλυκὰ, ὑάλινα δοχεῖα μὲ ζαχαρωτὰ, ὅλα ἦσαν ἐκεῖ ἐν τάξει.

Εἰς τὸ ἀντίθετον μέρος τοῦ τοίχου ὠρίσθησαν αἱ θέσεις τῶν θεατῶν· αἱ καλλίτεραι ἐφυλάχθησαν διὰ τὸν πατέρα, τὴν μητέρα καὶ τὴν μᾶμμη, ἀλλὰ καὶ οἱ ἐξάδελφοι καὶ μερικοὶ φίλοι τῆς γείτονας δὲν ἐλησμονήθησαν.

Ἐλείπεν ὅμως κάτι ἀκόμη. Προγράμματα καὶ προσκλητήρια. Ἡ θεία ἔλαβε τεμάχια ὠραίου χαρτίου, ἰχνογράφησε τριγύρω ἐν εὐμορφον περιθώριον καὶ ἔγραψεν ὡς προσκλητήριον

τέσσαρας στίχους. Ἐπειτα μὲ τὴν βοήθειαν της ἠτομάσθη τὸ πρόγραμμα, τὴν ἐσπέραν δὲ ἀφ' οὗ ἡ τελευταία δοκιμὴ ἐπῆγεν ἀρκετὰ καλά, καὶ τὰ παιδιά μετ' ὄλην τὴν συγκίνησιν, μετ' ὄλον τῶν τὸ καρδιοκτύπι, ἀφόβως ἀνεμένον τὴν ἐπαύριον, ὁ Σοφοκλῆς καὶ ἡ Ἑλένη ἐργάζοντο ἀκόμη εἰς τὸ δωμάτιον τῆς θείας τῶν, ἀντιγράφοντες τὰ προσκλητήρια. Ἦσαν ὠραιότατα; κατευχαριστήθησαν δὲ ὁ πατήρ καὶ ἡ μήτηρ τῶν, ὅποτε τὴν ἐπαύριον εὐρον αὐτὰ αἰφνιδίως, εἰς τὸ πινακίον τῶν, κάτω ἀπὸ τὸ μακτρον τῶν. Περὶ τῆς ἐπιτυχίας τῆς παραστάσεως δὲν γράφομεν. Ἦτο ἀνωτέρα πάσης περιγραφῆς, ἦτο θρίαμβος.

ΦΙΛΟΜΗΛΑ

ΥΜΝΟΣ ΤΗΣ ΑΝΟΙΞΕΩΣ

Ἦλθεν ἡ ἀνοιξίς, ἡ ἐλαφρὰ καὶ γλυκεῖα πνοὴ της διεχύθη παντοῦ, καὶ ἡ φύσις ἐξυπνὰ ἀπὸ τὸν μακρὸν λήθαργόν της.

Ὁ καλόγιαννος αἰσθάνεται ἑαυτὸν εὐτυχῆ, τόσον εὐτυχῆ ὥστε αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκην νὰ κελαδήσῃ καὶ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν Θεὸν δι' ὅλα τὰ καλά πράγματα, τὰ ὁποῖα ἔφερον ἡ ἀνοιξίς.

«Εὐχαριστῶ, Θεέ, πού ἔκαμες τὸν ἥλιον τόσον θερμὸν καὶ τόσον λαμπρὸν, εὐχαριστῶ, Θεέ, πού τῷ ἔδωκες χρυσαῖς ἀκτίνας καὶ τὰς διασκορπίζεις εἰς ὄλην τὴν φύσιν.

»Εὐχαριστῶ, Θεέ, πού ἔλυωσες τὰ χιόνια καὶ τοὺς πάγους, πού ἐλευθέρωσες τὰ ποταμᾶκια καὶ τὰ ἀφῆκες νὰ τρέχουν χαροῦμένα ὅπως ἄλλοτε.

»Εὐχαριστῶ, Θεέ, πού ἔκαμες τὰ δένδρα νὰ βγάλουν πάλιν πράσινα φύλλα πού εὐχαριστοῦν καὶ ξεκουράζον τὴν ὄρασιν, πού δίδουν ἔσυλον εἰς τὰ πτηνὰ καὶ τὰ προστατεύουν.

»Εὐχαριστῶ, Θεέ, πού ἐστόλισες ἀφθόνως τοὺς ἀγρούς καὶ τὰ δάση μὲ τόσα ὠραία καὶ εὐώδη ἄνθη.

»Εὐχαριστῶ, πού μου ἔδωκες καλὴν καὶ πιστὴν σύντροφον, ἡ ὁποῖα μ' ἐβοήθησε νὰ κτίσω τὴν φωλεάν μου καὶ ἔκαμεν εὐάρεστον τὴν κατοικίαν μου.

»Εὐχαριστῶ, πού μου ἔδωκες χαριτωμένην οἰκογένειαν καὶ μ' ἀφῆκες νὰ τὴν ἀναθρέψω καὶ νὰ τὴν μάθω νὰ εὐλογῇ τὸ ὄνομά σου.

»Εὐχαριστῶ δι' ὅλα τὰ ἀγαθὰ, πού μου δι-

δεις μὲ τόσῃ ἀφθονίαν κάθε ἡμέραν, εὐχαριστῶ, πού μου ἔδωκες καλὴν φωνὴν διὰ νὰ δοξολογῶ τὸ ὄνομά σου.»

Τὸ τραγοῦδι τοῦ καλογιάννου παραγῶδον, καὶ τὰ ἄλλα πτηνὰ, τὸ λέγουσιν ὅλα τὰ ὄντα εἰς τὴν γλῶσσάν των, ὅταν φεγγὴ ὁ χειμὼν καὶ ἐρχεται ἡ ἀνοιξίς.

«Εὐχαριστῶ, Θεέ, πού μου ἔδωκες αὐτὰ τὸ βελουδένιο φόρεμα, λέγει τὸ μικρὸν ἴον μόλις τὸ κεφαλάκι του ἀρχίζει νὰ ὑψοῦται ὑπεράνω τῆς γλῶσσης, σ' εὐχαριστῶ, διότι μού ἔδωκες τόσον γλυκεῖαν εὐωδίαν.

«Εὐχαριστῶ, Θεέ, πού μου ἔδωκες τὴν εὐμορφὴν κάτασπρη τραχηλιά μου.»

«Εὐχαριστῶ, πού ἐδιάλεξες δι' ἐμὲ τὸ χρῶμα αὐτὸ εἰς τὸ ὁποῖον ὁ ἥλιος φαίνεται δι' ἄφῃς μερικὰς πρωϊνὰς ἀκτίνας του, εἶπε τὸ ρόδον.»

«Εὐχαριστῶ, πού ἔβαψες τὰ πέταλά μου μὲ τὸ χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ, εἶπεν ἡ μουσωτίς.»

«Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ!» Καὶ ἡ ἀνοιξίς πετὰ εἰς τὰ λιβάδια, τοὺς ἀγρούς καὶ τὰ δάση.

Κατὰ τὴν διάβασίν της, αἱ φωλεαὶ κινοῦνται ἀπὸ χαρὰν, τὰ φύλλα τῶν δένδρων χρωματίζονται, τὰ ἄνθη ἀνοίγουν, καὶ χιλιάδες ἄλλων φωνῶν ὑψοῦνται καὶ λέγουσιν:

«Εὐχαριστῶ, Θεέ, εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ!»

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΟΛΥΤΡΟΠΟΣ

ΟΛΙΓΟΝ ΑΠ' ΟΛΑ

Ο ἔχθρος τῆς φαλαίνης.

Θά ἔχετε ἀκούσῃ πόσον μεγάλη εἶνε ἡ φάλαινα. Ὁ σκελετός αὐτῆς μόνον τόσον μέγεθος ἔχει ὥστε πολ- λάκις ἀρκεῖ νά γεμίσῃ ἀρκετὰ μεγάλην αἴθουσαν. Ἐν τούτοις ἡ φάλαινα, τὴν ὅποιαν ἔνεκα τοῦ μεγέθους ἐκωνόμασαν *βασιλίισσα* τῆς θαλάσσης, ἔχει ἕνα ἔχθρον πολὺ μικρότερον αὐτῆς, ἀπὸ τὸν ὅποιον δὲν δύ- νηται νά γλυτώσῃ. Ὁ ἔχθρος οὗτος εἶνε ἡ θαλασσία ἀλώπηξ.

Τὸ ὄπλον, τὸ ὅποιον μεταχειρίζεται κατὰ τῆς φα- λαίνης, εἶνε ἡ μακρὰ οὐρά τῆς, τῆς ὅποιας τὰ ἀγκύ- θια τόσον ὄξεα εἶνε ὥστε κατακόπτουν ὡς κοπτεραί μάχαιραι τὸ δέρμα καὶ τῆς ἰσχυροτέρας φαλαίνης καὶ ἐπιφέρουν τὸν θάνατόν τῆς.

Εἰς μάτην κτυπᾷ ἡ φάλαινα τὴν θάλασσαν μὲ τὴν ἰσχυρὰν οὐράν τῆς, ἡ ὅποια εἶνε ἰκανὴ νά κατακομ- ματιάσῃ λέμβον ὀλόκληρον, εἰς μάτην προσπυθεῖ νά εὖρῃ τὴν σωτηρίαν τῆς εἰς τὴν φυγὴν· ὁ ἔχθρος τὴν καταδιώκει ἀνηλεῶς, ἀποφεύγει ἐπιτηδείως πᾶν κτύ- πημα, κολυμβᾷ πότε ἐπάνω πότε κάτω ἀπὸ τὰ πε- λώριον κήτος καὶ το πληγόνει· ἡ δυστυχῆς φάλαινα, ἐξηγητημένη τέλος κοκκινίζουσα τὴν θάλασσαν μὲ τὸ

αἷμά τῆς, ἐκπνέει θύμα τοῦ ἀσυγκρίτως μικροτέρου τῆς, ἀλλὰ τόσον φοβεροῦ ἔχθρου τῆς.

Οἱ κινεῖζοι καὶ οἱ ἱατροὶ τῶν.

Οἱ Κινεῖζοι ἔχουν ἐντελὲς διάφορον συνήθειαν πρὸς τοὺς ἱατροὺς τῶν ἀπὸ ἡμᾶς· τοὺς πληροῦν ἐφ' ἑσὸν εἶνε ὑγιεῖς, καὶ οὐκ εἶνε νά τοὺς πληροῦν εὐθὺς ὡς ἀσθενήσουν. Μὲ ἄλλους λόγους τοὺς ἀνταμιθεῖν διότι ἠδυνήθησαν νά διατηρήσουν εἰς αὐτοὺς τὴν ὑγίειαν, καὶ τοὺς τιμωροῦν διὰ τὴν ἀσθενείαν τῶν, διὰ τὴν ὅποιαν τοὺς θεωροῦν ὑπευθύνους.

Μουσικοὶ ἀποθανόντες νέοι.

Πολλοὶ μουσικοὶ ἀπέθανον νεώτατοι. Ἐκ τούτων ὀνομασιώτεροι εἶνε ὁ Περικλέης ἀποθάνων ἐν ἡλικίᾳ εἰκοσι ἕξ ἐτῶν, ὁ Σοφροκλῆς τριάκοντα ἑνός, ὁ Μό- ζαρτ τριάκοντα πέντε καὶ ὁ Μένδελσον τριάκοντα ὀκτώ.

Σοφὰ λόγια.

Ὁ ἄνθρωπος δὲν λαμβάνει τιμὴν ἢ οὐκ εἶδος ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματός του, ἀλλὰ τούναντίον τὸ ἐπάγ- γελμα τιμᾶται ἢ ἐξευλαίζεται διὰ τοῦ ἀνθρώπου.

Ἄνευ τῆς δραστηριότητος καὶ τῆς βουλῆσεως ἡ εὐφορία ὁμοιάζει πρὸς μέγα κτήμα ἀκαλλιέργητον.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις

τῶν κάτωθι πνευματικῶν ἀσκήσεων εἶνε δεκταὶ μέχρι τῆς 23 Ἰουνίου.

60. Στοιχειώδης.

Εἰς νόσον δεινὴν ἂν ἐν γρίμμα προσθέσῃ, τοῦ σώματος μέρος θά ἀποκλέσῃ.

Ἐστέλη ἐκ τοῦ Πύργου τοῦ Ἡσιώτου.

61. Τρίγωνον.

Τὸ πρῶτον μου εὗρισκεται ὡς τοῦ Αἰσχύλου δράμα. Τὸ δευτέρον μου στολισμός εἰς δια τὰ ἄνια. Τὸ τρίτον μου ἐκ τῶν πολὺ μικρῶν ἀκρωτηρίων. Τὸ τέταρτόν μου κτηρικὴ, φθῆ, ἀνταυριὰ. Τὸ πέμπτόν μου ἐκ τῶν πολλῶν τῆς γλώσσης μας μορίων. Τὸ ἕκτον μου ἀπλούστατον τοῦ ἀφραβήτου γράμμα.

Ἐστέλη ἐκ τοῦ Παραθύρου Ἀσράτου.

62. Ἀστὴρ.

Νά ἀντικαταστάσωσιν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε νά ἀναγνω- σκεται καθέτις μὲν τὸ ὄνομα ἀρχιτέ- κτωνος τῆς ἀρχαιοῦτας, ὀρκιστικῆς δὲ ἐντόμου χριστιανισμοῦ, καὶ διαγωνίας τὸ ὄνομα ὀρκιστοῦ τινος καὶ πατοῦ τινος.

Ἐστέλη ἐκ τοῦ Γυαλίνου Πύργου.

63. Μαγικὴ συλλαβὴ.

Δι' ἀντικαταστάσεως ἑνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κά- τωθι λέξεων διὰ μίαν συλλαβὴν, πάντοτε τῆς ἰδίας νά σχηματισθῶσιν ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Γαλή, ἄλτος, αἶτις, ὕβρις.

Ἐστέλη ἐκ τοῦ Κέλιοντος.

64. Πρόβλημα.

Οἰκογενεῖα τις συνέκειτο ἐξ ὀκτώ ἀτόμων καὶ αἱ ἡλι- κίας τῶν ἀπετέλουσαν ποτὲ τὸν ἀριθμὸν 104. Μετὰ εἰκοσιν ἔτη ἀπεβίωσαν ὁ πατήρ καὶ τότε αἱ ἡλικίαι τῶν ἄλλων ἀπετέλουσαν τὸν ἀριθμὸν 195. Εἰς ποῖαν ἡλικίαν ἀπέθανεν ὁ πατήρ;

Ἐστέλη ἐκ Ὀλυμπίας Σιτηροπούλου.

65—68. Φωνηεντόγραφος.

Διὰ τῶν κάτωθι συμφῶνων σχημάτισον τέσσαρας λέξεις τῆ προσήκῃ ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ φωνήεντος, ἐπαναλαμβα- νομένου δι: εἰς ἑκάστην λέξιν.

Ἡ τάξις τῶν συμφῶνων δύναται νά μεταβληθῇ Αἱ δὲ σχηματισθησόμεναι λέξεις θά σμικρῶσιν:

α) Πράγμα τι ὄκερ ἀποκτώμεν κατὰ τὴν ἀνδρικὴν ἡλικίαν. β) Ἐντομον. γ) Μίαν τῶν Μοιρῶν. δ) Χρή- σιμον πρᾶγμα εἰς τοὺς ναοὺς.

α) ΓΝΠ.—β) ΨΚΝ.—γ) ΘΚΛ.—δ) ΔΚΝ

Ἐστέλη ἐκ Καραλήπου Γ. Σαράντη.

69-70. Μεταμορφώσεις.

α). Ὁ φάρος διὰ πέντε μεταμορφώσεων νά γίνῃ οἶκος. β). Ὁ πόρτος δι' ἕτε μεταμορφώσεων νά γίνῃ ἔλλος.

Ἐστέλη ἐκ Κωστ. Ἀγγ. Ἀγροπούλου.

71. Φύρδην—μύγδην.

Ἐκάου λάπλο καὶ ἄλλαι γίλλο.

Ἐστέλη ἐκ τοῦ Εἰρηναίου Ἀνιάντη.

72. Ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτε- λούσι τὸ ὄνομα πτηνοῦ.

1, Ἐπίρρημα χρονικόν. 2, Μέτρον μήκος. 3, Νόμι- σμα. 4, Στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων. 5, Χώρα τῆς Ἀσίας. 6, Δένδρον. 7, Πολύτιμος λίθος.

Ἐστέλη ἐκ Κωστ. Α. Σοσιόδη.

73. Μεσοστιχίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτε- λούσι τὸ ὄνομα ἀρχαίου Ἑλλήνος καλλιτέχου.

1, Φυσικὸν φαινόμενον. 2, Σούζυγος ἀρχαίου θεοῦ. 3, Μέγας στρατηγὸς ἐκ τῆς ρωμαϊκῆς ἱστορίας. 4, Ἐπίρρημα τοπικόν. 5, Ἀρωματικὸν φυτὸν. 6, Νῆσος τῆς Ἀσίας. 7, Ἦρωσ τῆς Μυθολογίας.

Ἐστέλη ἐκ τοῦ Φιλοπράξου Κίδρου.

74. Ἑλλητισμόφωνον.

Ομο—οο—η—εἰμα—εἰε—η—εη—ου—εἰεε

Ἐστέλη ἐκ Ἀλεξ. Φαραβούλη